

วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา

Suan Sunandha Academic Journal of Education

ปีที่ 5 (ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2564)

บทความวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลอง รายวิชา วิทยาศาสตร์ เรื่องแสงโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทาง สะเต็มศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์

• ภักราวดี เอี่ยมพงษ์ และ ทนิตตา ชัยโชติ

การพัฒนาความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษรูปแบบปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (Present Perfect Tense) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม โดยใช้แบบฝึกทักษะ

• ศุภิสรา ยาวสง และ พินทิพา สืบแสง

การแก้ไขปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง

• ทาวิณี ศรีนวล และ พัทธพงศ์ นิลติบ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลังโดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนวัดบวรนิเวศ

• จิรเมธ ภัฏเสน และ ช่อเอื้อง อุทิศสาร

การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร

• กนกพินัน ปานกลาง และ อภิขยา ประดับนาค

การศึกษาทักษะทางสังคมเพื่อการเข้าสู่อาชีพของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

• ทศนัย เพ็ญสิทธิ์ และ ศันสนีย์ จะสุวรรณ

พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา ที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1

• ภูวดล พันแสนแก้ว

การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับ แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

• สลยสิริ อินอุ่นโชติ, มรกต แซ่จัน, สไบทิพย์ โกละกะ, ปาริวรรณ บุตรศาสตร์ และ สุทธิพร แท่นทอง

ISSN : 2774-0870 (Online)

วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ และตีพิมพ์บทความวิจัย บทความวิชาการที่มีคุณภาพด้านการศึกษากว้างขวางเกี่ยวกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี การจัดการความรู้ การวัดและประเมินผลทางการศึกษาและประเด็นอื่นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษา
2. เพื่อประชาสัมพันธ์และเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ความคิดเห็นทางด้านวิจัยและวิชาการระหว่างนักวิจัย นักวิชาการ ผู้บริหาร ครู อาจารย์ และผู้ที่สนใจ

ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.ชุตินาฏ บุญศรีวิบูลย์	อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรียะ ยอดนิม	รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและพัฒนา
รองศาสตราจารย์ ดร.รจนา จันทราสา	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์	คณบดีคณะครุศาสตร์

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.ธีราภรณ์ พลายเล็ก	รองคณบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ
------------------------------	-----------------------------------

เลขานุการกองบรรณาธิการ

นางสาวมณีเนตร รวมภักดี	นักวิชาการศึกษาฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ
------------------------	--

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาธน์ เนืองเฉลิม	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต ทรัพย์รวงทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤษดา ผ่องพิทยา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
อาจารย์ ดร.จินตนา สุขสำราญ	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
อาจารย์ ดร.สิทธิพร เอี่ยมแสน	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุราษฎร์ พรหมจันทร์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
	พระนครเหนือ (เกษียณ)
ดร.เขมวดี พงศานนท์	สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
	และเทคโนโลยี
รองศาสตราจารย์ ดร.สจิวรรณ ทรรพสุ	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (เกษียณ)
อาจารย์ ดร.ศิลปชัย พูลคล้าย	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

กองการจัดการ

นางศรารัตน์ เพิ่มญาติ
นายพีรพล เชื้อมแก้ว

กำหนดการเผยแพร่

วารสารวิชาการครุศาสตร์ สวสนันทา มีกำหนดการออกปีละ 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มิถุนายน

ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม

เจ้าของวารสาร

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวสนันทา

สำนักงาน

สำนักงานคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวสนันทา เลขที่ 1 ถนนอุทองนอก แขวงวรชัยยบาล
เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300 โทรศัพท์ 0-2160-1061-2, โทรสาร 0-21601057

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด วินท์ลักษณ์ 88/373 หมู่ที่ 9 ตำบลบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี
โทรศัพท์ 081-810-1419

ออกแบบปกโดย

นางสาวลักษณลักษณ์ สำแดง

บทบรรณาธิการ

วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ และตีพิมพ์บทความวิจัย บทความวิชาการที่มีคุณภาพด้านการศึกษากี่ยวข้องกับหลักการแนวคิดทฤษฎีการจัดการความรู้ การวัดและประเมินทางด้านการศึกษาและประเด็นอื่นที่น่าสนใจต่อการพัฒนาการศึกษา และเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ความคิดเห็นทางด้านการวิจัยและวิชาการระหว่างนักวิจัย นักวิชาการ ผู้บริหาร ครู อาจารย์ และผู้ที่สนใจ

วารสารฉบับนี้มีบทความนำเสนอ ทั้งหมด 8 เรื่อง เป็นบทความที่นำเสนอเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน การพัฒนาวิชาชีพครู และการพัฒนาผู้บริหารทางการศึกษา ซึ่งบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารนี้จะได้รับการประเมินคุณภาพจากกองบรรณาธิการ และพิจารณากลับกรองโดยผู้ทรงคุณวุฒิตามสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่า วารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ทางวิชาการ สำหรับนิสิต นักศึกษา นักวิจัย นักวิชาการและผู้สนใจทั่วไป ในการนำองค์ความรู้จากการวิจัยไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการปฏิบัติงาน รวมทั้งยังใช้เป็นแหล่งค้นคว้าอ้างอิงต่อไป

อาจารย์ ดร.ธีราภรณ์ พลายเล็ก
บรรณาธิการ

สารบัญ

บทความ	หน้า
การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลองรายวิชา วิทยาศาสตร์ เรื่องแสง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็ม ศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ภัทราวดี เอี่ยมพงษ์ และ ทนิตตา ชัยโชติ	1
การพัฒนาความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษรูปแบบปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (Present Perfect Tense) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขมา ภิตาราม โดยใช้แบบฝึกทักษะ ศุภิสรา ยาวสง และ พิณทิพา สืบแสง	12
การแก้ไขปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ภาวินี ศรีนวล และ พัทธพงศ์ นิลดีบ	19
การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง โดยใช้ ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนวัดบวรนิเวศ จิรเมธ ชาญเสน และ ช่อเอื้อง อุทิศะสา	29
การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร กนกพิมาน ปานกลาง และ อภิขยา ประดับนาค	38
การศึกษาทักษะทางสังคมเพื่อการเข้าสู่อาชีพของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ทัศนัย เพ็ญสิทธิ์ และ ศันสนีย์ จะสุวรรณ์	45
พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคล ของสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 ภูวดล พันแสนแก้ว	59

สารบัญ

บทความ

หน้า

การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง
โดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐาน
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

74

สัณฐิรี อินอุ่นโชติ, มรกต แซ่ว่าน, สไบทิพย์ โกละกะ, ปาริวรรณ บุตรศาสตร์
และ สุทธพร แทนทอง

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลอง
รายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทาง
สะเต็มศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์
The Development of Learning Achievement and Model Construction Abilities
in the Science Lesson on the Topic of Lights through Blended Learning
Based on STEM Education of Mathayomsuksa 3/3 Students
at the College of Dramatic Arts

ภัทราวดี เอี่ยมพงษ์¹ และ ทนิตตา ชัยโชติ²

Pattarawadee lamphong¹ and Thanitta Chaichot²

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลองในรายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสง ของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา (stem education) 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสร้างแบบจำลอง ในรายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสง ของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 10 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถในการสร้างแบบจำลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนความแตกต่างได้ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง แสง หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.30 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.11) สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.50 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08) และ 2) นักเรียนมีความสามารถในการสร้างแบบจำลอง เรื่อง แสง หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทาง

¹ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: s59131113020@ssru.ac.th

² ครูพี่เลี้ยง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ E-mail: tanittab18@gmail.com

¹ General Science major student, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University. E-mail: s59131113048@ssru.ac.th

² Science mentor, The College of Dramatic Arts. E-mail: tanittab18@gmail.com

สะเต็มศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.5 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.01) สูงวก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79)

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา, ความสามารถในการสร้างแบบจำลอง, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

This action research aimed 1) to compare the students' learning achievement and the students' ability to construct a model on the topic of lights in the science lesson by using the blended learning based on STEM education and 2) to compare the model construction skills on the topic of lights in the science lesson before and after using the blended learning based on STEM education. The sample group was ten Mathayomsuksa 3/3 students at the College of Dramatic Arts. The participants were selected with the purposive sampling method. The research instruments were lesson plans, pre-test and post-test of learning achievement, and model construction ability test. The mean, standard deviation, and score difference were used to analyze the data. The research revealed that 1) The learning achievement of students after using the lesson plans of Lights by using blended learning based on STEM education was higher at the mean of 13.30 (S.D. = 2.11) than the pre-test which was at the mean of 5.50 (S.D. = 1.08). 2) The model construction abilities of students after participating in the lesson plans of Lights by using the blended learning based on STEM education from the post-test was higher at the mean of 13.5 (S.D. = 2.01) than the pre-test which was at the mean of 4.20 (S.D. = 0.79).

Keywords: Blended Learning based on STEM Education, model construction abilities, learning achievement

บทนำ

ในปัจจุบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในสังคมโลกปัจจุบันและอนาคต ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม อุตสาหกรรม และการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกคน ตัวอย่างเช่น การเจริญเติบโตของสิ่งมีชีวิต สิ่งแวดล้อม ดาราศาสตร์ รวมไปถึงการทดลองคิดค้นในทางการแพทย์ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการดำรงชีวิต สิ่งเหล่านี้เป็นผลที่ได้จากการศึกษาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ผสมกับทักษะในศาสตร์ด้านอื่นๆ การศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์นี้ทำให้มนุษย์ได้พัฒนาทั้งด้านความคิด การมีเหตุผล มีผล สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเป็นระบบ และสามารถตัดสินใจโดยมีข้อมูลที่พิสูจน์และตรวจสอบได้ วิทยาศาสตร์เป็นวัฒนธรรมของโลกสมัยใหม่ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

ดังนั้นทุกคนจึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้รู้วิทยาศาสตร์ เพื่อที่จะมีความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติและเทคโนโลยีที่มนุษย์สร้างขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้อย่างมีเหตุผล สร้างสรรค์ และมีคุณค่า (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 92) การออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์นั้นต้องคำนึงถึงสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 นั่นคือ ต้องออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง คิดเป็น และรู้จักการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญที่จะพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างเต็มความสามารถ (ทิตินา แคมมณี, 2554: 12) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2552 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2545 และฉบับที่ 3 พุทธศักราช 2553 ได้กำหนดแนวทางการศึกษา หมวด 4 มาตรา 22 กล่าวถึงการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพและมาตรา 24 ได้กล่าวถึงการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553: 8-9) ทั้งนี้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) ได้กำหนดวิชาพื้นฐาน เรื่องแสง โดยมาตรฐาน ว 2.3 เข้าใจความหมายของพลังงาน การเปลี่ยนแปลงและการถ่ายโอนพลังงานปฏิสัมพันธ์ระหว่างสสารและพลังงาน พลังงานในชีวิตประจำวัน ธรรมชาติของคลื่น ปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเสียง แสง และคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า รวมทั้งนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ โดยตัวชี้วัด ม.3/13 ออกแบบการทดลองและดำเนินการทดลองด้วยวิธีที่เหมาะสมในการอธิบายกฎการสะท้อนแสง ม.3/14 เขียนแผนภาพการเคลื่อนที่ของแสง แสดงการเกิดภาพจากกระจกเงา ม.3/15 อธิบายการหักเหของแสงเมื่อผ่านตัวกลางโปร่งใสที่แตกต่างกัน และอธิบายการกระจายแสงของแสงขาวเมื่อผ่านปริซึมจากหลักฐานเชิงประจักษ์ ม.3/16 เขียนแผนภาพการเคลื่อนที่ของแสงแสดงการเกิดภาพจากเลนส์บาง ม.3/17 อธิบายปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับแสง และการทำงานของทัศนอุปกรณ์จากข้อมูลที่รวบรวมได้ ม.3/18 เขียนแผนภาพการเคลื่อนที่ของแสง แสดงการเกิดภาพของทัศนอุปกรณ์และเลนส์ตา ม.3/19 อธิบายผลของความสว่างที่มีต่อดวงตาจากข้อมูลที่ได้จากการสืบค้น ม.3/20 วัดความสว่างของแสงโดยใช้อุปกรณ์วัดความสว่างของแสง และม.3/21 ตระหนักในคุณค่าของความรู้เรื่องความสว่างของแสงที่มีต่อดวงตา โดยวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหาและเสนอแนะการจัดความสว่างให้เหมาะสมกับการทำกิจกรรมต่างๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560: 38, 42) ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสริมสร้างทักษะการสร้างแบบจำลอง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสะเต็มศึกษา(stem education) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในการศึกษา

วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาที่มีหน้าที่จัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ที่มุ่งผลิตครูและบุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี มีการจัดการเรียนการสอนอันประกอบด้วย การศึกษาวิชาสามัญและศิลปะตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 จากที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนรายวิชาวิทยาศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องแสงนั้น ไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเข้าใจในเนื้อหาเพราะมีเนื้อหาที่

ค่อนข้างยาก จึงได้นำการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา และความสามารถในการสร้างแบบจำลองมาเป็นส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้หากไม่รีบแก้ไขปัญหาดังกล่าวอาจจะส่งผลต่อความเข้าใจของนักเรียนในด้านการคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจ และการแก้ปัญหา ฯลฯ ซึ่งอาจจะส่งผลให้การเรียนรู้ของนักเรียนอาจไม่สัมฤทธิ์ผล

จากสภาพปัญหาที่พบรวมถึงทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็ม (stem education) และความสามารถในการสร้างแบบจำลอง เป็นนวัตกรรมที่สามารถนำมาใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบผสมผสานตามแนวทาง STEM (stem education) เป็นรูปแบบการสอนแบบบูรณาการข้ามกลุ่มสาระวิชา (Interdisciplinary Integration) ระหว่างศาสตร์สาขาต่างๆ ได้แก่ วิทยาศาสตร์ (Science: S) เทคโนโลยี (Technology: T) วิศวกรรมศาสตร์ (Engineer: E) และคณิตศาสตร์ (Mathematics: M) โดยนำจุดเด่นของธรรมชาติตลอดจนวิธีการสอนของแต่ละสาขาวิชามาสผสมผสานกันอย่างลงตัวเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ทุกแขนงมาใช้ในการแก้ปัญหาการค้นคว้าและการพัฒนาสิ่งต่างๆ ในสถานการณ์โลกปัจจุบัน ประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอน 1) ระบุปัญหา 2) รวบรวมข้อมูลและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหา 3) ออกแบบวิธีการแก้ปัญหา 4) วางแผนและดำเนินการแก้ปัญหา 5) ทดสอบประเมินผลและปรับปรุงแก้ไขวิธีการแก้ไขปัญหาค้นคว้าหรือแก้ไขชิ้นงาน 6) นำเสนอวิธีการแก้ปัญหาผลการแก้ปัญหาหรือชิ้นงาน โดยนำจุดเด่นของธรรมชาติและตลอดจนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของแต่ละสาขาวิชามาสผสมผสานกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ทุกแขนงมาใช้ในการแก้ปัญหา การค้นคว้า และการพัฒนาสิ่งต่างๆ ในสถานการณ์โลกปัจจุบัน ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการด้านต่างๆ อย่างครบถ้วนและสอดคล้องกับแนวการพัฒนาคนให้มีคุณภาพในศตวรรษที่ 21 เช่น ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาวิชา ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิด เช่น การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนมีทักษะการทำงานกลุ่มและทักษะการสื่อสาร (พรทิพย์ ศิริภักตราชัย, 2556: 50-51) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวทางสะเต็มศึกษา จะฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดตั้งคำถามแก้ปัญหา ทำให้ผู้เรียนรู้จักนำองค์ประกอบความรู้ทั้ง 4 วิชา มาบูรณาการ เพื่อมุ่งแก้ปัญหาสำคัญที่พบในชีวิตจริง (อุบลการ จิระพันธุ์, 2556: 33)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา (stem education) และความสามารถในการสร้างแบบจำลอง เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 เรื่องแสง วิทยาลัยนาฏศิลป์ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษานั้นจะช่วยเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาจากการสร้างแบบจำลองซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น ได้หรือไม่อย่างไร เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา นั้นเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมแก่การนำมาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลองในรายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสง ของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา (stem education)
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสร้างแบบจำลอง ในรายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสงของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยการใช้กลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม และศึกษาคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ผ่านการเรียนรู้แบบผสมผสานในกิจกรรมสะเต็มศึกษา โดยมีขอบเขตการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 10 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา เรื่อง แสง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 แผน จำนวน 6 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1.1 ศึกษาทฤษฎีและหลักการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.2 ศึกษาจุดมุ่งหมายของกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ และ จุดประสงค์การเรียนรู้ จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์ และ ศึกษารายละเอียดเนื้อหาจากหนังสือเรียน สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

2.1.3 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องแสง ตามแนวสะเต็มศึกษา

2.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ซึ่งมีค่าความเหมาะสมอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.20$, S.D.=0.59)

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตรวจสอบแล้วมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.1.6 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป โดยมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ระบุปัญหา (10 นาที)

นักเรียนฟังสถานการณ์จากครูดังนี้ “ณ บ้านหลังหนึ่งมีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อว่า ‘แพรวา’ แพรวาเป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่ชอบเลี้ยงสัตว์เป็นชีวิตจิตใจ โดยเฉพาะนกของเธอนั้นที่ชื่อว่าเคซี่ ซึ่งเป็นเป็นนกที่แพรวารักและเอ็นดู ในทุกๆเช้าและเย็น เธอจะคอยให้อาหารและดูแลอยู่เสมอๆ วันหนึ่งเมื่อแพรวาจะนำอาหารมาให้ในตอนเช้านกของเธอที่อยู่ในกรงนั้นก็กลับหายไป เธอเสียใจมาก แพรวาได้มองไปรอบๆบ้านของเธอแล้วเลื้อยไปเห็นนกตัวหนึ่งที่กำลังเกาะอยู่บนกิ่งไม้ในระยะที่ไกล แต่แพรวาไม่แน่ใจว่านั่นใช่ของแพรวาหรือไม่ เธอจึงเข้าไปดูอุปกรณ์ในบ้านของเธอ แล้วพบว่าอุปกรณ์ดังนี้ ขวดน้ำพลาสติก, แวน ขยายขนาดเล็ก, แวนขยายขนาดใหญ่, กาว, เทปกาว, สีสันครีกลีหรือสีน้ำ, คัตเตอร์, กรรไกร, ดินสอ ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับนักเรียน นักเรียนจะมีวิธีการอย่างไรที่จะใช้อุปกรณ์ที่มีในการสร้างอุปกรณ์ที่สามารถส่องดูนกที่เกาะบนกิ่งไม้ในระยะไกลนั้นได้ โดยใช้หลักการหักเหของแสง” โดยมีเงื่อนไขดังนี้ 1) จะต้องใช้กล้องส่องทางไกลที่สร้างขึ้นส่องดูนกที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ในระยะไกลไม่ต่ำกว่า 500 เมตร และ 2) กล้องส่องทางไกลที่สร้างขึ้นจะต้องมีส่วนประกอบของรูปทรงเรขาคณิตอย่างน้อย 3 รูป

ขั้นที่ 2 รวบรวมข้อมูลหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหา (30 นาที)

ครูให้นักเรียนศึกษาวิดีโอเรื่อง การหักเหของแสง 2) ครูให้นักเรียนแต่ละคนสรุปความรู้ที่ได้จากการดูวิดีโอเรื่อง การหักเหของแสง ลงในสมุดเรียนของตัวเอง และให้นักเรียนแต่ละคนนำเสนอความรู้ที่ได้ 3) นักเรียนและครูอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 ออกแบบวิธีการแก้ปัญหา (10 นาที)

1) นักเรียนแต่ละคนออกแบบกล้องส่องทางไกล

2) นักเรียนสามารถสืบค้นข้อมูลเรื่องการหักเหของแสงเพิ่มเติมจากโทรศัพท์มือถือได้

3) นักเรียนแต่ละคนเตรียมอุปกรณ์ในการสร้างกล้องส่องทางไกล

ขั้นที่ 4 วางแผนและดำเนินการแก้ปัญหา (40 นาที)

- 1) นักเรียนแต่ละคนออกแบบและวางแผนในการสร้างกล่องส่งทางไกล
- 2) นักเรียนแต่ละคนสร้างกล่องส่งทางไกลตามที่ได้วางแผนและออกแบบไว้ให้เป็นไปตามเงื่อนไขจาก

สถานการณ์ที่กำหนด

ขั้นที่ 5 ทดสอบ ประเมิน และปรับปรุงแก้ไขวิธีการแก้ปัญหาหรือชิ้นงาน (5 นาที)

- 1) นักเรียนแต่ละคนตรวจกล่องส่งทางไกลที่สร้างขึ้นและหาจุดปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามเงื่อนไข
- 2) นักเรียนแต่ละคนนำข้อบกพร่องมาพัฒนาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาชิ้นงานให้ตรงตามเงื่อนไขให้สวยงามและมีความคิดสร้างสรรค์ ภายในเวลาที่กำหนด

ความคิดสร้างสรรค์ ภายในเวลาที่กำหนด

ขั้นที่ 6 นำเสนอวิธีการแก้ปัญหา ผลการแก้ปัญหาหรือชิ้นงาน และประเมินผล (15 นาที)

- 1) นักเรียนแต่ละคนนำกล่องส่งทางไกลที่สร้างขึ้น นำไปใช้ในส่งตุ๊กตารักในระยะเวลา ไม่ต่ำกว่า 500 เมตร
- 2) นักเรียนแต่ละคนนำเสนอกล่องส่งทางไกลที่สร้างขึ้นและอธิบายแนวคิดในการสร้าง และปัญหาในการสร้าง และวิธีการแก้ไขชิ้นงาน

- 3) นักเรียนและครูร่วมกันประเมินผลงานในการออกแบบกล่องส่งทางไกลและให้รางวัลแต่ละคน

2.2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.2.1 ศึกษาทฤษฎีและหลักการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.2 ศึกษาเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เรื่องแสง สาระวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 1 ฉบับ โดยใช้วัดก่อนเรียน และหลังเรียนเป็นฉบับเดียวกัน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิด เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

2.2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 3 คน แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อสอบแต่ละข้อว่าใช้วัดความรู้ของผู้เรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

2.2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ตรวจสอบแล้วมาแก้ไข ปรับปรุงตาม คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.2.6 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องแสง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 และนำไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

2.3 แบบประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลองของนักเรียน

2.3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมิน

2.3.2 ศึกษาทฤษฎีและหลักการความสามารถในการสร้างแบบจำลอง จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.3 สร้างแบบประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลองตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 1 ฉบับ โดยแบบประเมินฉบับนี้ใช้เกณฑ์การประเมินแยกประเด็น ในการประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลองระหว่างการจัดการเรียนการสอนแบบสะเต็มศึกษา แล้ววิเคราะห์องค์ประกอบที่สำคัญ เพื่อใช้สังเกตและประเมินได้ 4 รายการโดยแต่ละรายการมีระดับ ดังนั้นคะแนนของกระบวนการสร้างแบบจำลองทางวิทยาศาสตร์อยู่ในช่วง 4-16 คะแนน โดยมีเกณฑ์ที่บ่งชี้ถึงระดับความสามารถ (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2544: 60)

2.3.4 นำแบบประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลองที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 3 คน แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อสอบแต่ละข้อว่าใช้วัดความรู้ของผู้เรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

2.3.5 นำแบบประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลองที่ตรวจสอบแล้วมาแก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.3.6 จัดพิมพ์ประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลอง เรื่อง แสง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3และนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยชี้แจงการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนรับทราบถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา

3.2 ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และแบบประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลอง กับนักเรียนจำนวน 20 ข้อ เวลา 40 นาที

3.3 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แผนจัดการเรียนรู้แบบสะเต็มศึกษากับนักเรียน ทั้งหมด 3 สัปดาห์ แบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

3.4 ผู้วิจัยทำการประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลอง จากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ หลังเรียน (Post-test) โดยแบบทดสอบหลังเรียนเป็นชุด เดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน

3.5 เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบและแบบประเมินความสามารถในการสร้างแบบจำลองเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลไปวิเคราะห์ผลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลองรายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องแสง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์มีการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแตกต่าง

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง แสงระหว่างก่อนและหลังที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา และเพื่อศึกษาความสามารถในการสร้างแบบจำลอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ระหว่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา

นักเรียน	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)
คนที่ 1	6	12
คนที่ 2	6	15
คนที่ 3	5	12
คนที่ 4	6	10
คนที่ 5	7	13

นักเรียน	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)
คนที่ 6	4	11
คนที่ 7	5	14
คนที่ 8	7	14
คนที่ 9	5	17
คนที่ 10	4	15
$\bar{X}$	5.50	13.30
S.D.	1.08	2.11

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลัง โดยการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.30 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.11) สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.50 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08)

2. ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการสร้างแบบจำลอง

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทักษะการสร้างแบบจำลองของนักเรียนก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา

นักเรียน	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)
คนที่ 1	3	11
คนที่ 2	5	14
คนที่ 3	4	13
คนที่ 4	3	10
คนที่ 5	5	16
คนที่ 6	4	14
คนที่ 7	4	15
คนที่ 8	5	14
คนที่ 9	4	12
คนที่ 10	5	16
$\bar{X}$	4.2	13.5
S.D.	0.79	2.01

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการสร้างแบบจำลอง หลังเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.5 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.01) สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.2 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79)

สรุปผลและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสร้างแบบจำลองรายวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง แสง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง แสง หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.30 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.11) สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.50 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08)

2. นักเรียนมีความสามารถในการสร้างแบบจำลอง เรื่อง แสง หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.5 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.01) สูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79)

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ ได้ข้อค้นพบตามวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งสามารถอธิบายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา เรื่อง แสง คะแนนเฉลี่ยหลังใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางแบบสะเต็มศึกษา คือ 13.30 เพิ่มขึ้นจากคะแนนก่อนใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา เท่ากับ 8 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา มีจุดเด่นที่การนำกระบวนการออกแบบเชิงวิศวกรรม มาผนวกเข้ากับการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยีที่อยู่ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทย กิจกรรมสะเต็มศึกษานำการนำประเด็นหรือสถานการณ์ที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน อาจเป็นปัญหาเหตุการณ์ หรืออาชีพที่พบเห็นได้ในชุมชนมาเชื่อมโยงเข้ากับเนื้อหาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ สร้างโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความรู้วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ที่ได้เรียนรู้ในชั้นเรียน และความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีหาวิธีการหรือพัฒนาชิ้นงาน เพื่อแก้ปัญหาหรือสถานการณ์ที่ครูนำเสนอ การจัดการเรียนรู้แบบนี้ช่วยให้นักเรียนได้เห็นประโยชน์ของความรู้วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ที่นักเรียนใช้ในชั้นเรียน อีกทั้งเป็นการฝึกความสามารถในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน อย่างไรก็ตาม เนื้อหาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และสถานการณ์ที่ครูกำหนดต้องสอดคล้องกับตัวชีวิตในระดับชั้นที่นักเรียนศึกษาอยู่และต้องคำนึงถึงวิธีการเรียนรู้และความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละวัย (เสกสรร สรรสพิสุทธิ์, 2558) และสอดคล้องกับงานวิจัยของนสรินทร์ ปือชา (2558 : 5) ได้ทำการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสะเต็มศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชีววิทยา ความสามารถในการแก้ปัญหาและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ซึ่งได้จากวิธีสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับสลาก ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสะเต็มศึกษามีคะแนนพัฒนาการ ร้อยละ 41.03 อยู่ในระดับต้นร้อยละ 30.77 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 20.51 อยู่ในระดับสูง และร้อยละ 7.69 อยู่ในระดับสูงมาก นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชีววิทยาความสามารถในการแก้ปัญหาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

2. ผลการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษาที่มีผลต่อความสามารถในการสร้างแบบจำลองผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสร้างแบบจำลอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา เรื่อง แสง คะแนนเฉลี่ยหลังใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา คือ 13.5 เพิ่มขึ้นจากคะแนนก่อนใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา คือ 5.50 อยู่ประมาณ 9 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา สอดคล้องกับความจำเป็นที่จะต้อง

มีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบจำลองที่จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ดียิ่งขึ้น และส่งเสริมความสามารถในการสร้างแบบจำลองทางวิทยาศาสตร์ จนเกิดการพัฒนากลายเป็นทักษะการสร้างแบบจำลอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2556) ได้กำหนดให้ทักษะการสร้างแบบจำลอง เป็นหนึ่งในทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ผู้เรียนได้นำเสนอความคิด และสามารถสื่อความหมายออกมาในรูปของแบบจำลองต่าง ๆ และนำมาประยุกต์ใช้กับการแก้ปัญหาในเรื่องอื่น ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับจันทร์พร พรหมมาศ และคณะ (2558) ได้ทำการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้วิชาเคมี เรื่อง สารชีวโมเลกุล ด้วยการเรียนรู้โดยใช้แบบจำลองเป็นฐานเพื่อนพัฒนานวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และความสามารถในการสร้างแบบจำลองทางวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง สารชีวโมเลกุล และความสามารถในการสร้างแบบจำลองทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบจำลองเป็นฐานสูงกว่าการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง สารชีวโมเลกุล และความสามารถในการสร้างแบบจำลองทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนด้วยการเรียนรู้โดยใช้แบบจำลองเป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ อยู่ในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ดังนั้นจึงต้องอาศัยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ อาจไม่สะดวกสำหรับนักเรียนทุกคน
2. ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมชั้นการสอน โดยการแทรกเกมเก็บคะแนน เพื่อนำคะแนนมาใช้ในชั้นกิจกรรมหรือชั้นอื่นๆ
3. ผู้สอนควรควบคุมเวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา ไปใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้หรือแนวคิดอื่น ๆ ที่ส่งเสริมหรือพัฒนาทักษะด้านอื่น เช่น การคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น
2. ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานตามแนวทางสะเต็มศึกษา ไปใช้ในรายวิชาเนื้อหาและนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ ศึกษาเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้นกับนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จันทร์พร พรหมมาศ และคณะ. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้วิชาเคมี เรื่อง สารชีวโมเลกุล ด้วยการเรียนรู้โดยใช้แบบจำลองเป็นฐานเพื่อพัฒนานวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และความสามารถในการสร้างแบบจำลองทางวิทยาศาสตร์ สำหรับ

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วารสารศึกษาศาสตร์. 2(26), 42-55.
- ทีศนา แคมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- นัสนินทร์ ปือชา. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสะเต็มศึกษา (STEM Education) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ชีววิทยาความสามารถในการแก้ปัญหาและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2544). วิธีวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: พี.เอ็น.การพิมพ์.
- พรทิพย์ ศิริภักทรชัย. (2556). STEM Education กับการพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21. *นักบริหาร*, 33(2), 49 –56.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2556). *การวัดผลประเมินผลคณิตศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ซีเอ็ด
ยูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- เสกสรร สรรสพิสุทธิ. (2558). *เสวนาวิชาการสะเต็มศึกษา: เรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาพัฒนานวัตกรรมนำสู่อาชีพ*. สืบค้น
25 กันยายน 2563, จาก <http://www.stemedthailand.org/>
- อุปการ จีระพันธุ์. (2556). หลักสูตรการออกแบบและเทคโนโลยี. *สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
(สสวท.)*, 41(180), 24-27.

การพัฒนาความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษรูปแบบปัจจุบันกาลสมบูรณ์
(Present Perfect Tense) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม โดยใช้แบบฝึกทักษะ

The Development of Composing English Sentences on Present Perfect Tense
for Mathayomsuksa 2 Students in Watkhemampirataram School
by Using Exercises

ศุภิสรา ยาวสง¹ และ พิณทิพา สืบแสง²

Supissara Yowsong¹ and Pintipa Seubsang²

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense กับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จำนวน 32 คน คัดเลือกเป็นกลุ่มเป้าหมายการวิจัยโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะ และ ข้อสอบประเมินผลหลังเรียนแบบอัตนัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense มีระดับความสามารถในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น ซึ่งมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ, ปัจจุบันกาลสมบูรณ์, แบบฝึกทักษะ

¹ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: s59131110055@ssru.ac.th

² อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: pintipa.se@ssru.ac.th

¹ English major student, faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University. E-mail: s59131110055@ssru.ac.th

² Research advisor, English department, faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University.

E-mail: Pintipa.se@ssru.ac.th

ABSTRACT

This research aimed to compare the level of student's ability to compose English sentences on Present Perfect Tense to the criteria of 70 percent. The sample group was 32 Mathayomsuksa 2/13 students studying at Watkhemapiyarataram School by using the purposive selection method. The research instruments were writing exercises and subjective post-test. The statistics used in the research were mean and standard deviation. The result showed that the students' abilities in composing English sentences on Present Perfect Tense after being taught through exercises were significantly higher than the criteria of 70 percent.

Keywords: composing English sentences, present perfect tense, exercise

บทนำ

ไวยากรณ์ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จและยังเป็นส่วนประกอบสำคัญที่สุดในการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในทุกทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงอาจกล่าวได้ว่า ไวยากรณ์เป็นปัจจัยพื้นฐานของรูปแบบการใช้ภาษาให้กับผู้ใช้หรือผู้เรียนภาษานั้นๆว่าจะพูดหรือเขียนอย่างไร ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้จดจำและสามารถนำภาษาไปใช้งานได้จริง โดยยึดไวยากรณ์เป็นหลักในการพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งสี่ทักษะ อันเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มีความสำคัญในการพัฒนาความถูกต้องในการใช้ภาษา (Accuracy) ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีพื้นฐานไวยากรณ์ดี จะสามารถเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งการพูด การอ่าน และการเขียนได้เร็วกว่าและดีกว่าผู้ที่ไม่รู้หรือรู้ไวยากรณ์อังกฤษน้อย และความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสนับสนุนการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะของนักเรียนทุกระดับชั้น จึงสรุปได้ว่า ไวยากรณ์ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การใช้ภาษาอังกฤษเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในทุกทักษะ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้จดจำและสามารถนำภาษาไปใช้งานได้จริง การมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ต่อการพัฒนาทักษะอื่นๆ และสามารถต่อยอดไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ด้วยเหตุนี้ในการจัดการเรียนการสอนครูจำเป็นต้องสอนกฎโครงสร้างไวยากรณ์อย่างละเอียดและถูกต้อง (Dickins and Woods, 1988; Canale and Swain, 1980; เนตร สุรสิทธิ์, 2547; Parrott, 2000).

ปัญหาในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คือ ปัญหาในการจำ และการใช้โครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถเขียนประโยคในรูปไวยากรณ์ Present Perfect Tense ได้ ซึ่งสาเหตุอาจเกิดได้จาก การขาดความรู้ความเข้าใจในโครงสร้าง ขาดการทบทวน ขาดประสบการณ์ในการใช้โครงสร้างในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษในรูปโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ได้

ทุกวันนี้การสอนโครงสร้างประโยค การเรียนไวยากรณ์ต้องมีการฝึกฝนในการสอนไวยากรณ์ มีหลักในการสอนไวยากรณ์และขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ คือการทบทวนโครงสร้างประโยค การยกตัวอย่างให้ที่ใกล้เคียงชีวิตจริงเพื่อให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายและสามารถทำตามได้ และให้นักเรียนฝึกฝนซ้ำๆจนสามารถทำได้ด้วยตัวเอง (สันทนา สุธาธารัตน์, 2531)

จากการที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนโรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม ประสบปัญหาด้านการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีนักเรียนสอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ครูผู้สอนกำหนด (ร้อยละ 50) โดยมีนักเรียนเพียงจำนวนร้อยละ 11 ที่ผ่านเกณฑ์การประเมินที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งสาเหตุของปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากตัวนักเรียนเอง คือ 1. นักเรียนไม่มีพื้นฐานด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์เรื่อง Present Perfect Tense มาก่อน 2. นักเรียนไม่สามารถเขียนแต่งประโยคทางไวยากรณ์เรื่อง Present Perfect Tense ได้ 3. นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการทบทวนและฝึกฝนด้วยตนเอง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินของสถานศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งมั่นและสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในแต่งประโยคภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม โดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อให้นักเรียนได้มีการฝึกฝนและทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อความเข้าใจ และมีการพัฒนาการในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษมากขึ้น

จากการที่ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงปัญหาการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะนั้นมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนด้านทักษะต่างๆมาก เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานในขณะเรียน ได้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง

สามารถนำแบบฝึกทักษะมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเอง (เนาวรัตน์ ชื่นมณี, 2540) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจใช้แบบฝึกทักษะในการพัฒนาความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense โดยทำการสร้างแบบฝึกการเขียนประเภทแบบฝึกทักษะ ซึ่งเป็นแบบฝึกทักษะที่นำไปใช้กับนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเขียนแต่งประโยคน้อยกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม แล้วนำมาพัฒนาความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับเกณฑ์ร้อยละ 70

สมมติฐานการวิจัย

ระดับความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 สูงกว่าร้อยละ 70

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จำนวน 32 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกแบบเจาะจง โดยพิจารณาจากคะแนนความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ก่อนเรียนน้อยกว่า ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม เนื่องจากทางโรงเรียนมีความคาดหวังให้นักเรียนได้คะแนนความสามารถตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 มาพัฒนาให้มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นและผ่านตามเกณฑ์ที่ทางโรงเรียนคาดหวัง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการแก้ปัญหา/พัฒนาในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีกระบวนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

1.1 ศึกษาเนื้อหาในหนังสือ Access 2 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้น ม.2 เกี่ยวกับคำศัพท์ทั่วไปในหนังสือที่เหมาะสมกับผู้เรียน

1.2 ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.3 นำแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขเพื่อตรวจสอบคุณภาพ โดยพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้น สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้สูตร Index of Objective Item Congruence: IOC โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ซึ่งแบบฝึกทักษะมีค่า IOC ระหว่าง 0.67-1.00

1.4 นำแบบฝึกทักษะที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบหลังการเรียนรู้ การสร้างและพัฒนาเครื่องมือดังกล่าวมีขั้นตอนดังนี้

2.1 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense โดยการใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 1 ชุด เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวนแบบทดสอบ 20 ข้อ เรียงจากความง่ายไปหายาก แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบการเขียนเติมคำให้ประโยคสมบูรณ์

ตอนที่ 2 เป็นการนำคำที่กำหนดให้มาแต่งให้เป็นประโยค Present Perfect Tense อย่างถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์

ตอนที่ 3 เป็นการนำประโยคที่นำมาเรียงให้เป็นประโยค Present Perfect Tense ให้สมบูรณ์และถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์

2.2 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขเพื่อตรวจสอบคุณภาพโดยพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้นสอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้สูตร Index of Objective Item Congruence: IOC โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ซึ่งแบบฝึกทักษะมีค่า IOC ระหว่าง 0.67-1.00

2.3 นำแบบทดสอบที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

โดยเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense มีดังนี้ คือ ตอบถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ให้ 1 คะแนน ตอบผิดโครงสร้างทางไวยากรณ์จุดใดจุดหนึ่งให้ 0 คะแนน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนและสภาพปัญหาการเรียนภายในห้องเรียน

2. ศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและผลสอบหลังการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง Present simple Tense แล้ว พบว่าปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 คือ ความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการแต่งประโยคได้อย่างถูกต้อง

3. ครูศึกษาและเพื่อเตรียมสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษ จากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือและทันสมัย

4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่สอบได้คะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50

5. นำแบบฝึกทักษะที่ได้สร้างไว้เรียบร้อยแล้วมาทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

6. ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อเตรียมนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียน

คะแนนเต็ม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ร้อยละของคะแนน
20	15.21	2.04	76.05

จากตารางที่ 1 พบว่า ระดับความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนในภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.04 คิดเป็นร้อยละ 76.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งสมมุติฐานไว้

จึงสรุปได้ว่า ระดับความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง Present Perfect Tense ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

สรุปผลและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษเรื่อง Present Perfect Tense มีระดับความสามารถในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 หลังการใช้แบบฝึกทักษะ นักเรียนมีความสามารถในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Perfect Tense สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะเนื่องจาก การใช้ แบบฝึกทักษะในการเขียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษนั้น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการฝึก การทบทวน และการทำซ้ำๆ ทำให้เกิดความจำ และทั้งยังสามารถตรวจสอบตัวเอง หาข้อบกพร่อง และสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ สอดคล้องกับที่ เนาวรัตน์ ชื่นมณี (2540 : 33) กล่าวไว้ว่า การใช้แบบฝึกทักษะนั้นมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนด้านทักษะต่างๆมาก เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนและคำศัพท์ต่างๆ ได้คงทน ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานในขณะที่เรียน ได้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง สามารถนำแบบฝึกทักษะมาทบทวนเนื้อหาเดิมด้วยตนเอง ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิพารุณี ช่อนเจริญ (2555) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาความรู้พื้นฐานในด้านคำศัพท์โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยการอาชีพผาง จ.เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นวัดได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน ที่ผลปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นจากร้อยละ 45.52 เป็นร้อยละ 63.15 และยังให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นางสาวสุพรรณิ อาศัยราช (2557) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์มีค่าเท่ากับ 79.01/77.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 75/75 2) ความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) ผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน ดังที่ ชญานันท์ ปิติกรพวงเพชร (2559) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกการเขียนประโยค Present Simple Tense ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-2 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนประโยค Present Simple Tense นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก (=4.29) เพราะมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สนใจสามารถนำไปต่อยอดการเรียนการสอน โดยนำไปใช้ในการสื่อสารที่สมบูรณ์มากขึ้น เช่น การนำไปใช้คู่กับ Past Simple Tense
2. ควรทำการศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะกับการเรียนการสอนแบบ online เพื่อเปรียบเทียบว่าการเรียนการสอนแบบใดมีประสิทธิภาพมากกว่ากัน

เอกสารอ้างอิง

- นเรศ สุรสิทธิ์. (2547). *English Grammar*. ไวยากรณ์ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- เนาวรัตน์ ชื่นมณี. (2540). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยการสะกดคำยาก เรื่องเปิดท้าย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- วิพารุณี ช่อนเจริญ. (2555). การพัฒนาทักษะทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาช่างซ่อมบำรุง วิทยาลัยการอาชีพฝาง จ.เชียงใหม่ แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ วิทยาลัยการอาชีพฝาง. เชียงใหม่: สถาบันการอาชีวศึกษาภาคเหนือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- Dickins,P.M.R.& Woods,E.G. (1988). Some criteria for the development of communicative grammar tasks. *TESOL Quarterly*, 22 (3), 623-646.
- Parrott, M. (2000). *Grammar for English language teachers*. Cambridge: Cambridge UP.

การแก้ไขปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง
The Problem Solving of Thai Poetry Writing by Using Activity Packages
according to the Coaching Concept for the Secondary Students 3/7
of Matthayom Watbueangthonglang School

ภาวิณี ศรีนวล¹ และ พัชรพงศ์ นิลทีป²
Pawinee srinawl¹ and Pattarapong Nintee²

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสำรวจปัญหาในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 2) เพื่อวิเคราะห์สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในชั้นเรียนของนักเรียน 3) เพื่อศึกษาแนวทางที่สอดคล้องกับการแก้ปัญห การแต่งบทร้อยกรองของนักเรียน 4) เพื่อศึกษาวิธีการแก้ปัญหการแต่งบทร้อยกรองโดยใช้นวัตกรรมของนักเรียน และ 5) เพื่อศึกษาผลของการนวัตกรรมการไปใช้ในชั้นเรียน กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง จำนวน 4 คน ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 60 เครื่องมือในการวิจัยประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง ชุดกิจกรรม และแบบทดสอบความสามารถในการแต่งโคลงสี่สุภาพผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ คิดเป็นร้อยละ 11.76 2) สาเหตุของ ปัญหาที่ทำให้นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 60 คือนักเรียนไม่มีความแม่นยำในเรื่องของฉันทลักษณ์ 3) แนวทางที่ สอดคล้องกับปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ คือการโค้ชชิ่ง 4) วิธีการแก้ปัญหการแต่งบทร้อยกรองประเภท โคลงสี่สุภาพโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง มีขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การสังเกต ขั้นที่ 2 การตั้งเป้า เรียน ขั้นที่ 3 การดำเนินการสอน และขั้นที่ 4 ติดตามผล 5) หลังจากการนวัตกรรมการไปใช้เพื่อแก้ไขปัญหการแต่งบทร้อย กรอง พบว่านักเรียนทั้ง 4 คน ผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 60 ซึ่งนักเรียนผ่านเกณฑ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ดังนี้ หัวข้อที่ 1 65 70 68.33 และ 78.33 หัวข้อที่ 2 75 88.33 80 และ 60 หัวข้อที่ 3 75 86.66 66.66 และ 76.66 ตามลำดับ

คำสำคัญ: การแก้ปัญหการแต่งบทร้อยกรอง, ชุดกิจกรรม, การโค้ชชิ่ง

¹นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: s59131109024@ssru.ac.th

²ครูพี่เลี้ยง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง E-mail: P.nilteep25@gmail.com

¹Thai major student, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, Email: s59131109024@ssru.ac.th

²Thai mentor, the College of Matthayomwatbueangthonglang School, E-mail: P.nilteep25@gmail.com

ABSTRACT

The objectives of this study were 1) to explore problems in Thai subject class of the secondary students 3/7 2) to analyze the significant factor affecting the problem in class 3) to investigate the guideline involving the problem-solving in class 4) to study the approaches of the solution in class, and 5) to examine the results of using the innovation to solve the problem in class. The participants of this study were four secondary 3/7 students of Matthayomwatbuengthonglang School, who did not pass the 60 percent assessment criteria for the test. All performances occurred by using lesson plans, activity packages, and quizzes for composing a sonnet. The findings of the study indicated that 1) The students had a problem composing a sonnet which was 11.76 percent. 2) The cause of the problem that they did not pass 60 percent assessment criteria for the test is they are not accurate in prosody. 3) the guideline involving the problem-solving in class is coaching 4) For solving the problem of Thai poetry writing by using activity packages according to the coaching concept, there are 4 steps: observation, aim, teaching procedure, and follow-up. 5) After using the activity packages according to the coaching concept as an innovative solution for Thai poetry writing, four target students significantly meet the criteria for the assessment, which was more than sixty percent as required. They are as the followings: item 1 was 65, 70, 68.33, and 78.33 percent, item 2 was 75, 88.33, 80, and 60 percent, and item 3 was 75, 86.66, 66.66, and 76.66 percent, respectively.

Keywords: problem solving of Thai poetry writing, activity packages, coaching

บทนำ

การแต่งบทร้อยกรองนอกจากจะเป็นการแสดงถึงเอกลักษณ์ด้านวัฒนธรรมทางภาษาและเป็นการฝึกทักษะด้านการเขียนแล้ว ยังปรากฏอยู่ในหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกำหนดไว้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะต้องแต่งบทร้อยกรองได้ตามตัวชี้วัด ท 4.1 ม 3/6 แต่งบทร้อยกรอง ในสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากการที่ผู้วิจัยสำรวจสภาพปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ปีการศึกษา 2563 จำนวน 34 คน จากการทำแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน การสังเกต และทดสอบทักษะการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ พบว่า การแต่งบทร้อยกรองตามตัวชี้วัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่ ซึ่งสาเหตุของปัญหาอาจเกิดมาจากผู้เรียนที่ไม่สามารถจำแนกลักษณะของบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ได้ จึงทำให้ผู้เรียนแต่งบทร้อยกรองออกมาผิดฉันทลักษณ์ นอกจากนี้บทร้อยกรองที่ผู้เรียนแต่งนั้น อาจจะมีเนื้อหาและคำที่ไม่ถูกต้องหรือไม่สละสลวย เพราะผู้เรียนไม่ได้ฝึกฝนหรือไม่มีพื้นฐานในการแต่งบทร้อยกรอง รวมไปถึงความรู้เกี่ยวกับคำที่จะนำมาแต่ง คำประพันธ์ของนักเรียนยังมีไม่เพียงพอ มีนักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าวจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.12 ซึ่งเป็นจำนวนนักเรียนที่มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงเห็นว่านักเรียนที่มีปัญหาในการแต่งบทร้อยกรองจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการแก้ไขเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์และตัวชี้วัด

จากปัญหาการแต่งบทร้อยกรองผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้านวัตกรรมในการแก้ปัญหา ผู้วิจัยจึงนำเอาเทคนิคการโค้ชซึ่งมาเพื่อแก้ไขปัญหาคำการแต่งบทร้อยกรองของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ตามขั้นตอนที่วางแผนไว้ โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจผู้เรียน ในข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อผิดพลาดได้ถูกต้อง ฆนัท ธาตุทอง (2559: 204-205) กล่าวว่า การสอนงาน (Coaching) เป็นวิธีพัฒนาทรัพยากรบุคคลในพื้นที่ปฏิบัติงานจริงและเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่ต้องสอนงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งการสอนงานไม่ได้หมายถึงสาระของการสอนหรือการบอกวิธีการทำงานเท่านั้นแต่หมายรวมถึงการช่วยเหลือ ให้คำแนะนำให้กำลังใจ และให้โอกาสในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือผู้รับการสอนงานประสบความสำเร็จในการทำงานอย่างเป็นอิสระและมีประสิทธิภาพ

นอกจากการใช้เทคนิคการโค้ชซึ่งในการแก้ปัญหาคำการแต่งบทร้อยกรองแล้ว จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าการใช้ชุดกิจกรรมสามารถแก้ปัญหาคำการแต่งบทร้อยกรองได้ เพราะชุดกิจกรรมช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และสามารถสร้างชิ้นได้ตามความเหมาะสมและความต้องการของผู้เรียนได้ ดังที่ สุนทร สันธพานนท์ (2552) กล่าวว่า ชุดการเรียนการสอนเป็นนวัตกรรมที่ครูใช้ประกอบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนศึกษาและใช้สื่อต่าง ๆ ในชุดการเรียนการสอนที่ผู้สอนสร้างขึ้น โดยผู้เรียนเป็นผู้ศึกษาชุดการเรียนการสอนด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงที่ปรึกษาและให้คำแนะนำ ซึ่งในชุดการเรียนการสอนนั้นประกอบไปด้วย สื่อ อุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล วราภรณ์ ศรีกระรัตน์ (2563) ใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการแต่งบทร้อยกรอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลของการวิจัยมีประสิทธิภาพ นักเรียนที่มีปัญหาคำการแต่งบทร้อยกรองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความพึงพอใจกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการใช้ชุดกิจกรรมในการแก้ปัญหาคำการแต่งบทร้อยกรองสามารถแก้ปัญหาคำได้ โดยใช้ชุดกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน มีการพัฒนาชุดกิจกรรมให้เข้ากับสภาพ และความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับการพัฒนาชุดกิจกรรมของ ทศนียา แก้วคงขำ (2547) ชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้จากองค์ประกอบการสร้างชุดกิจกรรม เป็นการจัดการกิจกรรมตาม

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นพัฒนาการของผู้เรียน การตั้งใจ การเสริมแรง การฝึกหัด และการพัฒนาทักษะตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก

จากปัญหาและสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกเทคนิคการโค้ชซึ่งร่วมกับชุดกิจกรรม เพื่อแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ และสามารถแต่งบทร้อยกรองตามความถนัดของตนเองได้ โดยใช้ตัวอย่างเหมาะสมและถูกต้องตาม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจปัญหาในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
2. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
3. เพื่อศึกษาแนวทางที่สอดคล้องกับการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
4. เพื่อศึกษาวิธีการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองโดยใช้นวัตกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
5. เพื่อศึกษาผลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในชั้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหาในชั้นเรียน ระยะที่ 2 การศึกษาวิธีการแก้ปัญหาและพัฒนานวัตกรรม เพื่อแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ และระยะที่ 3 การนำนวัตกรรมไปใช้ในการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ ดังนี้

ระยะที่ 1 วิเคราะห์สภาพปัญหาในชั้นเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสำรวจสภาพปัญหาในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ปีการศึกษา 2563 2) แบบทดสอบการแต่งบทร้อยกรองการแต่งโคลงสี่สุภาพ 3) เกณฑ์ประเมินความสามารถการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจสภาพปัญหาในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ปีการศึกษา 2563 จากการสำรวจพบว่านักเรียนมีปัญหาด้านความสามารถในการแต่งโคลงสี่สุภาพ เนื่องจากนักเรียนไม่แม่นยำในเรื่องของฉันทลักษณ์ และยังใช้คำในการนำมาแต่งยังไม่เหมาะสมและไม่สละสลวย

ระยะที่ 2 การศึกษาวิธีการแก้ปัญหาและพัฒนานวัตกรรม เพื่อแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง

จากการสำรวจสภาพปัญหา วิเคราะห์สภาพปัญหาการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ปีการศึกษา 2563 จากการสังเกต และผลการประเมินความสามารถในการแต่งบทร้อยกรองรายวิชาภาษาไทย พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพมีจำนวน 4 คน ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ และพัฒนานวัตกรรมเพื่อนำมาแก้ไขปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ จากแหล่งค้นคว้า ได้แก่ ห้องสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเว็บไซต์สืบค้นงานวิจัย (Thaijo, Thaiis) เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 7 กันยายน 2563 ถึง วันที่ 20 กันยายน 2563 จึงได้ดำเนินการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะที่ 2 ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการ

ไค้ซิง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21, S.D.=0.44$) 2) แบบบันทึกข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ และการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการไค้ซิง ซึ่งมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

การศึกษาสภาพปัญหาในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดปทุมทองกลาง ปีการศึกษา 2563 ผู้วิจัยได้ศึกษานวัตกรรมที่สามารถนำมาแก้ปัญหการแต่งบทร้อยกรอง รวบรวมข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารและงานวิจัย

1.1 ผู้วิจัยสืบค้นข้อมูลจากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ บทร้อยกรอง บทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ ความหมาย ความเป็นมา ลักษณะบังคับของโคลงสี่สุภาพ องค์ประกอบความสามารถในการแต่งบทร้อยกรอง เกณฑ์การประเมินการแต่งบทร้อยกรอง โดยใช้คำสำคัญในการสืบค้น คือ การแต่งบทร้อยกรอง โคลงสี่สุภาพ และหลักการประเมิน

1.2 ศึกษารายละเอียดของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมที่จะนำมาแก้ปัญหจากบทคัดย่อ ศึกษากระบวนการนำนวัตกรรมไปใช้จากบทที่ 2 ของงานวิจัย ศึกษาขั้นตอนการนำนวัตกรรมไปใช้แก้ปัญหจากบทที่ 3 ของงานวิจัย และผลของการใช้นวัตกรรมในการแก้ปัญหจากบทที่ 5 ของงานวิจัย

1.3 บันทึกและเก็บรวบรวมรายละเอียดของนวัตกรรมจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาวิเคราะห์ เพื่อพัฒนานวัตกรรมนั้น ๆ ให้เหมาะที่จะนำมาแก้ไขปัญหของนักเรียนชั้นปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดปทุมทองกลาง ปีการศึกษา 2563

1.4 กำหนดนวัตกรรมที่ผู้วิจัยจะนำมาแก้ปัญหสำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดปทุมทองกลาง ปีการศึกษา 2563 คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการไค้ซิง

2. การสร้างนวัตกรรมที่สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ โดยผู้วิจัยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการไค้ซิง ได้แก่

2.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคไค้ซิง

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคไค้ซิง ผู้วิจัยมีกระบวนการในการไค้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสังเกต ครูผู้สอนสังเกตเพื่อให้รู้ว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโคลงสี่สุภาพมากน้อยเพียงใด รวมไปถึงปัญหาหลักที่ทำให้ตัวผู้เรียนไม่สามารถแต่งโคลงสี่สุภาพได้ และสังเกตว่าผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายได้หรือไม่

ขั้นที่ 2 การตั้งเป้าเรียน ครูผู้สอนเป็นผู้อธิบาย และทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันและร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายวางไว้

ขั้นที่ 3 ดำเนินการสอน เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนให้คำแนะนำ ชี้แนะ และให้ความช่วยเหลือผู้เรียนเกินข้อสงสัยหรือมีปัญหาในการแต่งโคลงสี่สุภาพ

ขั้นที่ 4 การติดตามผล ครูผู้สอนเป็นผู้ติดตามผลว่าผู้เรียนปฏิบัติได้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ หากมีข้อแก้ไขก็ควรปรับปรุงและให้ข้อมูลป้อนกลับ เพื่อผู้เรียนได้กลับไปพัฒนานตนเอง

2.2 การสร้างชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นชุดกิจกรรมที่เรียงลำดับความง่ายไปหายาก และผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จำนวน 4 ชุดกิจกรรม คือ ชุดกิจกรรมฉันทลักษณ์ชวนจำ ชุดกิจกรรมคลังคำร้อยกรอง ชุดกิจกรรมคลังจองอักษร และ ชุดกิจกรรมภาษาภาพพจน์

ระยะที่ 3 การนำนวัตกรรมไปใช้ในการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง ประเภทโคลงสี่สุภาพ
การนำนวัตกรรมการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง เพื่อแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการสอนขึ้นทั้งหมด 5 แผน รวม 7 ชั่วโมง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) ชุดกิจกรรม 2) แบบทดสอบความสามารถการแต่งโคลงสี่สุภาพ หัวข้อ “ฟ้าหลังฝน
วัฒนธรรมไทย พระคุณแม่ ใจคน และเวลาชีวิต” 3) เกณฑ์การประเมินการแต่งโคลงสี่สุภาพ
การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง และวิเคราะห์ข้อสรุปของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่
นำมาสู่การแก้ปัญหาดังกล่าว

ผลการวิจัย

ระยะที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาในชั้นเรียน

ผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาในชั้นเรียนในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท23102 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง จากการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จากการสำรวจและการสัมภาษณ์ครูผู้สอนในรายวิชา
ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สรุปได้ว่า สาเหตุของปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพทั้งที่เป็นสาเหตุ
ที่มาจากตัวผู้เรียนเองที่มีทัศนคติต่อการแต่งบทร้อยกรองในด้านลบว่าการแต่งเป็นร้อยกรองเป็นเรื่องที่ล้าสมัยทำให้ตัวผู้เรียน
ไม่มีความกระตือรือร้นหรือความสนใจในการฝึกฝนการแต่งบทร้อยกรอง ซึ่งนับเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวผู้เรียนไม่สามารถ
แต่งบทร้อยกรองได้ อีกทั้งยังไม่มีคลังคำมากเพียงพอที่จะเรียงร้อยคำออกมาเป็นบทร้อยกรองได้ สาเหตุที่มาจากครูผู้สอน
คือ การฝึกฝนการแต่งบทร้อยกรองให้แก่ผู้เรียน เพราะการแต่งบทร้อยกรองต้องอาศัยเวลานานในการฝึกฝน ซึ่งครูผู้สอนเมื่อ
สอนเสร็จแล้วก็ไม่ได้ติดตามผลหรือฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลง
สี่สุภาพได้

ระยะที่ 2 ผลการศึกษาวิธีการแก้ปัญหาและพัฒนาวัตกรรมการ

จากการศึกษาดำรง หนังสือ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมที่นำมาใช้เพื่อแก้ปัญหามหาความสามารถในการแต่งบท
ร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ ด้วยวิธีการเก็บข้อมูลจากตำรา หนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้เลือกใช้ชุด
กิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาแล้วว่าเหมาะสม รวมถึงศึกษาข้อดีและประโยชน์ของชุดกิจกรรมและการโค้ช
ชิ่ง ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง จำนวน 5 แผน ชุดกิจกรรม
จำนวน 4 ชุด และแบบทดสอบการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ จำนวน 3 ชุด แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบ
ความสอดคล้อง (IOC)

เมื่อตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า นวัตกรรมและเครื่องมือสามารถ
ทำไปใช้ในการดำเนินการวิจัยได้ ซึ่งประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง 2) ชุด
กิจกรรมการแต่งบทร้อยกรอง 3) เกณฑ์การประเมินการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ ซึ่งนวัตกรรมมีค่าความ
สอดคล้องเท่ากับ 1.00 สามารถนำไปใช้ได้

ระยะที่ 3 ผลการนำนวัตกรรมไปใช้ในการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ

จากการพัฒนานวัตกรรมการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง เพื่อแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 การจัดการเรียนรู้ทั้ง 7 ครั้ง ทำให้ความสามารถการแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายผ่าน
เกณฑ์ร้อยละ 60 ทั้ง 4 คน ในหัวข้อที่ 3 หัวข้อการแต่งโคลงสี่สุภาพตามความสนใจของนักเรียน

ตารางที่ 1 ร้อยละความสามารถแต่งบทร้อยกรองของนักเรียน ดังตารางที่ 1

คนที่	ผลการทดสอบความสามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ		
	ครั้งที่ 1		ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60
	คะแนน	ร้อยละ	
1	52	86.66	ผ่าน
2	46	76.66	ผ่าน
3	45	75	ผ่าน
4	40	66.66	ผ่าน

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนจำนวน 4 คน มีคะแนนจากการทดสอบความสามารถแต่งโคลงสี่สุภาพ ผ่านการทดสอบในครั้งที่ 1 ซึ่งมีคะแนนการทดสอบผ่านเกณฑ์ โดยคิดเป็นร้อยละ 86.66 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการสำรวจและวิเคราะห์สภาพปัญหาในชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ปีการศึกษา 2563 พบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ การแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ จำนวน 4 คน ซึ่งส่งผลกระทบต่อครู นักเรียน และการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาไทย จากแบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า สาเหตุสำคัญที่นักเรียนทั้ง 4 คน มีปัญหาเนื่องจากนักเรียนไม่แม่นยำในเรื่องของฉันทลักษณ์ ไม่ได้ฝึกอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงทัศนคติที่นักเรียนมีต่อการแต่งบทร้อยกรองในด้านลบ เมื่อทราบสาเหตุจากการสำรวจ และสัมภาษณ์จากครูผู้สอนแล้ว ผู้วิจัยจึงทำแบบทดสอบเพื่อทดสอบความสามารถแต่งโคลงสี่สุภาพของนักเรียนทั้ง 4 คน ในหัวข้อ “ความรัก” จากการทำแบบทดสอบ พบว่านักเรียนทั้ง 4 คน มีปัญหาในเรื่องการแต่งโคลงสี่สุภาพจริง ซึ่งนักเรียนไม่สามารถแต่งได้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ ใช้คำยังไม่เหมาะสม รวมไปถึงยังไม่มีการใช้ภาพพจน์โวหารในผลงานของตนเอง โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการดำเนินวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. จากการสำรวจปัญหาแล้วพบว่านักเรียนมีปัญหาการแต่งโคลงสี่สุภาพมากที่สุด ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 4 คน ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย เรื่องการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของฉันทลักษณ์โคลงสี่สุภาพไม่ถูกต้อง ใช้คำและภาษาไม่เหมาะสมในการแต่งโคลงสี่สุภาพ และนักเรียนยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับการใช้โวหารภาพพจน์ในบทร้อยกรอง รวมไปถึงทัศนคติที่นักเรียนรู้สึกไม่ชอบการแต่งโคลงสี่สุภาพ

3. การศึกษาแนวทางที่สอดคล้องกับปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ การโค้ชซึ่งเป็นแนวทางที่ทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามตัวชี้วัด โดยผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนผลงานการแต่งโคลงสี่สุภาพให้ถูกต้อง จากการให้ข้อมูลป้อนกลับในข้อผิดพลาดและจุดบกพร่องของชิ้นงาน ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการพัฒนาผลงานได้ดีขึ้น

4. จากการศึกษาวิธีการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ช ผู้วิจัยได้จัดทำชุดกิจกรรมทั้งหมด 4 ชุดกิจกรรม แบบทดสอบความสามารถแต่งโคลงสี่สุภาพจำนวน 3 ชุด ร่วมกับการโค้ช

ซึ่งมีขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การสังเกต ขั้นที่ 2 การตั้งเป้าหมาย ขั้นที่ 3 การดำเนินการสอน และขั้นที่ 4 ติดตามผล โดยจัดทำแผนการเรียนรู้ทั้งหมด 5 แผน รวม 7 ชั่วโมง

5. ผลการแก้ไขปัญหาการแต่งบทร้อยกรองโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลางจำนวน 4 คน สรุปได้ว่า เมื่อนักเรียนทั้ง 4 คน ทำชุดกิจกรรมทั้ง 4 ชุด จากง่ายไปหายาก ตามลำดับรวมกับการให้คำแนะนำของครูผู้สอน การให้ข้อมูลป้อนกลับ ทำให้นักเรียนทั้ง 4 คน สามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพได้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่กำหนด โดยมีค่ามากที่สุด คือ หัวข้อที่ 1 65 70 68.33 และ 78.33 หัวข้อที่ 2 75 88.33 80 และ 60 หัวข้อที่ 3 75 86.66 66.66 และ 76.66 ตามลำดับ

การอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ ซึ่งส่งผลให้การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนด เนื่องจากนักเรียนไม่เข้าใจและไม่แม่นยำในเรื่องของฉันทลักษณ์ ทำให้นักเรียนไม่สามารถนำพื้นฐานด้านฉันทลักษณ์ไปต่อยอดสำหรับการแต่งบทร้อยกรองประเภทอื่น ๆ ได้ บุผา บุญทิพย์ (2559: 6) กล่าวว่า ร้อยกรองเป็นบทประพันธ์ที่เรียบเรียงตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์ เช่นบังคับจำนวนคำ คณะ สัมผัส ตามข้อกำหนดของคำประพันธ์แต่ละประเภทเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึก หรือประสบการณ์ เป็นภาษาที่เต็มไปด้วยจินตนาการ ทำให้งานนั้นมีความไพเราะ มีเสียงเสนาะ ดังนั้น จึงมีการจัดการเรียนการสอนการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาความสามารถการแต่งโคลงสี่สุภาพให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

การนำนวัตกรรมชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่งไปใช้ เพื่อแก้ปัญหการแต่งบทร้อยกรอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง จำนวน 4 คน โดยนักเรียนทำชุดกิจกรรม จำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่ 1 ฉันทลักษณ์ชวนจำ ชุดกิจกรรมที่ 2 คลังคำร้อยกรอง ชุดกิจกรรมที่ 3 คล้องจองอักษร และชุดกิจกรรมที่ 4 ภาษากวี และทำแบบทดสอบความสามารถการแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ จำนวน 3 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อที่ 1 “เมืองไทยในวันนี้” หัวข้อที่ 2 นักเรียนเลือกหัวข้อที่กำหนดทั้งหมด 5 หัวข้อ ดังนี้ “พระคุณแม่” “เวลาชีวิต” “ใจคน” “ฟ้าหลังฝน” และ “วัฒนธรรมไทย” หัวข้อที่ 3 การแต่งโคลงสี่สุภาพตามหัวข้อที่นักเรียนสนใจ ซึ่งนักเรียนมีความสามารถในการแต่งโคลงสี่สุภาพได้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 โดยพัฒนาความสามารถได้ทั้ง 3 ด้าน ตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ ด้านฉันทลักษณ์ ด้านเนื้อหา และด้านวรรณศิลป์ ซึ่งการใช้ชุดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาจากง่ายไปหายากตามลำดับ หากนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหา นักเรียนก็สามารถชุดกิจกรรมนั้นซ้ำ ๆ ได้ ด้วยตัวเอง สอดคล้องกับ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2552: 14) ที่ได้กล่าวว่า ชุดการเรียนการสอน เป็นนวัตกรรมที่ครูใช้ประกอบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนศึกษาและใช้สื่อต่าง ๆ ในชุดการเรียนการสอนที่ผู้สอนสร้างขึ้น โดยผู้เรียนเป็นผู้ศึกษาชุดการเรียนการสอนด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงที่ปรึกษาและให้คำแนะนำ ซึ่งในชุดการเรียนการสอนนั้นประกอบไปด้วย สื่อ อุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ปัจจุบันได้มีผู้พัฒนาชุดการสอนที่มีกิจกรรมเน้นฝึกทักษะการคิดเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาการคิดซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต โดยมีครูเป็นโค้ช คือ เป็นผู้ให้คำแนะนำและให้ข้อมูลป้อนกลับตามขั้นตอนการโค้ชชิ่ง 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นสังเกต 2) ตั้งเป้าหมาย 3) ดำเนินการสอน และ 4) ติดตามผล ในการทำชุดกิจกรรมของนักเรียนทั้ง 4 ชุด และการทำแบบทดสอบความสามารถการแต่งโคลงสี่สุภาพ เพื่อให้นักเรียนนำข้อผิดพลาดไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ชิ้นงานออกมาถูกต้องและสมบูรณ์ ทำให้ผู้เรียนสามารถแต่งโคลงสี่สุภาพได้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับ ทองพันชั่ง พงษ์วารินทร์ (2552: 74) ได้ให้ความหมายของการโค้ชไว้ว่า การให้คำแนะนำ หรือชี้แนะ และฝึกสอน

วิธีการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ถูกต้องและเหมาะสม โดยสามารถเลือกเทคนิควิธีการสอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสมาชิกแต่ละคน

ผลการวิจัยการแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรองโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน รวม 7 ชั่วโมง ปรากฏว่าในหัวข้อที่ 1 คือ หัวข้อ “เมืองไทยในวันนี้” มีนักเรียนคนที่ 1 2 และ 4 มีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความสามารถที่ร้อยละ 50 53.33 และ 41.66 ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่กำหนด หัวข้อที่ 2 นักเรียนคนที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความสามารถที่ร้อยละ 51.66 ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่กำหนด และหัวข้อที่ 3 นักเรียนทั้ง 4 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 86.66 66.66 และ 76.66 ตามลำดับ ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่กำหนด จะเห็นได้ว่า นักเรียนคนที่ 4 ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินใน 2 หัวข้อที่ 1 เป็นผลมาจากนักเรียนไม่ค่อยให้ความร่วมมือ และไม่นำข้อผิดพลาดที่ครูผู้สอนชี้ให้เห็นไปปรับปรุงแก้ไขชิ้นงาน นักเรียนคนที่ 1 และ 2 เป็นนักเรียนเรียนที่มีพฤติกรรมให้ความสนใจกับเรื่องที่ครูสอน นำข้อผิดพลาดไปปรับปรุงและมีความคิดสร้างสรรค์ ทำให้นักเรียนทั้ง 2 คนผ่านเกณฑ์ตั้งแต่หัวข้อที่ 2 ส่วนนักเรียนคนที่ 3 เป็นนักเรียนที่ตั้งใจทำชุดกิจกรรม รับฟังข้อผิดพลาด สามารถนำความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมมาใช้ในการแต่งโคลงสี่สุภาพทำให้นักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ทั้ง 3 หัวข้อ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง เพื่อแก้ปัญหาการแต่งบทร้อยกรอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง ซึ่งนักเรียนมีความสามารถแต่งโคลงสี่สุภาพผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 60 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ของ สุนัน ธาราศักดิ์ (2555) การใช้แบบฝึกทักษะการแต่งบทร้อยกรองประเภทกาพย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และผลการวิจัยของ เปรมศรี ศรีพลราช (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถในการแต่งบทร้อยกรองโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคแผนผังความคิดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีความสอดคล้องกันคือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง สามารถแก้ปัญหานักเรียนที่มีปัญหาการแต่งโคลงสี่สุภาพได้ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้ง 4 คนสามารถทำแบบทดสอบความสามารถการแต่งบทร้อยได้กรองได้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60

ดังนั้นสรุปได้ว่า การที่นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถการแต่งบทร้อยกรองผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่กำหนด เป็นผลมาจากนักเรียนได้เรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่ง คือนักเรียนได้ทำชุดกิจกรรมโดยมีครูเป็นผู้แนะนำและชี้แนะแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาด ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการนำมาจัดการเรียนการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นไปตามความคาดหวังของผู้วิจัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงพฤติกรรมของตัวผู้เรียนเป็นหลัก โดยสังเกตว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างและมีความรู้พื้นฐานอย่างไร ก่อนที่จะเริ่มให้ทำชุดกิจกรรมและให้คำแนะนำในการทำชุดกิจกรรมตามที่กำหนด
2. ควรศึกษาขั้นตอนการโค้ชชิ่งและเทคนิคการโค้ชชิ่งอย่างละเอียดและชัดเจนก่อนที่ครูผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นโค้ชหรือผู้ให้คำแนะนำ
3. คำนึงถึงระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ โดยครูควรกำหนดระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม คือ ครูควรใช้จำนวนคาบ 6-7 คาบ ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนจะได้พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำกระบวนการโค้ชชิ่งไปใช้กับการสอนการเขียนเรียงความ การอ่านทำนองเสนาะ หรือนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ
2. ควรนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดการโค้ชชิ่งไปใช้ในระดับชั้นประถมศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสมรรถนะการเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- ฉันท ชาติทอง. (2559). *หลักการจัดการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนียา แก้วคงขำ. (2550). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). อดิสรณ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ทองพันชั่ง พงษ์วารินทร์. (2552). *10 ความสามารถหลักเพื่อก้าวสู่สุดยอดหัวหน้างาน* (พิมพ์ครั้งที่ 1). นนทบุรี: สำนักพิมพ์ Think Beyond.
- บุปผา บุญทิพย์. (2559). *ร้อยกรอง* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เปรมศรี ศรีพลราช. (2555). *การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถในการแต่งบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ และเทคนิคแผนผังความคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). สกลนคร. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วราภรณ์ ศรีกะรัตน์ (2563). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการแต่งบทร้อยกรองตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). สกลนคร. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุนันท์ สินธพานนท์. (2552). *นวัตกรรมกระบวนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิคพรินต์.
- สุนัน ธาราศักดิ์. (2555). *การใช้แบบฝึกทักษะการแต่งบทร้อยกรองประเภทกาพย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). พิษณุโลก. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง
โดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนวัดบวรนิเวศ
A Study of Mathematics Learning Achievement
of Exponent By Using The Activity Packages
For Mathayomsueksa 4/1 Students at Wat Bowonniwet School

จิรเมธ ษัฏเสน¹ และ ช่อเอื้อง อุทิศสาร²

Jiramat Sattasen¹ and Chouang Utitasarn²

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม กับเกณฑ์ร้อยละ 60 ซึ่งกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนวัดบวรนิเวศ จำนวนนักเรียนทั้งหมด 25 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ชุดกิจกรรม เรื่อง เลขยกกำลัง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 88 ของกลุ่มเป้าหมาย

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, เลขยกกำลัง, ชุดกิจกรรม

¹ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail :pocketworkingspace@gmail.com

² อาจารย์สาขาวิชาคณิตศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: chouang.ut@ssru.ac.th

¹A student of the Faculty of Education, Majoring in Mathematics, E-mail: pocketworkingspace@gmail.com

²A lecturer of Mathematics, The Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, e-mail: chouang.ut@ssru.ac.th

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare the mathematics learning achievement on Exponent for Mathayomsueksa 4/1 students by using the activity packages with 60 percent criterion. The target group was 25 Mathayomsueksa 4/1 students at Wat Bowonniwet School. They were randomly selected by using purposive sampling. The research instruments were activity packages of Exponent and the mathematics learning achievement test. The obtained data were analyzed by using percentage, mean and standard deviation. The research results were found that after using learning management by the activity packages, there are 22 students whose mathematics learning achievement on Exponent passed the 60 percent criterion with was 88 percent of the total target group.

Keywords: learning achievement, exponent, activity packages

บทนำ

ผู้วิจัยเป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู้ ได้รับหน้าที่การสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้ศึกษาข้อมูลจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (Ordinary National Education Test หรือ O-NET) ในรายวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของปีการศึกษา 2562 พบว่ามีคะแนนเฉลี่ย 18.75 ซึ่งต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ระดับประเทศ คือ 25.41 พบว่าในสาระที่ 1 จำนวนและการดำเนินการ ได้คะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ 13.33 ซึ่งต่ำกว่าระดับประเทศ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562) โดยสาระที่ 1 มีเนื้อหาเลขยกกำลังที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในครั้งนี้ปรากฏอยู่ จากประสบการณ์สอนของผู้วิจัยเกี่ยวกับรายวิชาคณิตศาสตร์พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับวิชาคณิตศาสตร์น้อยมาก เพราะคิดว่าวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่เข้าใจยาก คำนวณยาก และจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของวารุณี ลักษณะจันทร์ (2559) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เพราะคิดว่าเป็นวิชาที่เข้าใจยาก ต้องอาศัยทั้งความจำและความเข้าใจ ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายในการเรียน และจากการศึกษางานวิจัยของวาสนา จันทร์แจ้ง (2561) พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผ่านมาประสบปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ ซึ่งในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ให้ ดีขึ้น ครูควรค้นหาวิธีการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนด้วยความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อต่อการเรียนและมีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของทิสนา แคมมณี (2558) ที่ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเป็นการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับผู้เรียนและประโยชน์สูงสุดที่ผู้เรียนจะได้รับและมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างตื่นตัวและได้ใช้กระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ อันจะนำผู้เรียนไปสู่การเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม จากการศึกษาวิจัยของภัทรดา ประมาณพล (2560) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่อง จำนวนนับและการบวก การลบ การคูณ การหาร โดยใช้เทคนิค TAI สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพและได้เรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้เทคนิค TAI ช่วยให้ผู้เรียนหลังเรียนสูงขึ้น เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้กับการสอนแบบบุคคล รูปแบบของ TAI จะเป็นการประยุกต์ใช้กับการสอนคณิตศาสตร์ และจากการศึกษางานวิจัยของประภาศิริ ปราโมทย์ (2561) พบว่า การประเมินระหว่างเรียนชุดกิจกรรม 4 ชุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.13 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.54 โดยภาพรวม อยู่ในระดับดี และการประเมินผลการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ควบคู่กับเกม ด้านความเข้าใจ ด้านการวิเคราะห์ และด้านทักษะกระบวนการ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หลังเรียนน้อยกว่าก่อนเรียน ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน หลังเรียนน้อยกว่าก่อนเรียน แสดงว่า หลังเรียนนักเรียนมีคะแนนใกล้เคียงกันกว่าก่อนเรียน เมื่อ ทดสอบคะแนนเฉลี่ยสถิติ t-test พบว่าผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษางานวิจัยของกชกร พัฒเสมา (2558) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ คูณ หารระคน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 อาจจะเนื่องจากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ คูณ หารระคน ได้จัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้น ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ โดยเริ่มจากขั้นตอนการนำเสนอโจทย์ปัญหาที่ท้าทายความคิดของผู้เรียน นักเรียนจะได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหาเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง โดยการเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์เดิม

ที่ได้เรียนมาแล้วและนำไปสู่การเชื่อมโยงเข้ากับความรู้ใหม่ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ครูผู้สอนจะทำหน้าที่ในการช่วยเหลือแนะนำ นักเรียนในการแก้ปัญหาที่ถูกต้องและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองตามลำดับขั้นตอน ด้วยกิจกรรมที่สอดแทรกอยู่ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีความหลากหลาย ประกอบด้วยโจทย์ปัญหาที่ท้าทายความสามารถในการคิดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์จากง่ายไปหายากและเรียนรู้เทคนิควิธีการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้อย่างรวดเร็ว

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเริ่มต้นศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง โดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อีกทั้งยังตระหนักถึงความสำคัญของคณิตศาสตร์ และเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายบุคคล เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม กับเกณฑ์ร้อยละ 60

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 25 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ชุดกิจกรรม เรื่อง เลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เลือกหัวข้อที่จะทำชุดกิจกรรม ผู้วิจัยเลือกหัวข้อ เรื่อง “เลขยกกำลัง” ซึ่งอยู่ในรายวิชาคณิตศาสตร์ พื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในเรื่องนี้เป็นจำนวน 8 คาบๆละ 50 นาที

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดเนื้อหาย่อย ดังนี้

- 1) นิยามของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็ม
- 2) ทฤษฎีบทของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็ม
- 3) ทฤษฎีบทของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็ม
- 4) ค่าหลักของรากที่ของจำนวนจริง
- 5) สมบัติของรากที่ของจำนวนจริง
- 6) การหาผลบวก , ผลต่าง , ผลคูณ และผลหารของจำนวนจริงในรูปกรณฑ์
- 7) นิยามของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนตรรกยะ
- 8) สมบัติของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนตรรกยะ

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดจุดประสงค์ของการใช้ชุดกิจกรรม ในแต่ละคาบเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ออกแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์

การตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรม เรื่อง เลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ผู้วิจัยได้นำชุดกิจกรรม เรื่อง เลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 /1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความ

เหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้แบบประเมินคุณภาพความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรม ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อตรวจสอบความตรงตามโครงสร้าง โดยการพิจารณาภาษาที่ใช้ ความถูกต้องของเนื้อหา ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาครั้งนี้ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

จากนั้นนำผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของชุดกิจกรรม โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4.01 - 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

3.51 - 4.00 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1.00 - 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ซึ่งจากการเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรม เท่ากับ 4.87 หมายความว่า ชุดกิจกรรม เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 เหมาะสมมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 5 การจัดทำสื่อหรือนวัตกรรมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ดังนี้

2.2.1 วิเคราะห์เนื้อหาและกำหนดรูปแบบของแบบทดสอบที่ต้องการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 เขียนข้อสอบโดยใช้ตารางกำหนดลักษณะของแบบทดสอบเพื่อให้การจัดทำแบบทดสอบครอบคลุมเนื้อหาที่กำหนดไว้

2.2.3 ตรวจทานแบบทดสอบ

2.2.4 วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก พบว่า แบบทดสอบแต่ละข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67 – 1.00 ค่าความยากง่าย (p) มีค่าเท่ากับ 0.38 - 0.75 และค่าอำนาจจำแนก(r) ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จากนั้นนำแบบทดสอบที่ผ่านการคัดเลือกมาคำนวณเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) สำหรับแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ คำนวณจากสูตร KR-20 พบว่า ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.55 ซึ่งความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลาง

2.2.5 แก้ไขและปรับปรุงแบบทดสอบ

2.2.6 พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดกลุ่มเป้าหมายทราบถึงการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดกิจกรรม เรื่อง เลขยกกำลัง เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจแนวทางการจัดการเรียนการสอน และปฏิบัติตนถูกต้อง

3.2 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม โดยใช้เวลา 8 คาบ

3.3 เมื่อดำเนินการจัดการเรียนการสอน เรื่อง เลขยกกำลัง โดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 4/1 จนครบตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้เวลา 1 คาบ จากนั้นตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบ แล้วบันทึกผลคะแนนของกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับจากการทดสอบ ซึ่งถือเป็นคะแนนหลังเรียน เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1

นักเรียน กลุ่มเป้าหมาย	คะแนน(เต็ม 15)		เกณฑ์ร้อยละ 60	
	คะแนนที่ได้	คิดเป็นร้อยละ	ผ่าน	ไม่ผ่าน
นักเรียนคนที่ 1	13	86.67	✓	
นักเรียนคนที่ 2	11	73.33	✓	
นักเรียนคนที่ 3	12	80.00	✓	
นักเรียนคนที่ 4	10	66.67	✓	
นักเรียนคนที่ 5	12	80.00	✓	
นักเรียนคนที่ 6	12	80.00	✓	
นักเรียนคนที่ 7	13	86.67	✓	
นักเรียนคนที่ 8	9	60.00	✓	
นักเรียนคนที่ 9	8	53.33		✓
นักเรียนคนที่ 10	12	80.00	✓	
นักเรียนคนที่ 11	10	66.67	✓	
นักเรียนคนที่ 12	12	80.00	✓	
นักเรียนคนที่ 13	11	73.33	✓	
นักเรียนคนที่ 14	11	73.33	✓	
นักเรียนคนที่ 15	12	80.00	✓	
นักเรียนคนที่ 16	3	20.00		✓
นักเรียนคนที่ 17	11	73.33	✓	
นักเรียนคนที่ 18	13	86.67	✓	
นักเรียนคนที่ 19	3	20.00		✓
นักเรียนคนที่ 20	11	73.33	✓	
นักเรียนคนที่ 21	9	60.00	✓	
นักเรียนคนที่ 22	11	73.33	✓	
นักเรียนคนที่ 23	9	60.00	✓	

นักเรียน กลุ่มเป้าหมาย	คะแนน(เต็ม 15)		เกณฑ์ร้อยละ 60	
	คะแนนที่ได้	คิดเป็นร้อยละ	ผ่าน	ไม่ผ่าน
นักเรียนคนที่ 24	13	86.67	✓	
นักเรียนคนที่ 25	11	73.33	✓	

จากตารางที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม พบว่านักเรียนทั้งหมด 25 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 88 และไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12 โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.48

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	$S.D.$	ร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	25	15	10.48	2.63	69.87

จากตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 25 คน พบว่า นักเรียนมีผลคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 10.48 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 69.87 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.63 จึงสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60

สรุปผลและอภิปรายผล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง โดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 รายบุคคล ที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม มีจำนวน 22 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 88 ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12 โดยนักเรียนทั้งหมดมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 10.48 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.63 ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอน เรื่อง เลขยกกำลัง ได้จัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมที่มุ่งเน้นทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ อีกทั้งการให้นักเรียนได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหาเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง และการให้นักเรียนได้ออกมาบรรยายหน้าชั้นเรียนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจทางการเรียนมากขึ้น อีกทั้งมีการจัดการเรียนการสอนควบคู่กับเกมในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนได้ทั้งความสนุกและการเรียนรู้ไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาศิริ ปราโมทย์ (2561) ซึ่งได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับเกม เพื่อส่งเสริมผลการเรียนรู้และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทางคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า การประเมินระหว่างเรียนชุดกิจกรรมฯ 4 ชุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.13 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.54 โดยภาพรวม อยู่ในระดับดี และการประเมินผลการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ควบคู่กับเกม ด้านความเข้าใจ ด้านการวิเคราะห์ และด้านทักษะกระบวนการ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังเรียนน้อยกว่าก่อนเรียน ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผันหลังเรียนน้อยกว่าก่อนเรียน แสดงว่าหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนใกล้เคียงกันกว่าก่อนเรียน เมื่อ ทดสอบคะแนนเฉลี่ยสถิติ t-test พบว่าผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กชกร พัฒเสมา (2558) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการบวก ลบ คูณ หารระคน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ คูณ หารระคน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 อาจจะเนื่องจากการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ คูณ หารระคน ได้จัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้น ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ โดยเริ่มจากขั้นตอนการนำเสนอโจทย์ปัญหาที่ท้าทายความคิดของผู้เรียน นักเรียนจะได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหาเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง โดยการเชื่อมโยงเข้ากับความรู้และประสบการณ์เดิมที่ได้เรียนมาแล้วและนำไปสู่การเชื่อมโยงเข้ากับความรู้ใหม่ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ครูผู้สอนจะทำหน้าที่ในการช่วยเหลือ แนะนำ นักเรียนในการแก้ปัญหาที่ถูกต้องและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองตามลำดับขั้นตอน ด้วยกิจกรรมที่สอดแทรกอยู่ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีความหลากหลาย ประกอบด้วยโจทย์ปัญหาที่ท้าทายความสามารถในการคิดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์จากง่ายไปหายากและเรียนรู้เทคนิควิธีการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้อย่างรวดเร็ว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 88 ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็มมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนทั้ง 3 คนไม่ผ่านเกณฑ์อันเนื่องมาจาก นักเรียนคนที่ 9 ทำคะแนนได้ 8 คะแนนจาก 15 คะแนน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 53.33 ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อสอบข้อที่นักเรียนทำผิดพลาดว่า นักเรียนทำข้อสอบข้อที่ 1,2,3 ผิดซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ นักเรียนสามารถหาค่าของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็มได้และนักเรียนสามารถหาค่าของเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็มโดยใช้สมบัติของเลขยกกำลังได้ และเป็นพื้นฐานของการเรียนเรื่องเลขยกกำลัง ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจในเนื้อหาบทที่ควรและจากการจัดกิจกรรมผู้วิจัยสังเกตความร่วมมือของนักเรียนคนที่ 9 ปรากฏว่าบางกิจกรรมน่าเบื่อหน่าย ไม่สนุกเท่าที่ควรจึงทำให้ความสนใจในกิจกรรมลดน้อยลงเป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ด้วย ส่วนนักเรียนคนที่ 16 และ 19 ทำคะแนนได้ 3 คะแนน จาก 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 20 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 จากการวิเคราะห์ข้อสอบของนักเรียนทั้งสอง ปรากฏว่า นักเรียนทำข้อสอบข้อที่ 4 - 15 ไม่ได้ เนื่องจากการสังเกตการทำกิจกรรมของนักเรียนทั้งสอง ปรากฏว่า การใช้ชุดกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนไม่น่าสนใจมากพอที่จะทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับ 10.48 ซึ่งนักเรียนที่ตั้งใจเรียน มีความกระตือรือร้น มีการโต้ตอบกับครูผู้สอนและสนใจการเข้าร่วมกิจกรรมส่วนมากจะสอบผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ทำให้เวลาทำกิจกรรมของแต่ละคนไม่เท่ากัน ครูควรดูแลและให้คำปรึกษานักเรียนให้ทั่วถึง
2. กิจกรรมที่ครูให้นักเรียนออกมานำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน พบว่า ครั้งแรกนักเรียนไม่กล้าออกมานำเสนอเนื่องจากมีความกังวลว่าอาจจะทำผิด ดังนั้น ครูควรมีวิธีการแก้ปัญหาด้วยการกระตุ้น ให้กำลังใจหรือชมเชย เมื่อนักเรียนออกไปนำเสนอหน้าชั้นเรียน

3. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้กับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ หากผู้ที่สนใจจะนำไปใช้ ควรคำนึงถึงบริบท ความแตกต่าง และความสามารถของนักเรียน

4. การทำการวิจัยในครั้งต่อไป ควรจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมร่วมกับรูปแบบวิธีการสอนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดกับนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กชกร พัฒเสมา. (2558). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการบวก ลบ คูณ หารระคน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (ปริญญามหาบัณฑิต). จันทบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ทีศนา แคมมณี. (2558). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประภาศิริ ปราโมทย์. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือคู่กับเกมเพื่อส่งเสริมผลการเรียนรู้และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทางคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). เชียงใหม่. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ภัทรลดา ประมาณพล. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรม เรื่อง จำนวนนับ และการบวก การลบ การคูณ การหารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิค TAI (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). จันทบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- วารุณี ลักษณะจันทร์. (2559). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแบบผลสัมฤทธิ์ (STAD) ร่วมกับเทคนิค KWL. นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- วาสนา จันทร์แจ้ง. (2561). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องเลขยกกำลัง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2562). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2562. สืบค้น 12 กันยายน 2563, จาก <http://www.onetresult.niets.or.th>.

การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ
(เทคนิคจิ๊กซอว์) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร
The Development of English Reading Comprehension of Student in grade 7
at Mathayomwatbenchamabophit School by using
Cooperative learning (Jigsaw Technique)

กนกพิมาน ปานกลาง¹ และ อภิขยา ประดับนาค²
Kanokphiman Panklang¹ and Aphitchaya Pradapnak²

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร จำนวน 12 คน โดยใช้วิธีการตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นตอนของเทคนิคจิ๊กซอว์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อจับใจความภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ที่ได้รับการสอนด้วยการจัดการการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x}$) เท่ากับ 2.75 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.22 ส่วนหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 8 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.95 และมีค่าความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความเท่ากับร้อยละ 67.41 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน โดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

คำสำคัญ: การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความ, การเรียนรู้แบบร่วมมือ, เทคนิคจิ๊กซอว์

¹ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: kanokphiman@gmail.com

² ครูพี่เลี้ยง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร E-mail: pradupnak2@gmail.com

¹English major student, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, Email: kanokphiman@gmail.com

²English mentor, the College of Matthayomwatbuegthonglang School, E-mail: pradupnak2@gmail.com

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare the reading comprehension achievement of students before and after using (jigsaw technique). The target group for this study was 12 students in grade 7/2 at Mathayomwatbenchamabophit school, in the second semester of the academic year 2020. The target group was selected from purposive sampling. Research tools include cooperative learning (jigsaw technique) lesson plans and reading comprehension test. Mean, standard deviation, and percentage of reading comprehension skill achievement progress were used to analyze the data. The finding showed that Reading comprehension achievement of grade 1/2 after using cooperative learning (Jigsaw technique) was higher than before. Before using the Jigsaw technique, the mean was 2.75 (S.D.= 1.22). After using the Jigsaw technique, the mean was 8 (S.D.= 0.95). The percentage of reading comprehension achievement progress was 67.41. It showed that reading comprehension achievement of grade 1/2 after using (Jigsaw technique) was higher than before using the technique by passing a criterion at 60%.

Keywords: reading comprehension, cooperative learning, jigsaw technique

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ ความบันเทิง การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลายและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่าย กว้างขวางขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) การสื่อสารภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทในสังคมไทยเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจระหว่างประเทศ การท่องเที่ยว การค้าขาย หรือแม้กระทั่งโลกออนไลน์ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของประเทศไทย ด้วยเหตุนี้การศึกษาไทยจึงควรพัฒนาให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งในสาระการเรียนรู้ที่คนไทยจำเป็นต้องเรียนโดยจัดวิชาภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นวิชาพื้นฐานไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่กำหนดให้นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องเรียนรู้โดยมุ่งเน้นที่จะพัฒนานักเรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ซึ่งจะช่วยให้เด็กเกิดสมรรถนะสำคัญ คือ มีความสามารถในการสื่อสาร มีความสามารถในการรับและส่ง หรือสื่อสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ และทัศนคติของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม มีความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคที่เผชิญได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จประการหนึ่ง คือ การอ่าน การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่เกิดจนโต และจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และมีความอยากรู้อยากเห็น การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2542)

การอ่านจับใจความเป็นการอ่านที่เป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาหาความรู้และพัฒนาชีวิต หากนักเรียนอ่านเป็น นอกจากจะก่อให้เกิดได้ความรู้ นักเรียนยังเกิดความเพลิดเพลินอีกด้วย อีกทั้งได้ข้อคิดต่างๆ จากเรื่องที่อ่านมากมาย ส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้แนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับ การอ่านที่ดีมีประสิทธิภาพ จะต้องอ่านแล้วจับใจความได้ สรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น การเพิ่มทักษะการจับใจความให้นักเรียน ควรควบคู่ไปกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครู โดยการนำกลยุทธ์ หรือเทคนิควิธีต่าง ๆ มาใช้ในการจัดการเรียน การสอนการอ่านจับใจความ ดังที่ (Allington, 2001, p. 98) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนการอ่านจับใจความที่มีผู้สอนเป็นคน จัดการเรียนการสอนโดยตรงนั้น เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก เพราะการที่จัดกลยุทธ์การสอนเพื่อใช้ในการสอนการอ่านจับใจความนั้น ช่วยทำให้เกิดกระบวนการของการอ่านจับใจความได้อย่างเป็นรูปธรรม

จากการที่ผู้วิจัยได้ฝึกประสบการณ์การสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร ปัญหาที่ผู้วิจัยพบ คือ นักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านเพื่อจับใจความ นักเรียนไม่สามารถสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ไม่สามารถแสดงข้อคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่านได้ ส่งผลให้นักเรียนหลงประเด็นที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อถึง ไม่เข้าใจในเนื้อหาได้อย่างแท้จริง และอาจมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไปจากความจริง โดยอิงจากคะแนนในการสอบการอ่านเพื่อจับใจความ นักเรียนร้อยละ 57 ไม่ผ่านเกณฑ์การสอบ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะ เทคนิคการสอนของครูยังไม่สามารถจูงใจนักเรียนได้อย่างเพียงพอ

เทคนิคจิ๊กซอว์ เป็นหนึ่งในหลายๆ กิจกรรมของการเรียนรู้แบบร่วมมือ เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นการจัดกระบวนการการเรียนรู้แบบต่อภาพ โดยกรมวิชาการ (2545 : 119) ได้ให้ความหมายของเทคนิคจิ๊กซอว์ว่า เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาที่กำหนดให้ สมาชิกแต่ละคนจะถูกกำหนดโดยกลุ่ม ให้ศึกษาเนื้อหาคนละตอนที่แตกต่างกัน นักเรียนจะไปทำงานร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาที่เหมือนกัน หลังจากที่ทุกคนศึกษาเนื้อหานั้นจนเข้าใจแล้ว จึงกลับเข้ากลุ่มเดิม แล้วเล่าเรื่องที่ตนศึกษาให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มฟัง โดยเรียงตามลำดับเรื่องราว เสร็จแล้วให้สมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่งสรุปเนื้อหาของสมาชิกทุกคนเข้าด้วยกัน ครูผู้สอนอาจเตรียมข้อสอบเกี่ยวกับบทเรียนนั้นไว้ ทดสอบความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนในช่วงสุดท้ายของการเรียน ซึ่งเทคนิคนี้เป็นประโยชน์ต่อการที่จะทำให้ให้นักเรียนจับใจความสำคัญได้

จากเหตุและผลข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาด้านการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของนักเรียนได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร หลังการสอนโดยเทคนิคจิ๊กซอว์ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) โดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 12 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งพิจารณาจากการทำแบบทดสอบบทที่ 1-4 ในภาคเรียนที่ 1 เนื่องจากมีผลคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 50

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์)

2.2 แบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ เพื่อวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ที่วัดระดับความจำ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ และการวิเคราะห์อิงตาม Bloom's Taxonomy วิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ด้วยเทคนิค 27% โดยใช้สูตร KR-20 (Kuder Richardson) พบว่ามีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.33 ค่าความยากง่ายเฉลี่ยเท่ากับ 0.69 และ ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.73

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.1 ผู้วิจัยชี้แจงและแนะนำให้นักเรียนมีความรู้ และความเข้าใจพื้นฐานในเรื่องการอ่านแบบจิ๊กซอว์ก่อนเริ่มใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การอ่านแบบจิ๊กซอว์

3.2 ทำการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความของนักเรียนก่อนเริ่มการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์

3.3 ดำเนินการสอนกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) จำนวน 2 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวใช้การเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์ในการเรียนการสอน นักเรียนสรุปความภาษาอังกฤษหลังแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผน ทั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสอนในเดือนมกราคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นก่อนการอ่าน (Prereading)

1) ผู้สอนแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่มๆ ละ 5 คน โดยละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ซึ่งเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มครอบครัว

2) ผู้สอนแบ่งหัวข้อที่จะเรียน เป็นหัวข้อย่อยเท่าจำนวนกลุ่ม ถ้ากลุ่มขนาด 5 คน ให้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ส่วน กำหนดให้สมาชิกกลุ่มครอบครัวแต่ละคนรับผิดชอบ อ่านเอกสารเพียง 1 ส่วนที่ได้รับมอบหมายเท่านั้นตามหัวข้อย่อย เช่น ในแต่ละกลุ่มนักเรียนคนที่ 1 จะอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ 1 นักเรียนคนที่ 2 จะอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ 2 และนักเรียนคนที่ 3 จะอ่านเฉพาะหัวข้อย่อย ที่ 3 จากนั้นสมาชิกในกลุ่มครอบครัวแต่ละคนแยกย้ายไปรวมกลุ่มกับสมาชิกกลุ่มครอบครัวอื่นที่ได้หัวข้อเดียวกันซึ่งกลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

3) ผู้สอนเริ่มเข้าสู่บทเรียน โดยให้นักเรียนระดมความคิด ผู้สอนตั้งคำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน รวมถึงใช้รูปภาพประกอบ พร้อมทั้งยกคำศัพท์สำคัญจากบทอ่าน เพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่าน และการสรุปความต่อไป

ขั้นการอ่าน (While-reading)

4) นักเรียนแยกย้ายเข้ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อทำการศึกษบทอ่านส่วนที่ได้รับมอบหมาย โดยละเอียด สมาชิกจะอ่านเอกสาร สรุปเนื้อหา สาระสำคัญ อภิปราย และแสดงความคิดเห็น เพื่อเตรียมทุกคนให้พร้อมที่จะไปสอนหัวข้อนั้นที่กลุ่มครอบครัวของตนเอง

5) สมาชิกในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนบันทึกรายละเอียดลงในสมุดเพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการอภิปรายในกลุ่มครอบครัว

ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading)

6) นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับกลุ่มเดิมของตน แล้วผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันอธิบายเนื้อหาที่ตนเองรับผิดชอบให้เพื่อนในกลุ่มฟังทีละหัวข้อ มีการซักถามข้อสงสัย ตอบปัญหา ทบทวนให้เข้าใจชัดเจน โดยนักเรียนสามารถจกรายละเอียดลงในสมุดได้

7) ครูถามคำถาม จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันตอบ โดยการชูธงที่ครูได้เตรียมไว้ให้ ใครชูได้ก่อน มีสิทธิ์ตอบก่อนถ้าตอบถูกได้คะแนน ตอบผิด ให้กลุ่มอื่นตอบ

8) กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับการยกย่องชมเชย และรางวัลในชั้นเรียน

3.4 ดำเนินการทำการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับก่อนการเรียนรู้

3.5 นำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อแปลผล 4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลและคะแนนที่ได้ก่อนและหลังการสอนการอ่านโดยใช้การอ่านแบบจิ๊กซอว์ ตามลำดับดังนี้

4.1 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลการเรียนรู้ก่อน-หลังเรียนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.2 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลการเรียนรู้ก่อน-หลังเรียนมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความ

ผลการวิจัย

คะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ที่ได้รับการสอนด้วยการจัดการการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x}$) เท่ากับ 2.75 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.22 ส่วนหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 8 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.95 และมีค่าความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความ เท่ากับร้อยละ 67.41 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบจิ๊กซอว์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน โดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

สรุปผลและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) อาจเนื่องมาจากคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้ ในการพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) เป็นสื่อการสอนหลักผ่านขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ รวมถึงวิธีการเขียนแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยได้มีการศึกษาจากหลักสูตร และเนื้อหาจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังมีการกำหนดเนื้อหาการเรียน กิจกรรม รวมถึงแบบทดสอบ ให้มีความเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ และวัยของนักเรียนอีกด้วย โดยในแผนการจัดการเรียนรู้จะมีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) มาเป็นตัวหลักในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียน เทคนิคจิ๊กซอว์นั้น เป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมให้นักเรียนรับผิดชอบต่อตนเอง ส่งเสริมให้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถต่างกัน สามารถเรียนรู้ร่วมกันได้ อีกทั้งยังฝึกให้นักเรียนเรียนรู้ทักษะทางสังคมได้อีกด้วย สอดคล้องกับ อรทัย มูลคำ (2545) อังอิงโนมนัสวี อุดรภาค (2562) สรุปข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ ดังนี้ 1. นักเรียนมีความเอาใจใส่ รับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่มร่วมกับสมาชิกอื่น 2. ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน 3. ส่งเสริมให้นักเรียนผลัดกันเป็นผู้นำ และชนบท ธาตุทอง (2551) ได้สรุปข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ ไว้ดังนี้ 1. นักเรียนเอาใจใส่รับผิดชอบตนเอง 2. ส่งเสริมผู้ที่มีความรู้ความสามารถต่างกัน เรียนรู้ร่วมกันได้ 3. ฝึก เรียนรู้ทักษะทางสังคม 4. มีความตื่นตัว สนุกสนานกับการเรียน จากข้อดีดังกล่าว ให้นักเรียนต้องรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น เมื่อนักเรียนรับผิดชอบต่อตัวเองมากขึ้น ทำให้ความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความเพิ่มมากขึ้นไปด้วย

ทั้งนี้ผลของงานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยอื่นอีกด้วย งานวิจัยของ โยชิตา วินันท์ (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์สามารถพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญภาษาไทยได้ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 73.75 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ที่ตั้งไว้คือร้อยละ 60 และ Alaa Basheer Keshta (2016) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความ และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความ และทักษะการสื่อสารของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

จากการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) สามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนได้ ทั้งนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ควรกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละชั้นอย่างชัดเจน เพื่อให้ระยะเวลาในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามที่วางแผนไว้ และ แบบทดสอบปรนัย ควรเพิ่มจำนวนข้อให้มากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนปกติ

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2545). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ชนัท ธาตุทอง. (2551). *การออกแบบการสอนและบูรณาการ*. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). *เทคนิคการอ่าน (Reading Techniques)*. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- มนัสวี อุตระภาส. (2562). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ เรื่อง เรขาคณิตวิเคราะห์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. นครศรีธรรมราช. วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้
- โยชิตา วินันท์. (2556). *การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Alaa Basheer Keshta (2016). *The Impact of Using Jigsaw Strategy on Improving Reading Comprehension and Communication Skills among Eleventh Graders in Rafah*. The Islamic University.
- Allington, L.R. (2001). *What Really Matters for Struggling Readers: Designing Research-Based Interventions*. New York: Longman.

การศึกษาทักษะทางสังคมเพื่อการเข้าสู่อาชีพของนักศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
Learning Process to Encourage Soft Skills for Occupations of
Suan Sunandha Rajabhat University Students

ทัศนัย เพ็ญสิทธิ์¹ และ ศันสนีย์ จะสุวรรณ์²
Thassanai Phensit¹ and Sansanee Jasuwan²

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และเพื่อเสนอรูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานใช้การวิจัยเชิงปริมาณในการสำรวจและวิเคราะห์กิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคม ที่นักศึกษาต้องการ เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามนักศึกษาจำนวน 120 คน และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อนำเสนอรูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ทักษะทางสังคมที่นักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ต้องการประกอบด้วย 5 ทักษะคือ การพัฒนาภาวะผู้นำ มารยาทในการเข้าสังคม การปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ การพัฒนานวัตกรรม การควบคุมอารมณ์ จิตใจและสมาธิ กิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคม เห็นว่า คณะและสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียน เป็นหน่วยงานสำคัญในการพัฒนานักศึกษา โดยลักษณะของกิจกรรมสามารถแบ่งได้เป็น กิจกรรมอบรมเชิงปฏิบัติการ กิจกรรมการแสดง กิจกรรมการประกวดแข่งขันในเวทีต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ

คำสำคัญ: การศึกษา, ทักษะทางสังคม, การเข้าสู่อาชีพ

¹อาจารย์ทัศนัย เพ็ญสิทธิ์ สังกัด คณะศิลปกรรมศาสตร์, e-mail Thassanai.ph@ssru.ac.th

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศันสนีย์ จะสุวรรณ์ สังกัด บัณฑิตวิทยาลัย e-mail Sansanee.ja@ssru.ac.th

^{1,2}Assistant Professor Dr. Sansanee Jasuwan, Graduate School of Suan Sunandha Rajabhat University

ABSTRACT

The purposes of this research are 1) to analyze Soft Skills and Soft Skills development activities of students at the Faculty of Fine and Applied Arts, Suan Sunandha Rajabhat University and 2) to propose the activities for developing Soft Skills of students at the Faculty of Fine and Applied Arts, Suan Sunandha Rajabhat University. This research is mixed-Method research that uses quantitative research to explore and analyze the Soft Skills for developing activities that students need. The tool used a questionnaire of 120 students and interviews with 5 persons to present the activities for Soft Skills development activities to students. Data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, and content analysis. The results showed that Soft Skills at the Faculty of Fine and Applied Arts students Suan Sunandha Rajabhat University Need to consist of 5 skills: Leadership Development, Social Etiquette, Adaptability, Innovation Development, and Emotion, Mind and Concentration Control. By the nature of the activities can be divided into Workshop activities performance activities Contest activities in various areas both domestically and internationally.

Keywords: education, soft skills, occupations

บทนำ

การศึกษามุ่งเน้น ให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถอย่างรอบด้าน การจัดการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้บรรลุตามเป้าหมาย เป็นหน้าที่ของสถานศึกษาที่ต้องดำเนินการให้การจัดการศึกษา เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของชาติ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม และสื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง ซึ่งการดำเนินงานนั้นต้องอาศัยความร่วมมือของครูบุคลากรและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับคุณภาพของผู้เรียนนั้น จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา เพิ่มเติมความรู้ใหม่ๆ ในการจัดการเรียนการสอน การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 โดยมีหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และความสามารถตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี (มาตรฐานคุณระดับปริญญาตรี พ.ศ.2558)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) (2561 หน้า 1) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและงานด้านกิจการนักศึกษา เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณภาพและสมรรถนะในการแข่งขันทั้งตลาดแรงงานในประเทศและต่างประเทศได้ รวมไปถึงงานด้านการพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนานักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อตอบสนองความท้าทายและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในยุคโลกาภิวัตน์ที่มีกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลง แนวโน้มของโลกอนาคต และสังคมที่มีพลวัตสูง รวมทั้งสามารถพัฒนาและยกระดับสมรรถนะ และขีดความสามารถของนักศึกษาในการแข่งขันในประชาคมโลกได้อย่างมีคุณภาพ การศึกษาในศตวรรษที่ 21 ไม่ใช่เพียงการถ่ายทอดองค์ความรู้เท่านั้น แต่ต้องเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกและบ่มเพาะให้บัณฑิตมีทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานในศตวรรษที่ 21 มีความรู้ขั้นลึกในสาขาวิชาเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และพัฒนานวัตกรรมได้ การรู้รอบในศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ความพร้อมในการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้างานใหม่หรือความรู้ใหม่ได้ในอนาคต มีความสนใจ พัฒนาตนเองและรักความก้าวหน้า การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการสร้างความรู้ใหม่และการปรับตัวในด้านต่างๆ เช่น พื้นฐานที่ดีทางคณิตศาสตร์ เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ การสื่อสาร การเรียนรู้ด้วย ตนเอง เป็นต้น การมีทักษะด้านการบริหารจัดการและการเป็นผู้นำ การมีทักษะด้านภาษาและการสื่อสาร ความสามารถในการรักษาเอกลักษณ์ แต่ขณะเดียวกันสามารถเข้าใจสังคมอื่น และอยู่ร่วมกันได้โดยปกติ สุข สิ่งสำคัญที่สุดคือ การปลูกฝังให้นักศึกษาตระหนักและให้ความสำคัญในการพัฒนาความคิดของตนเอง บนพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต (Global Mindset)

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพื่อให้เป็นสังคมคุณภาพตามยุทธศาสตร์ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ซึ่งแบ่งยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาออกเป็น 6 ด้าน คือ 1. ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง 2. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน 3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน 4. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม 5. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ 6. ยุทธศาสตร์ ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยรวมต้องการให้สังคมเป็นสังคม แห่งโอกาส เกิดพลังทางสังคม ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการพัฒนาศักยภาพ ทรัพยากรมนุษย์ด้วยการปฏิรูปการเรียนรู้แบบพลิกโฉม ตลอดจนการดึงดูด พัฒนา รักษา กลุ่มผู้มี ความสามารถสูง ในขณะที่การทำงานร่วมกันของคนในสังคม จำเป็นต้องใช้ทักษะอยู่ 2 อย่างหลัก ๆ กล่าวคือคือ ทักษะทางวิชาชีพ และ ทักษะทางสังคม ซึ่ง ทักษะทางวิชาชีพเป็นทักษะที่บุคคลใช้ในการปฏิบัติงานให้ สำเร็จตามความมุ่งหมายขององค์กร (สาคร สุขศรีวงศ์, 2553) และสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง ผ่านการเรียนรู้ในห้องเรียนหรือการเรียนรู้ด้วยตัวเอง (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552) ในขณะที่ทักษะทางสังคม เป็นทักษะทางด้านอารมณ์และการสังคมสังคมเป็นส่วนใหญ่ อาทิ เช่น การสื่อสารกับบุคคลอื่น การ ทำงานเป็นทีม การเป็นผู้นำ การแก้ปัญหาแบบคิดวิเคราะห์ ดังนั้น การที่เราจะมีทักษะทาง

สังคมได้ จะต้องอาศัยประสบการณ์การลงมือ ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นหลัก นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ เป็นนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในศาสตร์ทางศิลปะ จะเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีความเป็นตัวของตัวเอง ดังนั้นการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษาในขณะนี้ จะมีความแตกต่างจากคณะอื่นๆ ผู้วิจัยจึงสนใจในการศึกษาเรื่อง กระบวนการในการส่งเสริมทักษะทางสังคม เพื่อการเข้าสู่อาชีพของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. เพื่อเสนอรูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานใช้การวิจัยเชิงปริมาณในการสำรวจและวิเคราะห์กิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมที่นักศึกษาต้องการในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางสังคม การจัดการเรียนการสอน กิจกรรมพัฒนานักศึกษาเพื่อให้เกิดทักษะที่พึงประสงค์ ในการเตรียมการออกไปประกอบอาชีพของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร การศึกษาในรายวิชาการศึกษาทั่วไป กิจกรรมพัฒนานักศึกษาของกองพัฒนานักศึกษา ที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางสังคม ให้กับนักศึกษาประกอบด้วย ทักษะด้านการคิด ทักษะด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการถามและฟัง และทักษะภาวะผู้นำและการกำกับดูแล
3. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย บุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้ใช้บัณฑิต ประชากรที่ใช้ในการตอบแบบสอบถาม ได้แก่ นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2563

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาและสถานที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามได้ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Content Validity) เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสม ก่อนที่จะนำไปทดลองและประเมินคุณภาพความเที่ยงตรงโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอัลฟาของครอนบัค (Cronbach' s Alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น 0.95 หลังจากนั้นให้นักศึกษาจำนวน 120 คน และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ทักษะทางสังคมที่นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ต้องการ สืบจากนักศึกษา ที่เรียนอยู่ในปีการศึกษา 2563 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชาย คิดเป็นร้อยละ 68.5 และส่วนใหญ่อยู่ชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 66.25 ทักษะทางสังคมที่นักศึกษาสนใจ 5 ลำดับแรก ประกอบด้วย 5 ทักษะดังนี้ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทักษะทางสังคมนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ลำดับที่	ทักษะทางสังคม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1	การพัฒนาภาวะผู้นำ	4.50	0.419
2	มารยาทการเข้าสังคม	4.48	0.439
3	การปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ	4.46	0.443
4	การพัฒนานวัตกรรม	4.45	0.468
5	การควบคุมอารมณ์ จิตใจและสมาธิ	4.45	0.475

จากตารางที่ 1 การตอบแบบสอบถามที่ประเมินคุณภาพความเที่ยงตรงโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอัลฟาของครอนบัค (Cronbach' s Alpha Coefficient) ของนักศึกษาพบว่านักศึกษา จะมีความต้องการที่ทักษะทางสังคมหลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นกับความสามารถและความต้องการในการพัฒนาตนเองของนักศึกษา จากตอบแบบสอบถามทักษะทางสังคมที่นักศึกษาเลือกตอบมากที่สุด สรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนาภาวะผู้นำ นักศึกษามองว่า เป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงตน หรือการอยู่ร่วมในสังคมในองค์กร และอื่นๆ ที่เกิดจากความรู้ ประสบการณ์ วิสัยทัศน์ ทักษะคิด และการพัฒนาเรียนรู้้อย่างอยู่เสมอมจนสามารถนำพาตนเองหรือองค์ไปสูเป้าหมายแห่งความสำเร็จ

2. มารยาทการเข้าสังคม เป็นสิ่งพื้นฐานที่สำคัญที่นักศึกษาทุกคนควรมี เพื่อเป็นการปรับเปลี่ยนเรียนรู้ในการอยู่ร่วมในสังคมต่างๆ ซึ่งอาจจะมีแตกต่างกัน สิ่งนี้จะช่วยให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีแก่ตัวเราเอง ทำให้รู้จักการวางตัว รู้กาลเทศะ รู้จักเคารพให้เกียรติบุคคลและสถานที่ต่างๆ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษามองเห็นความสำคัญและรู้จักปรับตัว วางตัวให้เข้ากับสังคมและสถานการณ์ต่างๆได้

3. ทักษะการปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ นักศึกษามองว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องมีการแสดงผลงาน ทั้งในมหาวิทยาลัยและนอกมหาวิทยาลัย ทำให้ต้องเรียนรู้ในการปรับตัวตามสถานการณ์

4. การพัฒนานวัตกรรม นักศึกษาให้ความสำคัญในด้านนี้ เนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่กับการเปลี่ยนแปลง และมีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายจึงทำให้เกิดการเรียนรู้และแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์ และต้องการการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เป็นอยู่ให้มีการพัฒนาและเกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ขึ้น ให้สอดคล้องกับยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและพึ่งพาเทคโนโลยีในปัจจุบัน

5. การควบคุมอารมณ์ จิตใจและสมาธิ ในปัจจุบันเป็นยุคแห่งโลกดิจิทัล ที่เข้าถึงข้อมูลข่าวสาร สื่อต่างๆ ที่ในโซเชียลนำเสนอที่หลากหลายแถมยังมีทั้งข้อดีข้อเสีย อย่างไม่จำกัด มีการรับส่งข้อมูลได้ง่าย ด้วยเหตุนี้อาจทำให้นักศึกษาถูกชักนำไปในทางที่อาจเกิดผลเสียมากกว่าผลดีมากขึ้น นักศึกษามองว่าถ้าเรามีสติสมาธิ สามารถระงับควบคุมอารมณ์ตนเองได้ จากการใช้โซเชียลมากๆ ก็จะเป็นผลดีต่อตนเอง และ ไม่ตกเป็นเหยื่อของการตลาดในโลกโซเชียล

ผลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ อาจารย์ทุกท่านตระหนักถึงความต้องการ ในการพัฒนาทักษะทางสังคมและมีกิจกรรมที่สนับสนุนมากมาย หลากหลาย ทั้งในระดับคณะ และระดับสาขาวิชา มีเวทีให้นักศึกษาได้แสดงผลงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ สนับสนุนการเผยแพร่ผลงาน ซึ่งกิจกรรมที่คณะและสาขาจัดให้กับนักศึกษามีความหลากหลาย เช่น

1. กิจกรรมประเภทฝึกอบรมสัมมนา เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในปรัชญาของหลักสูตรแต่ละหลักสูตรและตามเป้าหมายของคณะ นอกจากนี้ ซึ่งนักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง การใช้เทคโนโลยี การปรับตัว การเป็นผู้นำ การคิดและการตัดสินใจ การเรียนรู้ตลอดชีวิต

2. กิจกรรมประเภทฝึกปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่คณะและสาขาวิชาจัดขึ้นแทบทุกสาขา เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการฝึกปฏิบัติงานในส่วนที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เรียน เป็นการพัฒนาทักษะในวิชาชีพ ทักษะการแก้ปัญหา และทักษะของการเป็นผู้นำ

3. กิจกรรมประเภทการประกวด การแข่งขัน และการแสดง เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นทั้งในคณะและสาขา รวมถึงกองพัฒนานักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาค้นพบทักษะความสามารถของตนเอง มีความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การตั้งเป้าหมาย การพัฒนานวัตกรรม การประชาสัมพันธ์ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การควบคุมอารมณ์จิตใจ การปรับตัว การเข้าสังคม รวมถึงการพัฒนาไปสู่ระดับนานาชาติ ในการประกวด แข่งขัน หรือการแสดง นักศึกษาสามารถทำหน้าที่เป็นผู้เข้าร่วมการประกวดแข่งขัน หรือเป็นผู้จัดการประกวดแข่งขัน เป็นผู้แสดง เป็นผู้จัดการแสดง ทำให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะที่หลากหลาย ทั้งการวางแผน การทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การคิดวิเคราะห์และการสร้างเครือข่าย

ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตามทัศนะของผู้ใช้บัณฑิตและผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่

1. สำรวจความถนัด ความพร้อม ความต้องการ จุดเด่น และจุดด้อยของนักศึกษา ตั้งแต่เข้ามาใช้ปีที่ 1

2. เนื่องจากการเรียนการสอนในคณะนี้ นักศึกษาทุกคนต้องมีความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้น ควรวางแผนการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์อยู่ตลอดเวลา

3. เนื่องจากนักศึกษาในสาขานี้ จะมีความเป็นตัวของตัวเอง มุ่งมั่นกับการสร้างสรรค์ผลงานการเรียนปฏิบัติ ทำให้มักจะขาดการมีมนุษยสัมพันธ์ข้ามศาสตร์ ข้ามคณะ ข้ามมหาวิทยาลัย คณะควรมีการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเพื่อนด้วยกันในคณะ โดยอาจจะสร้างงานที่บูรณาการหลากหลายศาสตร์ รวมทั้งสร้างเครือข่ายในแต่ละศาสตร์ในต่างสถาบัน จะทำให้นักศึกษามีมุมมองที่เปิดกว้าง ที่สามารถกระตุ้นความคิด และเพิ่มพูนประสบการณ์ได้เป็นอย่างดี

4. การคิดนอกกรอบ จะช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ คณะต้องมีกระบวนการในการพัฒนาทักษะการคิดนอกกรอบ จะช่วยให้เกิดผลงานใหม่ๆ ที่น่าสนใจ นอกเหนือจากการคิดนอกกรอบ นักศึกษาจะต้องมีเหตุและผลในการคิด รู้จักคิดวิเคราะห์และนำเสนอผลงานได้

5. ทักษะการนำเสนอ เป็นทักษะที่จำเป็นมากสำหรับนักศึกษาในคณะนี้ เพราะนอกเหนือจากฝีมือในการสร้างสรรค์ผลงานแล้ว นักศึกษาจะต้องมีทักษะในการอธิบายผลงานของตนเองด้วย อธิบายอย่างมั่นใจและภูมิใจในผลงาน ซึ่งจำเป็นต้องพัฒนาทักษะนี้ทุกๆ คน

6. การเปิดโอกาสให้แสดงผลงานทุกชิ้นที่สร้างขึ้น เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ความสำเร็จ ความผิดหวัง จุดอ่อน และจุดเด่นของคน ก่อให้เกิดการพัฒนาฝีมือขึ้นเรื่อยๆ และส่งเข้าสู่การแข่งขัน

ผลการสัมภาษณ์รูปแบบกิจกรรม จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการที่ใช้บัณฑิตได้เสนอรูปแบบของกิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคม ให้กับนักศึกษา โดยแบ่งออกเป็น

1. กิจกรรมการฝึกอบรม ในการฝึกอบรมควรจัดอย่างต่อเนื่องในเรื่องเดียวกันนับตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 โดยเริ่มจากการประเมินลักษณะเด่นของนักศึกษา และส่วนที่เป็นจุดอ่อน เพื่อจัดกลุ่มในการการพัฒนา และเริ่มฝึกอบรมควบคู่กับการฝึกปฏิบัติการจริง ตั้งแต่ปีที่ 1 จนถึงปีที่ 4 เพื่อฝึกฝนความรับผิดชอบ ความตั้งใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

2. การจัดกิจกรรมการประกวด การแสดงผลงาน การแสดงศักยภาพตามความถนัด จะเป็นการสนับสนุนผลที่ได้รับจากการฝึกอบรม โดยให้นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการกระบวนกรเอง เพื่อฝึกทักษะความเป็นผู้นำ การวางแผน การคิดและตัดสินใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และการปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งควรจัดในระหว่างที่นักศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 และ 4 เพราะนักศึกษาได้เรียนรู้ความรู้ที่จำเป็นมาเป็นพื้นฐานแล้ว

3. การจัดกิจกรรมการเข้าค่ายร่วมกับนักศึกษาในสาขาอื่นๆ รวมทั้งในสถาบันอื่นที่เรียนในสาขาเดียวกัน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่หลากหลาย นำไปสู่การพัฒนาบุคลิกภาพ การพัฒนานวัตกรรม และการนำไปสู่เวทีระดับนานาชาติ

4. การจัดกิจกรรมสร้างธุรกิจด้วยตนเอง เป็นแนวทางในการเรียนรู้ในการประกอบอาชีพ โดยนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมมาต่อยอด และทำธุรกิจตามที่ตนเองและกลุ่มสนใจ เป็นการสร้างอาชีพและสร้างรายได้ให้กับนักศึกษา ปลูกฝังความคิดริเริ่มใหม่ๆ การกล้าคิด กล้าตัดสินใจ

ตารางที่ 2 รูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ที่	ทักษะ soft skills	กิจกรรมที่ดำเนินการ	ประเภทกิจกรรม
1	การพัฒนาภาวะผู้นำ	1. โครงการคนสังคม CSR Leader Camp 2. โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำ และการบำเพ็ญประโยชน์ 3. โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำ และจิตอาสา	เข้าค่ายปฏิบัติการ ฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ ฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ
2	มารยาทการเข้าสังคม	1. กิจกรรมต้อนรับน้องใหม่ Meet & Greet	กิจกรรม
3	การปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ	1. โครงการเตรียมความพร้อมนักศึกษาใหม่ 2. โครงการปฐมนิเทศนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ 3. โครงการสัมมนา “การปรับตัวของธุรกิจในยุคโควิด-19”	ฝึกอบรม ฝึกอบรม ฝึกอบรม
4	การพัฒนานวัตกรรม	1. โครงการอบรมนวัตกรรมบรรจุภัณฑ์อาหารยุคใหม่ 2. โครงการ “การแสดงผลงานนวัตกรรมเกมเพื่อการศึกษา Play & Learn เพลินเรียนรู้ 3. โครงการนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อการวิจัยในชั้นเรียน	ฝึกปฏิบัติการ ฝึกปฏิบัติการ ฝึกปฏิบัติการ
5	การควบคุมอารมณ์ จิตใจและสมาธิ	1. โครงการอบรมเชิงจิตปัญญา 2. โครงการอบรมคุณธรรม จริยธรรม และบำเพ็ญประโยชน์ 3. โครงการธรรมะกับการใช้ชีวิตในยุคเทคโนโลยี 5G	ฝึกปฏิบัติการ ฝึกอบรม ฝึกอบรม
6	การประชาสัมพันธ์องค์กร	1. โครงการส่งเสริมเรียนรู้ความเป็นวังสวนสุนันทา	ฝึกปฏิบัติการ
7	การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	1. โครงการดอกแก้วแว่วคอนเสิร์ต 2. กิจกรรมประกวดร้องเพลงระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย	การแสดง การแข่งขัน
8	การตั้งเป้าหมาย	1. โครงการสัมมนาเตรียมความพร้อมสู่อาชีพ 2. โครงการสัมมนาความเป็นผู้ประกอบการ และธุรกิจจำลอง	ฝึกอบรม ฝึกอบรม

ที่	ทักษะ soft skills	กิจกรรมที่ดำเนินการ	ประเภทกิจกรรม
		3. โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาความรู้เรื่อง ใบประกอบวิชาชีพครู	ฝึกอบรม
		4. โครงการอบรม และทดสอบความรู้เทียบเท่า มาตรฐานฝีมือแรงงานให้กับนักศึกษา	ฝึกอบรม
9	การสังเคราะห์ข้อมูล	1. โครงการฝึกอบรมเพื่อพัฒนานักศึกษาเป็น ผู้ประกอบการรุ่นใหม่	ฝึกอบรม
		2. โครงการการออกแบบภาพเพื่อสื่อความหมาย	ฝึกปฏิบัติการ
		3. โครงการพัฒนาทักษะชีวิต และความเป็นครูมืออาชีพ	ฝึกอบรม
10	การเข้าใจความแตกต่าง ทางวัฒนธรรม	1. โครงการสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทย	ฝึกปฏิบัติการ
		2. โครงการสืบสานประเพณีวันสงกรานต์	ฝึกปฏิบัติการ
		3. โครงการพิธีไหว้ครู บายศรีสู่ขวัญ	ฝึกปฏิบัติการ
		4. โครงการแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรม	ฝึกปฏิบัติการ
		5. โครงการลอยกระทง สืบสานวัฒนธรรมไทย	ฝึกปฏิบัติการ
11	การพัฒนาความคิดที่ เปิดกว้างและยืดหยุ่น	1. โครงการละครเวทีนิเทศศาสตร์	จัดการแสดง
		2. โครงการ PR We are The One	ฝึกปฏิบัติการ
12	การทำงานร่วมกับผู้อื่น	1. โครงการค่ายอาสาพัฒนาวิชาชีพครู	ปฏิบัติการ
		2. โครงการค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนานักศึกษา ตามอัตลักษณ์สวนสุนันทา	ฝึกอบรม
		3. โครงการคอนเสิร์ตออนไลน์	จัดการแสดง
13	การพัฒนาบุคลิกภาพ	1. โครงการอบรมพัฒนาบุคลิกภาพสู่ความสำเร็จ	ฝึกอบรม
		2. โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาบุคลิกภาพ ความเป็นครู เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพความเป็นครู ของนักศึกษาใหม่	ฝึกอบรม
		3. โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ “การพัฒนา บุคลิกภาพสู่ความเป็นเลิศ”	ฝึกอบรม
14	การใช้เทคโนโลยี	1. โครงการส่งเสริมทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ความเป็นเลิศทางวิชาชีพ	ฝึกอบรม
		2. โครงการส่งเสริมความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	ฝึกอบรม
		3. โครงการอบรมการพัฒนาแอปพลิเคชัน	ฝึกอบรม
		4. โครงการอบรมพัฒนาแอนิเมชัน	ฝึกอบรม
		5. โครงการอบรมความรู้ด้านการสร้างสื่อออนไลน์	ฝึกอบรม
		6. โครงการเตรียมความพร้อมIT	ฝึกอบรม
		7. โครงสร้างอบรมเชิงปฏิบัติการการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศอย่างปลอดภัย	ฝึกอบรมเชิง ปฏิบัติการ

ที่	ทักษะ soft skills	กิจกรรมที่ดำเนินการ	ประเภทกิจกรรม
15	การพัฒนาสู่ระดับนานาชาติ	1. โครงการพัฒนานักศึกษาสู่การวิจัยในระดับชาติ หรือนานาชาติ	ฝึกอบรม
		2. โครงการป้อนนักศึกษาสู่เวทีระดับชาติ หรือนานาชาติ	ฝึกอบรม ฝึกปฏิบัติการ
		3. โครงการฝึกงานในต่างประเทศ	ฝึกปฏิบัติการ
		4. โครงการนักเรียนแลกเปลี่ยน	
16	การปลูกฝังจิตสำนึก	1. โครงการค่ายอาสาพัฒนา “เติมฝันให้น้อง”	ฝึกปฏิบัติการ
		2. โครงการสังคมศึกษาแบ่งปัญญา	
		3. โครงการแบ่งของให้น้อง	ฝึกปฏิบัติการ
		4. โครงการกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อสังคม และ สาธารณะประโยชน์	ฝึกปฏิบัติการ
		5. โครงการภูมิศาสตร์อาสา “สร้างฝายชะลอน้ำ” และพัฒนาโรงเรียนในชนบท	ฝึกปฏิบัติการ
		6. โครงการ “พี่จิ้นสอนน้อง พร้อมเติมรอยยิ้ม”	ฝึกปฏิบัติการ
		7. โครงการก่อสร้างรำน้องอย่างมีคุณภาพ	ฝึกปฏิบัติการ
		8. โครงการจิตอาสาฟื้นฟูระบบนิเวศชายฝั่ง คืนความ อุดมสมบูรณ์ให้ทะเลไทย	ฝึกปฏิบัติการ
17	การเรียนรู้ด้วยตนเอง	1. โครงการอบรมเพื่อส่งเสริมการจดลิสทิส สติธิบัติ และอนุสติธิบัติ	ฝึกอบรม
		2. โครงการพัฒนามาตรฐานการเรียนการสอน และ การเรียนรู้ด้วยตนเอง การพัฒนาเครือข่าย และ การสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้	ฝึกอบรม
		3. โครงการเตรียมความพร้อมด้านความรู้ และทักษะ ภาษาอังกฤษก่อนเข้าศึกษา	ฝึกอบรม

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลยังเสนอแนวคิดที่ว่า การฝึกอบรมต้องตรงกับสิ่งที่นักศึกษาต้องการผนวกกับเป้าหมายของสาขาวิชา และต้องเริ่มทำตั้งแต่ปี 1 เพราะมีฉะนั้น จะเกิดการทำงานที่ไม่ตรงสาขาวิชาที่เรียน ซึ่งปัจจุบันมีเป็นจำนวนมาก และการฝึกอบรมต้องคู่กับการปฏิบัติจริงทั้งในเรื่ององค์ความรู้ที่จำเป็น ทั้งในเรื่องการเสริมสร้างบุคลิกภาพ รวมถึงการนำเสนอโครงการทางธุรกิจที่จะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา จะช่วยให้นักศึกษาค้นพบตัวเองและมีความมั่นใจในการเรียนและอาชีพในอนาคต ซึ่งนักศึกษาอาจจะเปลี่ยนสาขาเรียน หรือเปลี่ยนโครงการที่ตนเองริเริ่มได้ ถ้าพบว่าสิ่งที่ทำไม่ตรงกับที่ตนเองสนใจ

ปัจจัยสำคัญคือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาต้องสนับสนุนกิจกรรมเหล่านี้อย่างจริงจังในสถานการณ์ของโรคระบาดโควิด 19 ที่ทำให้ภาวะเศรษฐกิจหยุดชะงัก การสร้างอาชีพให้กับนักศึกษา การมองให้เห็นอนาคตของตนเอง เป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการช่วยเหลือนักศึกษา และต้องดำเนินการให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น

การจัดกิจกรรมที่นอกเหนือการเรียน นักศึกษามักจะให้ความสนใจมากกว่า โดยเฉพาะกิจกรรมที่ทำให้นักศึกษาได้เติมเต็มศักยภาพและสามารถสร้างงานได้ด้วยตนเอง

สรุปผลและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาทักษะทางสังคม เพื่อเข้าสู่อาชีพของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และเพื่อเสนอรูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานใช้การวิจัยเชิงปริมาณในการสำรวจและวิเคราะห์กิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมที่นักศึกษาต้องการ และเพื่อนำเสนอรูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักศึกษา ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ทักษะทางสังคมและกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.1 ทักษะทางสังคมที่นักศึกษาต้องการประกอบด้วย 18 ทักษะคือ

1. การพัฒนาภาวะผู้นำ	10. การสังเคราะห์ข้อมูล
2. มารยาทการเข้าสังคม	11. การเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรม
3. การปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ	12. การพัฒนากรอบความคิดที่เปิดกว้างและยืดหยุ่น
4. การคิดและการตัดสินใจ	13. การทำงานร่วมกับผู้อื่น
5. การควบคุมอารมณ์ จิตใจ และสมาธิ	14. การพัฒนาบุคลิกภาพ
6. การพัฒนานวัตกรรม	15. การใช้เทคโนโลยี
7. การประชาสัมพันธ์องค์กร	16. การพัฒนาสู่ระดับนานาชาติ
8. การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	17. การปลูกฝังจิตสาธารณะ
9. การตั้งเป้าหมาย	18. การเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.2 กิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เกิดขึ้นจาก 3 ส่วนประกอบด้วย คณะและสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียน กองพัฒนานักศึกษา และสำนักการศึกษาทั่วไปและนวัตกรรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ โดยลักษณะของกิจกรรมสามารถแบ่งได้ดังนี้

1. กิจกรรมประเภทฝึกอบรมสัมมนา เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นทั้งในส่วนของคณะและสาขาวิชาที่จัดขึ้นให้กับนักศึกษา เพื่อพัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในปรัชญาของหลักสูตรแต่ละหลักสูตรและตามเป้าหมายของคณะ นอกจากนี้ ยังมีส่วนของกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยกองพัฒนานักศึกษา เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้กับนักศึกษาทางด้านการศึกษานักศึกษา ซึ่งนักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง การใช้เทคโนโลยี การปรับตัว การเป็นผู้นำ การคิดและการตัดสินใจ การเรียนรู้ตลอดชีวิต

2. กิจกรรมประเภทฝึกปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่คณะและสาขาวิชาจัดขึ้นเป็นส่วนใหญ่ และมีกิจกรรมที่มุ่งให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการฝึกปฏิบัติงานในส่วนที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เรียน เป็นการพัฒนาทักษะในวิชาชีพ ทักษะการแก้ปัญหา และทักษะของการเป็นผู้นำ นอกจากนี้ ยังมีส่วนของกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยกองพัฒนานักศึกษา ในการพัฒนาความเป็นผู้นำ มารยาทการเข้าสังคม การควบคุมอารมณ์ จิตใจ และสมาธิ การปลูกฝังจิตสาธารณะ และทักษะในการสร้างอาชีพ การเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่อาชีพ

3. กิจกรรมประเภทการประกวด การแข่งขัน และการแสดง เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นทั้งในคณะและสาขารวมถึงกองพัฒนานักศึกษา เพื่อให้ให้นักศึกษาค้นพบทักษะความสามารถของตนเอง มีความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การตั้งเป้าหมาย การพัฒนานวัตกรรม การประชาสัมพันธ์ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การควบคุมอารมณ์จิตใจ การปรับตัว การเข้าสังคม รวมถึงการพัฒนาไปสู่ระดับนานาชาติ ในการประกวด แข่งขัน หรือการแสดง นักศึกษาสามารถทำหน้าที่เป็นผู้เข้าร่วมการประกวดแข่งขัน หรือเป็นผู้จัดการประกวดแข่งขัน เป็นผู้แสดง เป็นผู้จัดการแสดง ทำให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะที่หลากหลาย ทั้งการวางแผน การทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การคิดวิเคราะห์และการสร้างเครือข่าย

2. รูปแบบของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่ารูปแบบของกิจกรรมประกอบด้วย

2.1 กิจกรรมการฝึกอบรม ในการฝึกอบรมควรจัดอย่างต่อเนื่องในเรื่องเดียวกันนับตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 โดยเริ่มจากการประเมินลักษณะเด่นของนักศึกษา และส่วนที่เป็นจุดอ่อน เพื่อจัดกลุ่มในการพัฒนา และเริ่มฝึกอบรมควบคู่กับการปฏิบัติการจริง ตั้งแต่ปีที่ 1 จนถึงปีที่ 4 เพื่อฝึกฝนความรับผิดชอบ ความตั้งใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

2.2 การจัดกิจกรรมการประกวด การแสดงผลงาน การแสดงศักยภาพตามความถนัด จะเป็นการสนับสนุนผลที่ได้รับจากการฝึกอบรม โดยให้นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินกระบวนการเอง เพื่อฝึกทักษะความเป็นผู้นำ การวางแผน การคิดและตัดสินใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และการปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งควรจัดในระหว่างที่นักศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 และ 4 เพราะนักศึกษาได้เรียนรู้ความรู้ที่จำเป็นมาเป็นพื้นฐานแล้ว

2.3 การจัดกิจกรรมการเข้าค่ายร่วมกับนักศึกษาในสาขาอื่นๆ รวมทั้งในสถาบันอื่นที่เรียนในสาขาเดียวกัน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่หลากหลาย นำไปสู่การพัฒนาบุคลิกภาพ การพัฒนานวัตกรรม และการนำไปสู่เวทีระดับนานาชาติ

2.4 การจัดกิจกรรมสร้างธุรกิจด้วยตนเอง เป็นแนวทางในการเรียนรู้ในการประกอบอาชีพ โดยนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมมาต่อยอด และทำธุรกิจตามที่ตนเองและกลุ่มสนใจ เป็นการสร้างอาชีพและสร้างรายได้ให้กับนักศึกษา ปลุกฝังความคิดริเริ่มใหม่ๆ การกล้าคิด กล้าตัดสินใจ

นอกจากนี้ การฝึกอบรมต้องตรงกับสิ่งที่นักศึกษาต้องการผนวกกับเป้าหมายของสาขาวิชา และต้องเริ่มทำตั้งแต่ปี 1 เพราะมิฉะนั้น จะเกิดการทำงานที่ไม่ตรงสาขาวิชาที่เรียน ซึ่งปัจจุบันมีเป็นจำนวนมาก และการฝึกอบรมต้องคู่กับการปฏิบัติจริงทั้งในเรื่ององค์ความรู้ที่จำเป็น ทั้งในเรื่องการเสริมสร้างบุคลิกภาพ รวมถึงการนำเสนอโครงการทางธุรกิจที่จะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา จะช่วยให้นักศึกษาค้นพบตัวเองและมีความมั่นใจในการเรียนและอาชีพในอนาคต ซึ่งนักศึกษาอาจจะเปลี่ยนสาขาเรียน หรือเปลี่ยนโครงการที่ตนเองริเริ่มได้ ถ้าพบว่าสิ่งที่ทำไม่ตรงกับที่ตนเองสนใจ

อภิปรายผล

จากผลการสำรวจทักษะทางสังคมที่นักศึกษาต้องการ พบว่านักศึกษาต้องการพัฒนาทักษะ 18 ด้าน ตามลำดับดังนี้

1. การพัฒนาภาวะผู้นำ	10. การสังเคราะห์ข้อมูล
2. มารยาทการเข้าสังคม	11. การเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรม
3. การปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ	12. การพัฒนากรอบความคิดที่เปิดกว้างและยืดหยุ่น
4. การคิดและการตัดสินใจ	13. การทำงานร่วมกับผู้อื่น
5. การควบคุมอารมณ์ จิตใจ และสมาธิ	14. การพัฒนาบุคลิกภาพ
6. การพัฒนานวัตกรรม	15. การใช้เทคโนโลยี
7. การประชาสัมพันธ์องค์กร	16. การพัฒนาสู่ระดับนานาชาติ

8. การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	17. การปลูกฝังจิตสาธารณะ
9. การตั้งเป้าหมาย	18. การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ทักษะทางสังคมที่นักศึกษาต้องการพัฒนา สอดคล้องกับ บุษกร วัฒนบุตร (2564) ได้แนวคิดว่าการพัฒนาทักษะทางสังคมของเยาวชนไทย ควรพัฒนา ทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ 1) ด้านทักษะในการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Communication) รวมไปถึง Public Speaking 2) ด้านทักษะในการทำงานกับผู้อื่น (Collaboration) รวมไปถึง Leadership คือทักษะในการเป็นผู้นำ 3) ด้านทักษะในการคิดวิเคราะห์และทักษะในการแก้ปัญหา (Critical thinking) 4) ด้านทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) และ บทความเรื่อง 10 ทักษะทางสังคมทักษะที่ทุกคนควรมีในอนาคต ที่นำเสนอ 10 ทักษะทางสังคมที่จำเป็นสำหรับคนทุกคน ประกอบด้วย ความคิดสร้างสรรค์ การปรับตัว การจงใจคน การทำงานร่วมกับผู้อื่น ความฉลาดทางอารมณ์ การจัดการเวลา การวิเคราะห์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การสื่อสาร การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน และการตัดสินใจ รวมถึง ทักษะทางสังคมที่สำคัญที่พึงมีในยุคปัจจุบัน (Donlaya C., 2020) ได้เสนอ ประกอบด้วย ทักษะความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการพูดโน้มน้าวใจ ทักษะการให้ความร่วมมือ ทักษะการปรับตัว ทักษะการบริหารเวลา ทักษะด้านการสื่อสาร และทักษะด้านความฉลาดทางอารมณ์

ใน 5 ลำดับที่นักศึกษาต้องการพัฒนาประกอบด้วย การพัฒนาภาวะผู้นำ มารยาทการเข้าสังคม การปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ การคิดและการตัดสินใจ การควบคุมอารมณ์ จิตใจ และสมาธิ

ลำดับแรกที่นักศึกษามีความต้องการในการพัฒนา คือ การพัฒนาภาวะผู้นำ สอดคล้องกับบุษกร วัฒนบุตร (2564) ได้มีแนวคิดว่าการพัฒนาทักษะทางสังคมของเยาวชนไทย ควรพัฒนาทักษะในการทำงานกับผู้อื่น (Collaboration) รวมไปถึง Leadership คือทักษะในการเป็นผู้นำ ซึ่งทักษะนี้ จะประกอบไปด้วย การกล้าคิดกล้านำเสนอ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถทำงานเป็นทีม มีความรับผิดชอบ มีทักษะในการแก้ปัญหา (SEAC, 2020) สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ผู้ใช้นิติตที่ให้ข้อเสนอแนะว่า นักศึกษาควรจะมีบทบาทในการนำเสนอตนเอง ทั้งที่นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ไม่ด้อยไปกว่านักศึกษาจากสถาบันอื่น ถ้าเพิ่มพูนทักษะให้นักศึกษาสามารถแสดงศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่รวมถึงการเป็นผู้นำในกลุ่ม จะทำให้นักศึกษามีความสง่างามในวิชาชีพนั้นๆได้

มารยาทการเข้าสังคมและการปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ เป็นทักษะที่นักศึกษามีความต้องการในการพัฒนาเป็นลำดับที่ 2 ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์นักศึกษาพบว่า นักศึกษาขาดความมั่นใจในการเข้าไปรวมกลุ่มในสถานที่ไม่คุ้นเคย และไม่รู้จักรู้ สอดคล้องกับทักษะทางสังคมที่สำคัญที่พึงมีในยุคปัจจุบัน (Donlaya C., 2020) ด้านการปรับตัว ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ สถานการณ์ใหม่ๆ รวมถึงความสามารถในการเรียนรู้งานและพัฒนาทักษะได้อย่างรวดเร็วด้วย และเมื่อต้องเจอเข้ากับปัญหาใหม่ๆ ก็สามารถปรับตัวและแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างทันที่ เป็นทักษะที่จำเป็นกับทุกคนที่ทำงานในองค์กร การเข้าไปอยู่ในสังคมที่อาจต้องรับมือกับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดอยู่เสมอๆ

การคิดและการตัดสินใจและการควบคุมอารมณ์ จิตใจ และสมาธิ เป็นทักษะที่นักศึกษาต้องการ สอดคล้องกับทักษะ 10 ทักษะทางสังคมจำเป็นสำหรับคนทุกคนเรื่องความฉลาดทางอารมณ์และการตัดสินใจ กล่าวว่า ผู้ที่มีอารมณ์ไม่มั่นคง จะไม่มีใครชื่นชอบหรือยอมรับคุณได้อย่างสนิทใจ เพราะกลายเป็นข้อเสียไปแล้ว บางคนอาจจะเคยได้ยินคำว่า “ยอมรับนะว่าเขาเก่งมาก แต่ติดเรื่องเดียวคืออารมณ์” เมื่อเป็นแบบนี้ขอให้ปรับแก้ไขตัวเอง เพราะทักษะทางสังคมนี้ต้องใช้ไปจนตลอดชีวิต ไม่ใช่แค่ลูกค้าและลูกน้องในที่ทำงานอย่างเดียว แต่เป็นคนใกล้ชิดหรือคนในครอบครัวของตนเองด้วยส่วนการตัดสินใจแต่ก่อนอำนาจการตัดสินใจมักอยู่ที่ผู้บริหาร แต่ยุคที่ทุกอย่างต้องการความรวดเร็ว กลับกลายเป็นว่าทุกคนต้องมีความสามารถในการตัดสินใจ เพราะกว่าจะส่งเรื่องจะไปถึงผู้บริหารคงใช้เวลาจะเสียเวลา และอาจจะเกิดผลเสียมากกว่าเดิม

ในเรื่องรูปแบบกิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคมนั้นกิจกรรมทุกประเภทเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนามหาวิทยาลัย ซึ่งนโยบายด้านนักศึกษา ด้านการผลิตบัณฑิตประกอบด้วย

1. พัฒนาสาขาวิชาต่างๆ สาขาวิชาไปสู่ความเป็นเอกเทศเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและระดับสากล
2. ประสานเครือข่ายภายนอกมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะผู้ใช้บัณฑิตเพื่อการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนครอบคลุมในทุกกระบวนการ
3. ยกระดับการเรียนการสอนและการวิจัย โดยการมีเครือข่ายกับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และบุคลากร
4. มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีความรู้ลึกซึ้งในศาสตร์ที่สำเร็จการศึกษา มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสาธารณะ และเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดี
5. พัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยีและการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับที่ดี และบุคลิกภาพที่ส่งงานสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

6. พัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีพรสวรรค์และความสามารถพิเศษที่โดดเด่นนอกจากศาสตร์ที่ศึกษา

โดยสำนักกิจการนักศึกษาได้มีกิจกรรมในการพัฒนานักศึกษา 5 ด้านคือ กิจกรรมส่งเสริมสนับสนุนทุนการศึกษา กิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และสิ่งแวดล้อม กิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และกิจกรรมชมรม ซึ่งรูปแบบของกิจกรรมเป็นการฝึกอบรม การปฏิบัติการ และกิจกรรมที่นักศึกษาเสนอขึ้นมาตามความต้องการและความสนใจของนักศึกษา ซึ่งผศ.ดร.กิตติรัตน์ ฐานสุวรรณศรี ผู้ใช้บัณฑิตท่านหนึ่งได้ให้ข้อเสนอแนะว่า กิจกรรมทุกกิจกรรมถ้าทำอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับเป้าหมายของนักศึกษาก็จะประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากสถานการณ์โควิด 19 อาจจะต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบของกิจกรรม “ให้เป็นแบบออนไลน์ ทั้งกิจกรรมการฝึกอบรม การฝึกปฏิบัติการ การแสดง การประกวด ควรปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมและน่าสนใจ โดยเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาได้เสนอศักยภาพผ่านเลนส์ นักศึกษาก็จะมีความสุข และอาจารย์ก็จะเห็นศักยภาพและพัฒนาการที่พึงประสงค์ แต่มีข้อแม้ว่าต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง” ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ค้นพบ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. นำผลที่ได้จากการวิจัยไปวางแผนกิจกรรมการพัฒนานักศึกษาทั้งในระดับสาขา ระดับคณะ และระดับมหาวิทยาลัย ให้ไปในทิศทางเดียวกัน
2. วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละหลักสูตรให้สอดคล้องกับทักษะที่พึงประสงค์ของนักศึกษา และทิศทางในการประกอบอาชีพของนักศึกษา
3. การจัดกิจกรรมควรจัดอย่างต่อเนื่องในการพัฒนานักศึกษาในแต่ละเป้าหมาย โดยเริ่มจากชั้นปีที่ 1 จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการพัฒนา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะมีการศึกษาทักษะทางสังคมควรพัฒนาจำแนกตามคณะต่างๆ ทั้งนี้ จากข้อค้นพบ พบว่านักศึกษาแต่ละคณะมีเอกลักษณ์ และอัตลักษณ์ที่แตกต่างกัน มีจุดเด่นและข้อจำกัดที่แตกต่างกัน แนวทางในการพัฒนาทักษะทางสังคมก็ควรแตกต่างกัน
2. ควรจะมีการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่หา model รูปแบบกิจกรรมในการพัฒนา soft skills ในแต่ละทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา soft skills ให้ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

เอกสารอ้างอิง

- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ: บริษัท แดเน็กซ์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น
- บุษกร วัฒนบุตร. (2564). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนา Soft Skills ของเยาวชนไทยในศตวรรษที่ 21. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 4(1), 87-94.
- สาคร สุขศรีวงศ์. (2553). *การจัดการ : จากมุมมองนักบริหาร*. กรุงเทพฯ: คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). *กรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
- สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา. (2561). *ยุทธศาสตร์การพัฒนานิสิต นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา (พ.ศ. 2560 - 2564)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
- 10 Soft Skills ทักษะที่ทุกคนควรมีในอนาคต. [Online Available : [https://www.Resumeprofessionalwriters.com/Donlaya C.\(2020\),](https://www.Resumeprofessionalwriters.com/Donlaya C.(2020),)
- SEAC. (2020). 5 ทักษะการเป็นผู้ผู้นำ. [Online Available: <https://www.seasiacenter.com/Th/insights/leadership-isnt-about-job-position/>

พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา
ที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา
ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1
Decision - Making Behaviors of School Administrators Affecting
Personnel Administration of Educational Institution Under
Ratchaburi Primary Education Service Area Office 1

นายภูวดล พันแสนแก้ว
Poowadol Phansaenkaew

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา 2) การบริหารงานบุคคลของผู้บริหารสถานศึกษา 3) พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา ที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหาร และครู จำนวน 338 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .934 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) ผลการวิจัยพบว่า 1.พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน

นักศึกษาคณะครุศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

E-mail : gift24ning26@gmail.com

Mr.Poowadol Phansaenkaew, Master of Education Program in Educational Administration, Muban Chom Bueng Rajabhat University, E-mail : gift24ning26@gmail.com

โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ วิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตย วิธีตัดสินใจแบบผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาประชาธิปไตย วิธีตัดสินใจแบบปรึกษาหารือแบบบุคคลแบบกลุ่ม วิธีตัดสินใจแบบปรึกษาหารือแบบบุคคลแบบบุคคล และวิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตยแบบแสวงหาข้อมูล 2.การบริหารงานบุคคลของน่วยได้ดังนี้ การสรรหาบุคลากร การดำรงรักษาบุคลากร การพัฒนาบุคลากร และการให้บุคลากรพ้นจากงาน 3.พฤติกรรม การตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 การบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา ในภาพรวมได้ ร้อยละ 59.9 และส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (R²) เท่ากับ 0.520, 0.572, 0.593 และ 0.599 จากความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา ในภาพรวมเขียนเป็นสมการถดถอยจากคะแนนดิบ ดังนี้

$$Y'_{\text{tot}} = 1.054 + 0.314X_5 + 0.204X_1 + 0.130X_3 + 0.115X_4$$

และเขียนเป็นสมการถดถอยคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$Z'_{\text{tot}} = 0.383X_5 + 0.210X_1 + 0.161X_3 + 0.138X_4$$

คำสำคัญ: พฤติกรรม การตัดสินใจ, ผู้บริหารสถานศึกษา, การบริหารงานบุคคล

ABSTRACT

The purposes of this research were to study: 1) decision-making behavior of the school administrators 2) personnel management of the school administrators 3) the decision-making behavior of the school administrators that affect the personnel administration educational institutions under the office of Ratchaburi educational service area 1. The samples were 338 teachers and administrators by Specific random sampling. The instrument was a questionnaire with 5 rating scales and reliability .934 the statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and multiple regression analysis. The findings revealed that 1. Behavior of decision making of school administrators Under the Office of Ratchaburi Primary Educational Service Area 1, the overall level is at a high level. When considering each aspect, it was found that it was at a high level in all aspects. In the order of the mean descending as follows: Autocratic decision making How to make democratic decisions A group consultative

decision-making method An individual consultative decision-making method And an autocratic decision-making method

2. Personnel management of the school administrators Under the Office of Ratchaburi Primary Educational Service Area 1, the overall level is at a high level. When considering each aspect, it was found that it was at a high level in all aspects. In the order of the mean descending as follows: Recruitment Maintenance of personnel Human resource development And removing personnel from work

3. Decision-making behavior of school administrators affecting the personnel management of educational institutions under the Ratchaburi Primary Educational Service Area Office 1, the personnel management in educational institutions in general. 59.9% and affecting the personnel management work in educational institutions It was statistically significant at the .01 level with prediction coefficients (R²) of 0.520, 0.572, 0.593, and 0.599.

From the relationship of factors affecting the work of personnel management in educational institutions In the overall picture, write the regression equation from the raw score as follows:

$$Y'_{\text{tot}} = 1.054 + 0.314X_5 + 0.204X_1 + 0.130X_3 + 0.115X_4$$

And write it as a standardized regression equation as follows

$$Z'_{\text{tot}} = 0.383X_5 + 0.210X_1 + 0.161X_3 + 0.138X_4$$

Keywords: decision - making behaviors, school administrators, personnel administration

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรไทยที่จะเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฉบับที่ 12 โดยที่สัดส่วนผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 19.8 ของจำนวนประชากรทั้งหมด ในขณะที่จำนวนประชากรวัยแรงงานได้เริ่มลดลงมาตั้งแต่ปี 2558 เป็นต้นมา ส่งผลให้เกิดการขาดแคลนแรงงานในภาวะที่ผลิตภาพแรงงานไทยก็ยังต่ำเนื่องจากปัญหาคุณภาพแรงงาน ความล่าช้าในการพัฒนาเทคโนโลยี และปัญหาการบริหารจัดการจึงเป็นข้อจำกัดในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและศักยภาพการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งการสร้างรายได้และการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนด้วย ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาคุณภาพคนพบว่ายังมีปัญหาในแต่ละช่วงวัยและส่งผลกระทบต่อเนื่องถึงกันตลอดช่วงชีวิต ตั้งแต่พัฒนาการไม่สมวัยในเด็กปฐมวัย ผลลัพธ์ทางการศึกษาของเด็กวัยเรียนค่อนข้างต่ำ การพัฒนาความรู้และทักษะของแรงงานไม่ตรงกับตลาดงาน ขณะที่ผู้สูงอายุมีปัญหาสุขภาพและมีแนวโน้มอยู่คนเดียวสูงขึ้น ครอบครัวมีรูปแบบที่หลากหลายและเปราะบางส่งผลต่อการบ่มเพาะให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณภาพ ประกอบกับการเลื่อนไหลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เข้ามาในประเทศไทยผ่านสังคมยุคดิจิทัล ในขณะที่คนไทยจำนวนไม่น้อยยังไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม ส่งผลต่อวิกฤตค่านิยม ทศนคติ และพฤติกรรมในการดำเนินชีวิต การพัฒนาในระยะต่อไปจึงต้องให้ความสำคัญกับการวางรากฐานการพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์ เริ่มตั้งแต่กลุ่มเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนาให้มีสุขภาพกายและใจที่ดี มีทักษะทางสมอง ทักษะการเรียนรู้ และทักษะชีวิต เพื่อให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ ควบคู่กับการพัฒนาคนไทยในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดีมีสุขภาวะที่ดีมีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย มีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม มีทักษะความรู้และความสามารถปรับตัวเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงรอบตัวที่รวดเร็ว บนพื้นฐานของการมีสถาบันทางสังคมที่เข้มแข็งทั้งสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันชุมชน และภาคเอกชนที่ร่วมกันพัฒนาทุนมนุษย์ให้มีคุณภาพสูง อีกทั้งยังเป็นทุนทางสังคมสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ.2560 – 2564 : 65)

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงจากภายในภาคส่วนต่างๆ ของประเทศหลากหลายรูปแบบ เช่น ความขัดแย้งทางการเมือง เศรษฐกิจขาดเสถียรภาพ สถิติอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นอันเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาพฤติกรรมของเยาวชน ปัญหาแรงงานนอกระบบ และการค้ามนุษย์ ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้มี การนำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) มาใช้เป็นแนวปฏิบัติ เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันในทุกภาคส่วน เพื่อให้ประชาชนสามารถพึ่งตนเองได้มากขึ้น อย่างไรก็ตามภายใต้ สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ข้างต้นนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อ

การพัฒนาคนไทยและสังคมไทย (แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) :1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่เน้นให้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และส่งผลอย่างยั่งยืนต่อการพัฒนาประเทศ โดยยึดเงื่อนไขอันเป็นหลักการสำคัญของการปฏิรูปการศึกษา คือ การกระจายอำนาจ การมีส่วนร่วม และความรับผิดชอบตรวจสอบได้ (กนกวรรณ วิษัยเรเขต, 2551) ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทหน้าที่พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องบริหารงานตามภารกิจของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีงานหลักอยู่ 4 ด้าน คือ ด้านวิชาการ ด้านงบประมาณ ด้านบุคคล ด้านบริหารทั่วไปร่วมกับองค์กรต่างๆ จะเห็นได้ว่าการตัดสินใจเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้บริหารทุกคน ผู้บริหารต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ อยู่เสมอและปัญหาเหล่านั้นต้องการการตัดสินใจ การตัดสินใจของผู้บริหารอาจจะอยู่บนพื้นฐานของสัญชาตญาณหรือประสบการณ์ในอดีตมากกว่าการวิเคราะห์ที่เป็นระบบ ในขณะที่โลกของเรามุ่งเข้าสู่ยุคแห่งการใช้ความรู้และข้อมูลสารสนเทศ ยุคแห่งการใช้ปัญญาที่มีความซับซ้อนและมีความท้าทายมากยิ่งขึ้นผู้บริหารต้องอาศัยวิธีการที่มีระบบมากยิ่งขึ้นในการตัดสินใจอยู่ตลอดเวลาทั้งเรื่องเล็กและเรื่องใหญ่ การตัดสินใจในเรื่องที่สำคัญต้องใช้ความละเอียด รอบคอบ มองการณ์ไกล ด้วยเหตุผลนี้การตัดสินใจจึงเป็นเหตุผลสำคัญของบุคคลทุกระดับ ดังนั้นบุคคลจึงต้องศึกษาพฤติกรรมการตัดสินใจและหลักเกณฑ์ กระบวนการ เทคนิครูปแบบวิธีการองค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับบุคคลเพื่อใช้ในการตัดสินใจ เพื่อให้การตัดสินใจถูกต้องมีความผิดพลาดน้อยและมีประสิทธิภาพประสิทธิผลมากที่สุด (เจริญศักดิ์ คำพุ่ม, 4) การตัดสินใจจึงเป็นศิลปะและเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญต่อการบริหารเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะผู้บริหารหรือหัวหน้างานมีภาระหน้าที่ที่จะต้องตัดสินใจสั่งการอยู่ตลอดเวลาจึงจำเป็นที่ผู้บริหารทุกคนจะต้องศึกษาให้ทราบซึ่งถึงกระบวนการในการตัดสินใจที่ถูกต้อง และเหมาะสมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดกับองค์กร (อนงค์ แสงแก้ว, 2548)

การบริหารและการจัดการศึกษาของรัฐ ยึดหลักการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา ทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคลและการบริหารงานทั่วไปไปยังคณะกรรมการและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2), 2545: 24)

กระทรวงศึกษาธิการจึงส่งเสริมให้มีระบบ กระบวนการผลิตการพัฒนาคู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการดัดแปลงและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษาให้มีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่และการพัฒนาบุคลากรประจำการอย่างต่อเนื่อง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2), 2545: 30) การบริหาร

บุคลากรนั้นผู้บริหารต้องรู้จักทฤษฎีและการนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง ผู้บริหารจึงต้องมีความรู้ วิสัยทัศน์ เริ่มคิด เริ่มทำ นำสิ่งใหม่ๆ มากระตุ้นจิตใจ สร้างขวัญกำลังใจบุคลากรในสถานศึกษา (อรรวรรณ เอี่ยมชาศรี, 2552) ซึ่งสอดคล้องกัน (กิตติคุณ เกลี้ยงเกลา, 2554) ที่กล่าวไว้ว่า การบริหารบุคคลเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสรรหา การกำหนดตำแหน่ง ความรู้ความสามารถของบุคลากร ระเบียบวินัย การออกจากราชการ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลทั้งสิ้น นับเป็นงานที่ยากในการบริหารงาน เพราะส่วนหนึ่งมาจากบุคลากรในโรงเรียนอยู่กันเป็นกลุ่ม เป็นพวก ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารบุคคลมีน้อย เมื่อให้ปฏิบัติงาน ปัญหาต่างๆ ย่อมตามมา การไม่เรียนรู้งาน การไม่สนใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย สิ่งเหล่านี้จึงเป็นภารกิจหนักที่ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องใช้ความสามารถในการบริหารบุคคลให้มีประสิทธิภาพ

พฤติกรรมการตัดสินใจมีผลต่อประสิทธิภาพของงาน ผู้บริหารและครูควรให้ความสำคัญกับการตัดสินใจในรูปแบบต่างๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สภาพสิ่งแวดล้อม และความจำเป็น ณ ขณะนั้น เพื่อให้เกิดการดำเนินงานและผลของการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ (วิไลวรรณ ศรีมันตะศิริภัทร, 2560) ปัจจุบันยังมีผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาจำนวนหนึ่ง ยังมีพฤติกรรมการตัดสินใจที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ทำให้การทำงานขาดประสิทธิภาพ และไม่บรรลุผลตามเป้าหมายของหน่วยงาน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า กระแสของการปฏิรูปการศึกษาและความต้องการมีส่วนร่วมของผู้ร่วมงานและชุมชน อีกทั้งจะมีการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ มาสู่โรงเรียนตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 39 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 78 ที่จะต้องจัดการศึกษาได้มีส่วนผลักดันให้ผู้บริหารโรงเรียนต้องปรับเปลี่ยนการบริหาร และพฤติกรรมการตัดสินใจ ซึ่งการตัดสินใจตามลาพังของผู้บริหาร โรงเรียนย่อมมีโอกาสผิดพลาดสูงและอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งในโรงเรียน ตรงกันข้ามกับการเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมงานได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจมากขึ้น การทำความเข้าใจกับพฤติกรรมการตัดสินใจแบบต่าง ๆ ที่มีอยู่หลากหลาย และประสานความร่วมมือในการทำงานย่อมจะเสริมให้งานด้านบริหารตามภารกิจของผู้บริหารโรงเรียนมีโอกาสพบความสำเร็จสูงขึ้น (จินตนา ปานเปีย, 2557)

การบริหารงานบุคคล มีปัญหาการกำหนดอัตรากำลัง การสรรหา การบรรจุแต่งตั้ง การโยกย้ายข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา การพิจารณาด้านศักยภาพของข้าราชการครูไม่สอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นของโรงเรียน การเปลี่ยนตำแหน่งให้สูงขึ้น การประเมินวิทยฐานะของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตลอดจนขาดบุคลากรที่ทำหน้าที่สนับสนุนการจัดการศึกษา เช่น เจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่การเงินและพัสดุ ฯลฯ (กระทรวงศึกษาธิการ 2546) มาตรฐานการศึกษาที่จะส่งผลให้ผู้เรียนมีมาตรฐานสมตามเจตนารมณ์ของการปฏิรูป การศึกษาแล้ว ผู้บริหาร สถานศึกษานับเป็นกลไกที่สำคัญและถ้าครูผู้สอนมีความพึงพอใจต่อการบริหารสถานศึกษา

ของผู้บริหารสถานศึกษาแล้วจะทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจ ซึ่งจะส่งผลดี ต่อการบริหารสถานศึกษาเป็นอย่างมาก ผู้บริหารสถานศึกษาจะเป็นตัวหลักที่สำคัญต่อหน่วยงาน ต่อผู้ใต้บังคับบัญชา และต่องานส่วนรวม คุณภาพและลักษณะของผู้บริหารสถานศึกษา จึงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคุณภาพของสถานศึกษานั้นๆ ในการบริหารสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพได้นั้น องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ การบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษา มีการกระทำที่แสดงถึงเป็นผู้มีความเข้าใจ มีความรู้ความสามารถในการบริหารกิจกรรมของ สถานศึกษา การปรับปรุง การพัฒนาและการส่งเสริมงาน ในกรอบของการบริหารทั้ง 4 ด้าน คือ งานวิชาการ งานงบประมาณ การบริหารงานบุคคลและงานบริหารทั่วไป (วารุณี แก้วละมุล, 2553)

โรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการพัฒนาคุณภาพด้านการศึกษาและจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพจัดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย และมีการมอบหมายหน้าที่ให้กับบุคลากรภายในโรงเรียนปฏิบัติหน้าที่ในด้านต่างๆ เช่น ด้านวิชาการ ด้านบุคคล ด้านอาคารสถานที่ ด้านการเงิน พัสดุ และด้านทั่วไป แต่ยังมีปัญหาด้านการบริหารจัดการในบางส่วนด้านการมอบหมายภาระหน้าที่และการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรภายในโรงเรียนจากสภาพและปัญหาดังกล่าว พฤติกรรมการตัดสินใจมีผลต่อประสิทธิภาพประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในสถานศึกษา โดยเฉพาะกับการบริหารบุคคล เพราะการทำงานจะบรรลุหรือประสบความสำเร็จตามเป้าหมายนั้นย่อมเกิดจากบุคคลเป็นผู้ดำเนินการ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการตัดสินใจที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปพัฒนาการบวนการบริหารให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุด และใช้ประโยชน์ในการบริหารโรงเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1
2. เพื่อศึกษาการบริหารงานบุคคลของผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1

สมมติฐานการวิจัย

ผู้บริหารมีความสามารถในการตัดสินใจการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ หน่วยวิเคราะห์ คือ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 162 คน และครูผู้สอน จำนวน 2,604 คน จากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 รวมทั้งสิ้น 2,766 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่าง ด้วยการใช้ตารางสำเร็จรูปของ เครจซีและมอร์แกน ได้กลุ่มตัวอย่าง 338 คน จากนั้นใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ตามสัดส่วนขนาดของโรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ อำเภอเมืองปทุมธานี 34 โรงเรียน จำนวน 93 คน อำเภอมโนรมย์ 26 โรงเรียน จำนวน 71 คน อำเภอปากท่อ 33 โรงเรียน จำนวน 91 คน อำเภอวัดเพลง 4 โรงเรียน จำนวน 11 คน อำเภอสวนผึ้ง 14 โรงเรียน จำนวน 36 คน และอำเภอบ้านคา 13 โรงเรียน จำนวน 33 คน

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามอำเภอ

อำเภอ	ประชากร (คน)		กลุ่มตัวอย่าง (คน)	
	ผู้บริหาร	ครู	ผู้บริหาร	ครู
เมืองปทุมธานี	48	959	34	59
มโนรมย์	32	492	26	45
สวนผึ้ง	19	388	14	24
ปากท่อ	42	494	33	58
วัดเพลง	5	58	4	7
บ้านคา	16	213	12	21
รวม	162	2,604	123	246
รวมทั้งสิ้น	2,766		369	

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บข้อมูล จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) ได้แก่ ตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการตัดสินใจในการบริหารงานของผู้บริหาร ตามแนวคิดของวรูม และยัตตัน (Vroom and Yetton) โดยมีคำถามทั้งหมด 30 ข้อ

2.1 วิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตย	มีข้อคำถาม 7 ข้อ
2.2 วิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตยแบบแสวงหาข้อมูล	มีข้อคำถาม 6 ข้อ
2.3 วิธีตัดสินใจแบบปรึกษาหารือแบบบุคคล	มีข้อคำถาม 5 ข้อ
2.4 วิธีตัดสินใจแบบปรึกษาหารือแบบกลุ่ม	มีข้อคำถาม 5 ข้อ
2.5 วิธีตัดสินใจแบบประชาธิปไตย	มีข้อคำถาม 7 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของผู้บริหารสถานศึกษารายละเอียดของเนื้อหาให้ครอบคลุมตามกรอบการบริหารงานบุคคลทั้ง 4 งาน ของโรงเรียนประถมศึกษาโดยมีข้อคำถามจำนวน 37 ข้อ ประกอบด้วย

3.1 ด้านการแสวงหาบุคลากร	มีข้อคำถาม 9 ข้อ
3.2 ด้านการบำรุงรักษาบุคลากร	มีข้อคำถาม 11 ข้อ
3.3 ด้านการพัฒนาบุคลากร	มีข้อคำถาม 10 ข้อ
3.4 ด้านการให้บุคลากรพ้นจากงาน	มีข้อคำถาม 7 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามในตอนที่ 2 และ ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ ลิเคิร์ต (Likert's rating scale) โดยผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนของช่วงน้ำหนักรับเป็น 5 ระดับ มีความหมายดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 5 คะแนน

ระดับ 4 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับมาก ให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 4 คะแนน

ระดับ 3 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 3 คะแนน

ระดับ 2 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อย ให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 2 คะแนน

ระดับ 1 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อยที่สุด ให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 1 คะแนน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ในการวิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งถามรายละเอียดเกี่ยวกับ เพศ ตำแหน่ง อายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ใช้ค่าความถี่ (frequency) และค่าร้อยละ (percentage)

2. การวิเคราะห์ระดับคุณลักษณะของผู้บริหารสถานศึกษาและการบริหารงานวิชาการ ใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้เกณฑ์การแปลผล (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) ไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง พฤติกรรมการตัดสินใจ/การบริหารงานบุคคล ของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา กับ การบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ใช้การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) และใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย (Hinkle, William & Stephen, 1961, 20) ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.90–1.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันสูงมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.70–0.90 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.50–0.70 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.30–0.50 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.00–0.30 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

4. การวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารวิชาการในสถานศึกษา ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

ด้านการสรรหาบุคลากรได้ ร้อยละ 51.5 และส่งผลต่องานบริหารบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการธำรงรักษาบุคลากรได้ ร้อยละ 40.4 และส่งผลต่องานบริหารบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการพัฒนาบุคลากรได้ ร้อยละ 49.3 และส่งผลต่องานบริหารบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการให้บุคลากรพ้นจากงานได้ ร้อยละ 45.6 และส่งผลต่องานบริหารบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชนบุรี เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ วิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตย วิธีตัดสินใจแบบประชาธิปไตย วิธีตัดสินใจแบบปรึกษาหารือแบบบุคคลแบบกลุ่ม วิธีตัดสินใจแบบปรึกษาหารือแบบบุคคล และวิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตยแบบแสวงหาข้อมูล

2. การบริหารงานบุคคลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชนบุรี เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ การสรรหาบุคลากร การธำรงรักษาบุคลากร การพัฒนาบุคลากร และการให้บุคลากรพ้นจากงาน

3. พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชนบุรี เขต 1 การบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา ในภาพรวมได้ ร้อยละ 59.9 และส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (R²) เท่ากับ (0.520), (0.572), (0.593) และ (0.599)

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยข้างต้น สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะสถานศึกษามีการบริหารจัดการที่เป็นระบบ ซึ่งในการปฏิบัติงานจะต้องมีการติดตามและประเมินผล พร้อมทั้งมีการติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการปฏิบัติงาน ทำให้การปฏิบัติงานมีความสอดคล้องกัน และเกิดความไว้วางใจระหว่างซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสน่ห์ อัครมงคล (2552, 57) ที่ศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1 ที่พบว่าการตัดสินใจแบบมีส่วนร่วม คือ การตัดสินใจที่ผู้บริหารเปิดโอกาสให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แล้วผู้บริหารจะเป็นผู้เลือกแนวทางและตัดสินใจด้วยตนเอง รองลงมา คือ การตัดสินใจแบบประชาธิปไตย คือ การตัดสินใจที่ผู้บริหารให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีส่วนร่วมพิจารณาปัญหาและตัดสินใจ ผู้บริหารจะรับการตัดสินใจและนำไปปฏิบัติโดยให้ผู้ร่วมตัดสินใจรับผิดชอบและสนับสนุนเต็มที่ และการตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตย คือ การตัดสินใจที่ผู้บริหารตัดสินใจเองทั้งหมด โดยที่ผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จินตนา ปานเปี้ย (2557, 61) ที่ศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 4 ที่พบว่าภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับมากลำดับสุดท้ายของแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตย เรื่อง เมื่อมีปัญหาใดๆ ผู้บริหารเป็นผู้ตัดสินใจเองแล้วแจ้งให้ผู้ร่วมงานทราบภายหลัง ด้านการตัดสินใจแบบมีส่วนร่วม เรื่อง ผู้บริหารเสนอปัญหาต่อครูแล้วขอข้อเสนอนั้นไปตัดสินใจ ด้านการตัดสินใจแบบประชาธิปไตย เรื่อง ผู้บริหารตัดสินใจโดยมุ่งความสัมพันธ์อันดีกับครู

2. การบริหารงานบุคคลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะการบริหารงานบุคคลเป็นปัจจัยพื้นฐานของการบริหารที่มีความสัมพันธ์ และมีค่าสูงสุดของกระบวนการบริหาร หรือวิธีการบริหารองค์การโดยทั่วไป เพราะความสำเร็จของงานนั้นขึ้นอยู่กับ ทรัพยากรมนุษย์ที่จะพัฒนาคุณภาพ ของการศึกษาให้มีศักยภาพ มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุดต่อองค์การการบริหาร สถานศึกษาจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือประสิทธิผลขึ้นอยู่กับคุณภาพของบุคลากร หาก บุคลากรของสถานศึกษาใดเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถก็จะทำให้สถานศึกษานั้นมีการพัฒนาไป ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ตรงกันข้ามหากสถานศึกษาแห่งใดมีบุคลากรที่ขาดคุณภาพ ก็จะทำให้ สถานศึกษานั้นไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร สถานศึกษาทุกแห่งจึงให้ความสำคัญกับการบริหาร บุคลากรในแต่ละขั้นตอนตั้งแต่การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการบุคลากร การสรรหาบรรจุแต่งตั้ง การพัฒนาบุคลากร จนถึงการออกจาก

ราชการซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริชาติ สติภา (2558, 85) ที่ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 ที่พบว่าการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 ในภาพรวม และ รายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับ ค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) ด้านวินัยและการรักษาวินัย 2) ด้านการวางแผนบุคลากร และ 3) ด้านการประเมินของบุคลากร 4) ด้านการพัฒนาบุคลากร 5) ด้านการให้ผลตอบแทน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริชาติ สติภา, ภูวดล จุลสุคนธ์, ธาปกรณ แก้วเงิน (2558) ที่ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 ที่พบว่า การบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครู สังกัด สำนักรงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 ในภาพรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก 5 ด้าน เรียงลำดับ ค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) ด้านวินัยและการรักษาวินัย 2) ด้านการวางแผนบุคลากร และ 3) ด้านการประเมินของ บุคลากร 4) ด้านการพัฒนาบุคลากร 5) ด้านการให้ผลตอบแทน และอยู่ในระดับปานกลาง 1 ด้าน คือ ด้านการคัดเลือกบุคลากร

3. พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 การบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา และส่งผลต่อการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า ผู้บริหารมีความสามารถในการตัดสินใจการบริหารงานบุคคลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 ทั้งนี้เป็นเพราะการตัดสินใจของผู้บริหารและครูที่เกิดขึ้นจะส่งผลต่อความพึงพอใจการมีส่วนร่วมและมีส่วนร่วมสำคัญที่จะทำให้การบริหารงานบุคคลและครูในการปฏิบัติงานว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางใดและเหมาะสมที่จะร่วมแรงร่วมใจในการปฏิบัติงานหรือไม่ เป็นไปตามแนวคิดความคิดของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2560, 2) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา คือเป้าหมายการปฏิรูปการศึกษาที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการโดยให้เป็นรูปแบบการบริหารงานที่มีบุคคลหลาย ๆ คนเข้าไปมีส่วนร่วมรับผิดชอบร่วมตัดสินใจ เพื่อให้ฝ่ายปฏิบัติในหน่วยงานหรือองค์กรมีการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในเรื่องพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า วิธีตัดสินใจแบบอัตตาธิปไตยแบบแสวงหาข้อมูล มี

ค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่น้อยที่สุด ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรใช้ข้อมูลข่าวสารที่ได้จากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อประกอบการตัดสินใจ และผู้บริหารสถานศึกษาควรบอกข้อปัญหาให้ทราบทุกครั้งเมื่อมีการขอข้อมูลจากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

2. ในเรื่องการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า การให้บุคลากรพ้นจากงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่น้อยที่สุด ดังนั้นควรสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้มาก่อนในกรณีที่ครูผู้ช่วย ครู และบุคลากรทางการศึกษาอื่นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ตามที่ได้วิจัยได้มีข้อเสนอแนะของการวิจัยดังกล่าวไว้ข้างต้น เพื่อให้งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรม การตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งต่อการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 1 ได้แพร่หลายออกไป และเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าของผู้บริหาร นักวิชาการ และผู้สนใจทั่วไป จึงขอเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรมีการศึกษาพัฒนารูปแบบพฤติกรรมกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาและการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาในสังกัดอื่นๆ

2. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาและการบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- จินตนา ปานเปีย. (2557). พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 4. (ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). กาญจนบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
- ปาริชาติ สติภา. (2558). การบริหารงานบุคคลของสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). นครสวรรค์. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ภูวดล จุลสุคนธ์. (2558). การบริหารงานบุคคลของสถานศึกษาตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). ลพบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- เสน่ห์ อัครมงคล. (2552). พฤติกรรมการตัดสินใจของผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต1. (ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). เชียงใหม่. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. สืบค้น 10 เมษายน 2561, จาก

<http://www.bic.moe.go.th/>

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี. (2560).

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔. สืบค้น

10 เมษายน 2561, จาก <http://www.royalthaipolice.go.th/downloads/plan12.pdf>.

การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง
โดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวทางการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐาน
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

The Development of Instructional Processes by Using
Constructionism and Case-Based Learning to Enhance the
Innovative Creation Ability

สัณสิริ อินอุณโชติ¹ มรกต แซ่वान² สไบทิพย์ โกละกะ³

ปาริวรรณ บุตรศาสตร์⁴ และ สุทธิพร แทนทอง⁵

Sansiri Inunchot¹ Morakot Saewan² Sabaitip Kolaka³

Pariwan Butsat⁴ and Sutthiporn Thanthong⁵

Received: November 16, 2020; Revised: December 17, 2020; Accepted: December 22, 2020

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวทางการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม และ 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มเป้าหมาย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จำนวน 21 คน ได้มาโดยใช้วิธีการเลือกเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

^{1,2,3,4}นักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

⁵อาจารย์ประจำสาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail:

sutthiporn.th@ssru.ac.th

^{1,2,3,4}Students of Department of Social Studies, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University

⁵Lecturer of Department of Social Studies, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University

E-mail: sutthiporn.th@ssru.ac.th

แบบตรวจสอบคุณภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบวัดความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) กระบวนการจัดการเรียนรู้มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียมการ ขั้นจุดประกายความสนใจ ขั้นลงมือปฏิบัติ และขั้นนำเสนอผลงาน และ 2) ความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของกลุ่มเป้าหมายหลังเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$ S.D.=0.84)

คำสำคัญ: กรณีศึกษาเป็นฐาน, การสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน, การสร้างสรรค์นวัตกรรม

ABSTRACT

The aims of this research were 1) to develop the instructional process based on constructionism and Case-Based Learning to enhance the innovative creation ability, and 2) to study the effectiveness of the instructional process which was developed. The research tools were the quality checking form of the instructional process for experts, the unit plans, and the evaluation form of innovation ability. the target group was 21 students in class 2/13 in the academic year 2020 of Wat-Khemapiratararam School. The tools used in this study were the mean and the standard deviation. The results of the research were 1) The instructional process has 4 steps: prepare, sparked idea, act, and present and 2) the target group's ability of innovative creation after using the instructional process was at a high level ($\bar{X} = 4.45$ S.D.=0.84).

Keywords: Case-Based Learning, constructionism, innovative creation ability

บทนำ

โลกยุคศตวรรษที่ 21 มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว พลิกผัน รุนแรง และคาดไม่ถึงต่อการดำรงชีวิต ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องมีทักษะสูงในการเรียนรู้และปรับตัว ทักษะที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 คือการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา (Critical Thinking and Problem Solving) การสื่อสารและความร่วมมือ (Communication and Collaboration) ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creativity and Innovation) ทั้งนี้เพราะหากผู้เรียนมีทักษะการคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดอย่างเป็นระบบและตัดสินใจแก้ปัญหา ย่อมสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อให้เกิดประโยชน์หรือสำเร็จตามต้องการได้ อย่างไรก็ตามในการใช้เทคโนโลยี ผู้เรียนต้องรู้จักเลือกและใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระบุว่าสมรรถนะผู้เรียนด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ผู้เรียนต้องมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหอย่างสร้างสรรค์อย่างถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม (Ministry of Education, 2010)

ในการแก้ปัญหอย่างสร้างสรรค์นั้น Easton (1992) ได้กล่าวว่าการศึกษาค้นคว้าข้อมูลพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาสามารถพัฒนาการแก้ปัญหอย่างสร้างสรรค์ได้ สอดคล้องกับความคิดเห็นของ Khaemmanee (2019) ที่ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาว่าจะช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น สามารถแยกแยะข้อมูลที่มีความสำคัญ ระบุวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหานั้น อย่างไรก็ตามหลักสูตรมีเป้าหมายพัฒนาให้ผู้เรียนมีด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเป็นพื้นฐาน ดังนั้นจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ ด้วยหากจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการแก้ปัญหอย่างสร้างสรรค์ย่อมพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ชิ้นงานขึ้นนั้นสอดคล้องกับ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน (Constructionism) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม (Papert and Harel, 1991) และอาจส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ดังที่ Khaemmanee (2019) กล่าวว่าการเรียนรู้ที่ดีเกิดจากการสร้างพลังความรู้ในตนเองด้วยตนเองของผู้เรียน หากผู้เรียนได้รับโอกาสสร้างความคิดและนำความคิดของตนเองไปสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนได้เห็นความคิดของตนเองเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานเพื่อส่งเสริม

ความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม อันจะเป็นประโยชน์แก่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนในทุกะดับชั้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการออกแบบและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และขั้นตอนการศึกษาประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยกลุ่มเป้าหมาย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จำนวน 21 คน ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการออกแบบและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้

1.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาเป็นฐานกับทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน

1.2 สังเคราะห์หลักการและสาระสำคัญของแนวคิดการเรียนรู้ทั้งสองแนวคิด และหลักการของกระบวนการเรียนรู้

1.3 สังเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและวัตถุประสงค์ของกิจกรรมการเรียนรู้

1.4 ออกแบบแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกระบวนการจัดการเรียนรู้ และสังเคราะห์เป็นขั้นตอนสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนรู้

1.5 ออกแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้ และแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1.6 สร้างเครื่องมือตรวจสอบคุณภาพของกระบวนการเรียนรู้ ลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับตามหลักการของลิเคิร์ท (Likert Scale)

1.7 ประสานให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 คน รวมทั้งสิ้น 3 คน ประเมินคุณภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้

1.8 ปรับปรุงแก้ไขในรายการที่ไม่ผ่านเกณฑ์ (ระดับปานกลาง) รวมถึงปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2. ชั้นการศึกษาประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้

2.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการวัดประเมินความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

2.2 สร้างแบบวัดความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม ลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ตามหลักการของลิเคิร์ท (Likert Scale) (ปฏิบัติมากที่สุดถึงน้อยที่สุด) จำนวน 20 ข้อ

2.3 ประสานให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม จำนวน 3 คน ประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม ทั้งนี้แบบวัดสามารถนำไปใช้ได้เนื่องจากข้อคำถามผ่านเกณฑ์ประเมินที่ระดับ 0.5 ทุกรายการ

2.4 กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการจัดการเรียนรู้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จำนวน 21 คน

2.5 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น หน่วยการเรียนรู้เรื่อง หน้าที่ชาวพุทธและมรรยาทชาวพุทธ รายวิชาพระพุทธศาสนา รหัสวิชา ส22101 จำนวน 4 คาบเรียน ดังนี้

คาบเรียนที่ 1 ผู้สอนนำเสนอสื่อกรณีศึกษา โดยเลือกใช้สื่อที่ตรงกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียนให้มากที่สุด และผู้เรียนศึกษากรณีศึกษาจากผู้สอนนำเสนอ ผู้สอนถามคำถามชวนกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับเนื้อหาและแนะนำจุดมุ่งหมายกรณีศึกษา ผู้เรียนร่วมกันคิด วิเคราะห์ ญาณ คิดหาแนวทางการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และตัดสินใจแก้ปัญหาหน้าที่และมรรยาทชาวพุทธด้วยแนวทางที่ดีที่สุด ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม จากนั้นผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิดหัวข้อแนวทางการแก้ปัญหาหน้าที่และมรรยาทชาวพุทธอย่างสร้างสรรค์ส่งผู้สอน

คาบเรียนที่ 2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลที่ได้ไปศึกษาให้ผู้สอนตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา จากนั้นผู้เรียนร่วมกันสร้างสรรค์นวัตกรรมตามแผนที่ได้วางไว้โดยใช้สื่อและเทคโนโลยีประกอบ โดยผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก ชี้แนะและคอยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

คาบเรียนที่ 3 และ 4 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานกลุ่มของตนเองและผู้สอนให้การเสนอแนะเพิ่มเติม จากนั้นผู้สอนและผู้เรียนร่วมสรุปผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์นวัตกรรม

2.6 ประสานให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม จำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมทุกรายการประเมิน

2.7 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนที่ออกแบบไว้ เมื่อจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว คณะผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของกลุ่มเป้าหมายด้วย ด้วยแบบประเมินนวัตกรรมเพื่อการแก้ปัญหา

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้

จากการศึกษาวิจัยสามารถสรุปได้ว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียมการ ขั้นจุดประกายความสนใจ ขั้นลงมือปฏิบัติและขั้นนำเสนอผลงาน

1.1 กระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีหลักการสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1.1.1 หลักการเรียนรู้ตามสภาพจริง เน้นการให้ผู้เรียนแต่ละคนสร้างพลังความรู้โดยครูผู้สอนใช้สื่อในการช่วยกระตุ้น ให้ศึกษารณศึกษา ผ่านการวิเคราะห์ อภิปราย และตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

1.1.2 หลักการเรียนรู้ร่วมกัน เน้นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันจากการทำกิจกรรมและการตัดสินใจเพื่อทำนวัตกรรม ซึ่งมุ่งเน้นให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการคิด ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและเป็นระบบ โดยอาศัยสื่อ เทคโนโลยี อุปกรณ์ที่เหมาะสม ฝึกทักษะการแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม และการหาวิธีแก้ปัญหาโดยได้ข้อสรุปที่เหมาะสมชัดเจนร่วมกันภายในกลุ่ม

1.1.3 หลักการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาโดยสร้างนวัตกรรม เน้นการให้ผู้เรียนแก้ปัญหาโดยการสร้างสรรค์นวัตกรรม มีการอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม ในการสร้างความรู้ด้วยตนเอง วิเคราะห์ และตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับกรณีศึกษาที่ศึกษานั้นๆ เพื่อพัฒนาการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และมีมุมมองที่กว้างขึ้น ตลอดจนนวัตกรรมนั้นมีความหมายต่อผู้เรียน

1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของกระบวนการเรียนรู้ได้แก่

1.2.1 ผู้เรียนสามารถคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.2.2 ผู้เรียนสามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณ

1.2.3 ผู้เรียนสามารถคิดตัดสินใจแก้ปัญหา

1.2.4 ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมโดยใช้เทคโนโลยีเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ

1.2.5 ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับบุคคลอื่นอย่างสร้างสรรค์

1.3 วัตถุประสงค์ของกระบวนการเรียนรู้คือ

- 1.3.1 เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดอย่างสร้างสรรค์
- 1.3.2 เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
- 1.3.3 เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดตัดสินใจแก้ปัญหา
- 1.3.4 เพื่อส่งเสริมการสร้างสรณ์นวัตกรรมโดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม
- 1.3.5 เพื่อส่งเสริมการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์

1.4 กระบวนการเรียนรู้มีวิธีการดำเนินการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

1.4.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้สอนจัดเตรียมสื่อกรณีศึกษา โดยเลือกใช้สื่อที่ตรงกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียนให้มากที่สุด

1.4.2 ขั้นจุดประกายความสนใจ

1.4.2.1 ผู้เรียนศึกษากรณีศึกษาจากผู้สอนนำเสนอ

1.4.2.3 ผู้เรียนฝึกคิดอย่างมีวิจารณญาณจากประเด็นความเหมาะสมของกรณีศึกษานั้นๆ

1.4.2.4 ผู้เรียนคิดริเริ่มสร้างสรรค์ประเด็นแนวทางการแก้ปัญหาและผู้เรียนตัดสินใจแก้ปัญหาจากกรณีศึกษานั้นๆด้วยแนวทางที่ดีที่สุด

1.4.2.5 ผู้สอนให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการนำไปสร้างนวัตกรรม

1.4.3 ขั้นลงมือปฏิบัติ

1.4.3.1 ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มผู้เรียน แต่ละกลุ่มระบุแนวทางการสร้าสรณ์นวัตกรรมของกลุ่มตนเองและวางแผนการปฏิบัติโดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีในการดำเนินการ

1.4.3.2 ผู้เรียนร่วมกันสร้าสรณ์นวัตกรรมตามแผนที่ได้วางไว้โดยใช้สื่อและเทคโนโลยีประกอบ

1.4.3.3 ผู้เรียนร่วมกันตรวจสอบข้อมูลและปรับปรุงแก้ไขนวัตกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เหมาะสมที่สุด

1.4.4 ขั้นนำเสนอผลงาน

1.4.4.1 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจัดกิจกรรมการแสดงหรือนำเสนอผลงานกลุ่มของตนเอง

1.4.4.2 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปราย เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ที่ได้จากการสร้าสรณ์นวัตกรรมของแต่ละกลุ่ม

1.4.4.3 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมสรุปผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์นวัตกรรม

1.5 กระบวนการเรียนรู้สามารถวัดและประเมินผลการเรียนรู้ได้ดังนี้

1.5.1 ประเมินทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณด้วยการสังเกตการตอบคำถามและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.5.2 ประเมินทักษะการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ด้วยการสังเกตการตอบคำถามและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.5.3 ประเมินการตัดสินใจแก้ปัญหาจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.5.4 ประเมินผลการสร้างสรรค์นวัตกรรมด้วยการสังเกตนวัตกรรมผู้เรียน

1.5.5 ประเมินทักษะการอยู่ร่วมกันด้วยการสังเกตพฤติกรรมกระบวนการทำงานกลุ่ม

1.5.6 ประเมินผลการเรียนรู้ด้วยการประเมินการนำเสนอผลงานกลุ่ม

1.5.7 ประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาด้วยการสังเกตการตอบคำถามและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ศึกษาประสิทธิผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยวัดและประเมินผลความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของกลุ่มเป้าหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม จำนวน 21 คน หลังเรียนในรายวิชาพระพุทธศาสนา ซึ่งผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีระดับความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.84 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของนักเรียน

ความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. การคิดอย่างสร้างสรรค์	4.00	0.82	มาก
2. การคิดแก้ปัญหา	3.76	1.09	มาก
3. การสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยใช้เทคโนโลยี	4.00	1.02	มาก
4. การทำงานร่วมกับบุคคลอื่น	4.67	0.75	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยรวม	4.45	0.84	มาก

สรุปและอภิปรายผล

1. หลักการสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐาน ได้แก่

1.1 หลักการเรียนรู้ตามสภาพจริง สันเคราะห์จากทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน ที่มีสาระสำคัญว่าการเรียนรู้เกิดจากการสร้างพลังความรู้ในตนเองด้วยตนเอง เกิดจากการนำความคิดไปสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม จะทำให้ผู้เรียนได้เห็นความคิดของตนเองเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนและเป็นความรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ (Papert and Harel, 1991; Phetcharak, 2001; Chinsiraprapa, 2007; Khaemmanee, 2019) ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานที่มีสาระสำคัญว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาที่เป็นสภาพจริงหรือสร้างขึ้นมาเพื่อกระตุ้นผู้เรียนศึกษา ค้นคว้าความรู้ วิเคราะห์ อภิปราย และตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาหรือหาคำตอบที่เกี่ยวข้องกับกรณีนั้น โดยเน้นทั้งการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ร่วมกันร่วมกัน (Easton, 1992; Silverman, Welty and Lyon, 1992; Khaemmanee, 2019) จะเห็นว่าการเรียนรู้ตามแนวคิดทั้งสองจึงต้องเน้นการให้ผู้เรียนแต่ละคนสร้างพลังความรู้โดยครูผู้สอนใช้สื่อในการช่วยกระตุ้น ให้ศึกษากรณีศึกษา ผ่านการวิเคราะห์ อภิปราย และตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

1.2 หลักการเรียนรู้ร่วมกัน สันเคราะห์จากทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงานที่มีสาระสำคัญว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ครูเป็นผู้ช่วยเหลือและคอยอำนวยความสะดวก เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงโดยอาศัยสื่อ เทคโนโลยี วัสดุและอุปกรณ์ที่เหมาะสมในการสร้างสรรค์ชิ้นงาน หรือผลงานต่างๆด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาด้านทักษะการใช้ชีวิตและความสามารถในการใช้เทคโนโลยี (Isara Senat Na Ayudhya, 2005; Chinsiraprapa, 2007) ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานที่มีสาระสำคัญว่า เป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนเป็นผู้สนับสนุนและกระตุ้นการเรียนรู้โดย กำหนดเนื้อหาให้ตรงกับวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณและคิดแก้ปัญหา ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รู้จักคิดอย่างเป็นระบบ (Khaemmanee, 2019) ดังนั้นหลักการเรียนรู้ของกระบวนการที่พัฒนาขึ้นจึงเน้นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันจากการทำกิจกรรม และการตัดสินใจเพื่อทำนวัตกรรม ซึ่งมุ่งเน้นให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการคิด ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและเป็นระบบ โดยอาศัยสื่อ เทคโนโลยี อุปกรณ์ที่เหมาะสม ฝึกทักษะการแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม และการหาวิธีแก้ปัญหาโดยได้ข้อสรุปที่เหมาะสมชัดเจนร่วมกันภายในกลุ่ม

1.3 หลักการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาโดยสร้างนวัตกรรม สันเคราะห์จากทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน ที่มีสาระสำคัญว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีทางเลือกในการเรียนรู้ที่หลากหลาย และเรียนรู้อย่างมีความสุข ตลอดจนฝึกทักษะการแก้ปัญหา ทำงานเป็นทีม มีความรับผิดชอบหน้าที่และมีนิสัยใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต (Papert and Harel, 1991) ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาเป็นฐานที่มี

สาระสำคัญว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาสามารถพัฒนาการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักรับฟังและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น (Easton, 1992) ดังนั้นหลักการเรียนรู้ของกระบวนการที่พัฒนาขึ้นจึงเน้นการให้ผู้เรียนแก้ปัญหาโดยการสร้างสรรค์นวัตกรรม มีการอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการสร้างความรู้ด้วยตนเอง วิเคราะห์ และตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับกรณีศึกษาที่ศึกษานั้นๆ เพื่อพัฒนาการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และมีมุมมองที่กว้างขึ้น ตลอดจนนวัตกรรมนั้นมีความหมายต่อผู้เรียน

2. กระบวนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นเตรียมการ ขั้นจุดประกายความสนใจ ขั้นลงมือปฏิบัติ และขั้นนำเสนอผลงาน สะท้อนให้เห็นแนวคิดพื้นฐานของกระบวนการจัดการเรียนรู้ คือแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาเป็นฐาน ซึ่งเป็นแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษา วิเคราะห์ อภิปราย และตัดสินใจหาทางแก้ไขหรือหาคำตอบของปัญหาในกรณีศึกษานั้น ๆ (Khaemmanee, 2019) ในขณะที่แนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นฝ่ายสร้างความรู้ขึ้นด้วยตนเองโดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม (Papert and Harel, 1991) ซึ่งแนวคิดทั้งสองต่างสอดคล้องกับการพัฒนาความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม เนื่องจากการให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณและคิดแก้ปัญหา ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รู้จักคิดอย่างเป็นระบบตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษาเป็นฐาน นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงโดยอาศัยสื่อ เทคโนโลยี วัสดุ และอุปกรณ์ที่เหมาะสมในการสร้างสรรค์ชิ้นงานตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมโดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และมีทักษะการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นอย่างสร้างสรรค์ จะเห็นว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ผสมผสานแนวคิดทั้งสองแนวคิดไว้อย่างกลมกลืน ไม่สามารถขาดแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งไปได้ ด้วยแนวคิดทั้งสองมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิด คือ สามารถคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณ สามารถคิดตัดสินใจแก้ปัญหา ทักษะการสร้างสร้งนวัตกรรมและทักษะการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นอย่างสร้างสรรค์ จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เกิดขึ้นได้อย่างครบถ้วนตามองค์ประกอบของความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

3. การพัฒนาความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม ผ่านการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือสร้างสรรค์นวัตกรรมที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหามาจากกรณีศึกษาที่ผู้สอนนำมาเสนอ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้จักคิดในแง่การตีความหมาย สามารถตัดสินใจเมื่อเผชิญปัญหาหรือสถานการณ์ที่ท้าทาย ผู้เรียนเกิดการวางแผนและดำเนินการพัฒนานวัตกรรม ทำงานร่วมกับผู้อื่น ร่วมกันอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยน

ความรู้ ซึ่งทั้งหมดเป็นกระบวนการสำคัญที่สร้างประสบการณ์เกี่ยวกับการสร้างสรรค์นวัตกรรมให้ผู้เรียนได้อย่างชัดเจน ดังนั้นเมื่อนำกระบวนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองจัดการเรียนรู้กับกลุ่มเป้าหมายจึงพบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้จัดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้ทุกระดับเหมาะสมกับเนื้อหาการบรรยายและยกกรณีศึกษาประกอบ ผู้สอนควรยกกรณีศึกษาที่มีความน่าสนใจเหมาะสมกับช่วงวัยเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากสร้างสรรค์นวัตกรรม อีกทั้งกรณีศึกษาที่ดีควรมีความน่าเชื่อถือและทันสมัยอยู่เสมอ และหากมีเวลามากพอ ผู้สอนอาจเชิญวิทยากรที่มีความรู้ในเรื่องของนวัตกรรมเข้ามาให้ความรู้ ตรวจสอบหรือบรรยายเพิ่มเติมให้กับผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- Chinsiraprapa, P. (2007). *Fun, Happy = Constructionism*. Bangkok: ThaiCom Foundation.
- Easton, G. (1902). *Learning from Case Studies*. 2nd Edition. England: Prentice- Hall International (UK) Ltd.
- Isara Senat Na Ayudhya, P. (2005). *Quality of Life in Knowledge-based Society Through the Theory of Creative Intelligence*. Bangkok: Chulalongkorn University Publisher.
- Khaemmani, T. (2019). *Science of Teaching: Knowledge for Effective Learning Process*. 21st Edition. Bangkok: Chulalongkorn University Publisher.
- Ministry of Education. (2010). *Basic Education Core Curriculum 2008* B.E. 3rd Edition. Bangkok: Rally printing house, Agricultural Cooperatives of Thailand, Ltd.
- Papert, S. and Harel, I. (1991). *Constructionism*. Ablex Publishing Corporation. Retrieved January 20, 2020 from: <http://www.papert.org/articles/SituatingConstructionism.html>
- Phetcharak, S. (2001). *Organizing Learning Process for Creativity in Thailand*. Bangkok: National Institute of Technology for Education.
- Silverman, R., Welty, W. M., and Lyon, S. (1992). *Case Studies for Teacher Problem Solving*. New York: McGraw Hill.

วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา

นโยบายของการจัดพิมพ์วารสาร

วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา จัดทำโดยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อเป็นสื่อในการเผยแพร่ผลงานวิจัย ความรู้และวิทยาการทางการศึกษา วารสารเปิดรับบทความจาก ภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยแบบเต็มรูปแบบ (Full Paper) รวมถึงบทความวิชาการ (Review Articles) บทความที่เสนอเขียนเป็นภาษาไทย วารสารจัดพิมพ์ปีละ 2 ฉบับ ออกเผยแพร่ในเดือนมกราคม และ กรกฎาคม ผู้สนใจสามารถส่งต้นฉบับได้โดยตรงที่บรรณาธิการวารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา โดย บทความดังกล่าวจะต้องไม่เคยเผยแพร่ในวารสารอื่นใดมาก่อน กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการแก้ไข ต้นฉบับและการพิจารณาตีพิมพ์ตามลำดับก่อนหลัง

การเตรียมต้นฉบับบทความ

ชื่อเรื่อง	ควรสั้นกะทัดรัดได้ใจความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อเรื่อง (ชื่อเรื่องต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)
ชื่อผู้เขียน บทคัดย่อ	พิมพ์ชื่อโดยไม่ใช้คำย่อ มีสังกัดหรือสถานที่ทำงาน และ E-mail เขียนเป็นร้อยแก้ว เขียนเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญ ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ วิธีการ ดำเนินการวิจัย และผลการวิจัยหรือข้อเสนอแนะ (อย่างย่อ) และต้องมีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ (ความยาวไม่เกิน 300 คำ)
คำสำคัญ (Keyword)	ควรเลือกคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบทความ ประมาณ 3-5 คำ ใช้ตัวอักษรภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
บทนำ	เขียนอธิบายถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย เป็นการเขียนสาระที่ แสดงให้เห็นว่าเรื่องที่ท้าววิจัยมีภูมิหลังหรือที่มาของปัญหาอย่างไร ซึ่งอาจอ้างอิง แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่ผ่านมาประกอบ และนำเข้าสู่ประเด็นปัญหาที่ ต้องการจะศึกษาวิจัย พร้อมทั้งชี้ให้เห็นว่าประเด็นปัญหาที่ต้องการจะค้นคว้าหา คำตอบนั้นมีความสำคัญอย่างไร ทำไมจึงต้องทำวิจัย ถ้าไม่ทำจะเกิดผลเสียอย่างไร
วัตถุประสงค์	เขียนจุดมุ่งหมายที่นักวิจัยต้องการค้นคว้าหาคำตอบตามปัญหาวิจัย ซึ่งเขียนอยู่ใน รูปของประโยคบอกเล่า โดยใช้ภาษาสื่อสารที่ชัดเจนตรงประเด็นถึงสิ่งที่นักวิจัย ต้องการจะทำ เช่น เพื่อศึกษา เพื่อสำรวจ เพื่อเปรียบเทียบ เพื่อวิเคราะห์ เพื่อ สังเคราะห์ เพื่อพัฒนา เพื่อประเมิน อาจเขียนแยกเป็นข้อ ๆ ตามลำดับความสำคัญ
สมมติฐาน (ถ้ามี)	เป็นการคาดคะเนคำตอบของปัญหาการวิจัยและสามารถทดสอบทางสถิติได้ ซึ่งได้ จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องหรือจากการสำรวจเบื้องต้น
วิธีดำเนินการวิจัย	อธิบายขั้นตอนการวิจัย โดยกล่าวถึงประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัย การรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย

ผลการวิจัย	อธิบายถึงสิ่งที่ได้จากการศึกษาหรือวิจัย ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล และการแสดงผลการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งการรายงานผลการวิจัยนั้น ควรยึดวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัยเป็นหลัก เพื่อชี้ให้เห็นว่าผลการวิจัยได้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างไรบ้างและสอดคล้องกับสมมติฐานที่วางไว้หรือไม่อย่างไร โดยเสนอหลักฐานข้อมูลอย่างเป็นระเบียบและเข้าใจง่าย เช่น ตาราง แผนภูมิ
สรุปผลและอภิปรายผล	เป็นการสรุปเนื้อหาในงานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมา ไม่ควรซ้ำซ้อนกับผลการวิจัยแต่เป็นการสรุปประเด็น และสาระสำคัญของการวิจัย ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเอาไว้ และการอธิบายขยายความผลการวิจัยที่ได้ว่าสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและสมมติฐานการวิจัยหรือไม่อย่างไร การที่ได้ข้อค้นพบออกมาเป็นเช่นนั้นสนับสนุนหรือขัดแย้งกับแนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งผลการวิจัยที่ผ่านมาของใครบ้าง และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
ข้อเสนอแนะ	เป็นการเขียนข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย ประกอบด้วยข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ในทางปฏิบัติหรือข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป ซึ่งการเขียนข้อเสนอแนะดังกล่าวต้องเขียน ภายใต้อ้างอิงจากการวิจัย
เอกสารอ้างอิง	ให้เขียนเอกสารอ้างอิง แบบ APA ตามรูปแบบที่กำหนด

การเขียนเอกสารอ้างอิง

การอ้างอิง ให้ใช้รูปแบบของ American Psychological Association (APA)

การอ้างอิงในบทความ กรณีที่ผู้เขียนต้องการระบุแหล่งที่มาของข้อมูลในเรื่องนี้ให้ใช้วิธีการอ้างอิงในส่วนเนื้อเรื่องแบบนาม-ปี (author-date in-text citation)

การอ้างอิงท้ายบทความ เป็นการรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนบทความได้ใช้อ้างอิงในการเขียนบทความ และจัดเรียงรายการตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง ตัวอย่าง เช่น

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อหนังสือ*. (พิมพ์ครั้งที่). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อบทความหรือบท*. ใน *ชื่อบรรณาธิการ* (บ.ก.), *ชื่อหนังสือ* (ครั้งที่พิมพ์). (เลขหน้าบทความ). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อวิทยานิพนธ์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต หรือ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). สถานที่พิมพ์: ชื่อสถาบัน.

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่เผยแพร่). *ชื่อวิทยานิพนธ์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต หรือ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). สถานที่พิมพ์: ชื่อสถาบัน. สืบค้นจาก <http://www.xxxxxxxxx>

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อเรื่อง* (รายงานผลการวิจัย). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อบทความ*. *ชื่อวารสาร*, ปีที่พิมพ์ (ฉบับที่), เลขหน้า.

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). *ชื่อบทความ*. สืบค้น วัน เดือน ปี, จาก <http://www.xxxxxxxxx>

การส่งต้นฉบับ

1. บทความมีความยาวไม่เกิน 10 หน้ากระดาษ A4 การตั้งค่าน้ำกระดาษขอบด้านบนและด้านล่าง 3 ซม. ขอบด้านขวาและด้านซ้าย 2.5 ซม. พิมพ์เป็น 2 คอลัมน์ กว้าง 7.5 ซม. ระยะห่าง 1 ซม. พิมพ์ด้วยตัวอักษร TH SarabunPSK ยกเว้นชื่อเรื่อง บทความย่อภาษาไทย บทความย่อภาษาอังกฤษ และคำสำคัญ ให้พิมพ์เป็นคอลัมน์เดียว โดยกำหนดขนาดตัวอักษรตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ชื่อเรื่อง ใช้รูปแบบอักษรขนาด 18 pt

1.2 ชื่อผู้วิจัย ใช้รูปแบบอักษรขนาด 16 pt

1.2 หัวข้อหลัก ใช้รูปแบบอักษรขนาด 14 pt

1.3 เนื้อเรื่อง ใช้รูปแบบอักษรขนาด 14 pt

2. ภาพประกอบ ควรแนบไฟล์ภาพต้นฉบับพร้อมเขียนคำอธิบายภาพ และควรเขียนหมายเลขกำกับภาพ เพื่อความถูกต้องและง่ายต่อการจัดเรียงข้อมูล

3. ส่งต้นฉบับบทความที่ระบุชื่อผู้เขียน จำนวน 1 ชุด และส่งต้นฉบับที่ไม่ระบุชื่อผู้เขียน จำนวน 3 ชุด พร้อมทั้งแบบฟอร์มนำส่งบทความเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา

ส่งมาที่ บรรณาธิการวารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา เลขที่ 1 ถนนอุทองนอก

แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

หรือสอบถามเพิ่มเติมได้ที่ฝ่ายประสานงาน

ฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

โทรศัพท์ 0-2160-1061-2 ต่อ 133 โทรสาร 0 2160 1057

เว็บไซต์วารสาร : <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/ssru-edu/index>

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เลขที่ 1
ถนนอุ่งทองนอก เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300
โทรศัพท์ 0-2160-1061-2, โทรสาร 0-21601057

Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University
1U-Thong nok Road, Dusit, Bangkok 10300, Thailand
Tel. 0-2160-1061-2, Fax. 0-21601057

Website : <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/ssru-edu/index>

